பௌத்தமதத்துள் மும்மணிகள்
என்று வழங்குகிற

புத்த சரித்திரம், பௌத்த தருமம் பௌத்த சங்கம்

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,
பெசன்ட் நகர் : சென்னை-600 090
1992

உ

பௌத்தமதத்துள்
மும்மணிகள் என்று வழங்குகிற

புத்த சரித்திரம், பௌத்த தருமம் பௌத்த சங்கம்

ஆசிரியர் :
மகாமகோபாத்தியாய
தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி
டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள்

1992

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய
வெளியீடு எண்.120

ஒன்பதாம் பதிப்பு - 1992

பிரதிகள் - 1200

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,
பெசன்ட் நகர், சென்னை - 600 090.

விலை ரூ.16/-

முதற்பதிப்பு	-	1898
ஐந்தாம் பதிப்பு	-	1925
ஆறாம் பதிப்பு	-	1926
ஏழாம் பதிப்பு	-	1945
எட்டாம் பதிப்பு	-	1951

அச்சிட்டோர் :-
ஓரியண்ட் பிரஸ் லிமிடெட், சென்னை - 14.

முகவுரை

தமிழ்மொழியிற் சிறந்து விளங்கும் பழைய காப்பியங்கள் ஐந்தனுள், மூன்றாவதாக வழங்குவதும் சீத்தலைச் சாத்தனாரென்னும் கவிஞர் பெருமானால் இயற்றப் பெற்றதுமான மணிமேகலையில் பௌத்த சமயக் கொள்கைகள் மிகுதியாக இருத்தலின் அந்நூலை முதன் முறை அச்சிட்டபொழுது, அதற்கு அங்கமாக, பௌத்தர்களுள் மும்மணியாக வழங்கப்படும் புத்ததர்ம சங்கம் என்னும் இப்பகுதி சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருத போதகாசிரியராக விளங்கிய ஸ்ரீமத் உ.வே. ராவ்பகதூர் மஹாஸ்ரீ ரங்காசாரியரவர்களுடைய பேருதவியைக் கொண்டு வசனமாக எழுதிச் சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. சில அன்பர்களுடைய விருப்பத்தின்படி தனியாகவும் வெளியிடலாயிற்று. புத்தர் பிறந்ததுமுதல் அவர் நிர்வாணமடைந்ததீறாகவுள்ள அவருடைய சரித்திரமும், பௌத்த தருமத்தின் பாகுபாடுகளும், பௌத்த சங்கத்தின் இயல்புகளும் இதிற் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

மணிமேகலை முதலிய நூல்களிலிருந்து நல்ல வாக்கியங்கள் இவ்வசனத்தின் இடையிடையே உரிய இடங்களில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

படிப்பவர்களுக்கு உபயோகமாக இருக்குமென்று எண்ணி அரும்பதவுரையும், அபிதான விளக்கமும் இதிற் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

சிதம்பரம் — இங்ஙனம்

29-7-1926 — வே. சாமிநாதையர்

குறிப்பு

இந்நூலின் ஆறாம் பதிப்பு 1926-ம் ஆண்டில் என் பாட்டனாராகிய டாக்டர் ஐயரவர்களால், அவர்கள் சிதம்பரம் மீனாட்சி தமிழ்க் கல்லூரியில் முதல்வராக இருந்தபொழுது வெளியிடப்பெற்றது. இதுகாறும் தியாகராச விலாச வெளியீடாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்ற இது அன்பர்கள் விரும்பிய வண்ணம் சுமார் 40 ஆண்டுகட்குப் பிறகு இப்பொழுது நூல் நிலையத்தாரால் முதன் முறையாகப் பதிப்பிக்கப் பெறுகிறது.

க. சுப்பிரமணியன்

1.10.1992 — கௌரவப் பொருளாளர்

கணபதி துணை

புத்தசரித்திரம்

இந்தப் பரதகண்டத்தில் *உத்தரகோசல தேசத்தில் †உரோகிணி நதிக்கரையிலுள்ள ‡கபிலவாஸ்து என்னும் நகரத்தில் இக்ஷ்வாகு பரம்பரையில் உதித்துச் சுத்தோதன னென்று பெயர்பெற்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவ னுடையகாலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய இரண்டா யிரத்தைந்நூறு வருடங்களுக்கு முந்தியதென்பர். அவனுக் குச் சுக்கிலோதனன், அமிருதோதனன், தௌதோதனன், கனிதோதனனென்னும் நான்கு சகோதரர்களும் பிரமிதை அமிருதையென்னும் இரண்டு சகோதரிகளும் இருந்தார் கள். அவனுடைய முன்னோர் சாகவிருக்ஷங்கள் (தேக்க

---

* கிழக்கே லிச்சவிகளின்தேயமும் மகததேயமும், தெற்கே கோலியதேயமும், மேற்கே ச்ராவஸ்திதேயமும், வடக்கே மலையில் வாழ்பவர்களாகிய மங்கோலியர்களுடையதேயமும், உத்தரகோச லத்திற்கு எல்லைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. லிச்சவிகளென்பது ஒருவகைக் குழுவின் பெயர். உத்தரகோசல தேசம் சாக்கியதேச மென்றும் கூறப்படும்.

† உரோகிணிநதி இக்காலத்தில், 'கொகானு' என்று வழங் கப்படுகின்றது. இது கங்கையின் கிளை நதிகளுள் ஒன்று.

‡ 'கபிலவாஸ்து' என்பதற்குக் கபிலரென்று பெயருள்ள முனிவரொருவர் தங்கித் தவஞ்செய்த இடமென்று பொருள் கூறுவர். [வாஸ்து - இடம்.] பழைய தமிழ் நூல்களில் இந்நகர் கபிலபுரமென்றும் கபிலையென்றும், இந்நகரையுடைய நாடு மகத நாடென்றும் வழங்கப்படுகின்றன; "கண்டார் விரும்புங் கபில புரமென்பதுண்டு" என்பது நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், 195-ஆம் பாட்டு; "மறந்து மழைமாறு மகதநன் னாட்டுக், கொரு பெருந் திலகமென் றுரவோ ருரைக்கும், கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதி" என்பது மணிமேகலை, 26-ஆம் காதை, 42-4.

மரங்கள்) அடர்ந்துள்ள இடத்தில் முன்னம் இருந்தது பற்றிச் சாக்கியரென்றும், கோதமரென்பவரது மரபில் உதித்தமை பற்றிக் கௌதமரென்றும் சொல்லப்படுவர். சுத்தோதனன், கோலிய தேசாதிபதியாகிய அஞ்சனனென்னும் அரசனுடைய மகளிரான மாயாதேவியையும் கௌதமியையும் மணஞ்செய்துகொண்டான். மாயாதேவி மூத்தவள்; *கௌதமி இளையவள். கௌதமி, பிரஜாவதியென்றும், பிரஜாவதி கௌதமியென்றும், மஹாப்பிரஜாவதி கௌதமியென்றும் கூறப்படுவாள். இவ்விருவருள்ளே குணவதியாகிய மாயாதேவி பேரழகுடையளாயிருந்ததுபற்றி அரசன் அவளிடத்து மிக்க வேட்கையுடையவனாகியிருந்தான். கௌதமி அது தெரிந்து மாயாதேவிபால் அழுக்காறுற்று மனங்கொதித்துக்கொண்டே காலங்கழித்து வந்தாள். இவ்விருவரும் நெடுங்காலம்வரையிற் புத்திரப் பேறின்றி இருந்தார்கள்.

இப்படி இருக்கையில், †துஷிதலோகவாசியாகிய பிரபாபாலரென்னும் ‡போதிசத்துவர் உயிர்களைத் தீயவழியினின்றும் நீக்கி நல்லவழியிற் செலுத்துவதற்கு இவ்வுலகில் அவதரிக்க விருப்புற்று, ஒருநாள் பொன்மயமான §தெய்வ விமான மூர்ந்து வந்து, மாயாதேவி சுத்தோதனன் என்னு

---

* கௌதமி மூத்தவளென்றும், மாயாதேவி இளையவளென்றும் சில புத்தகங்களிற் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

† துஷிதலோகம் - தெய்வலோகங்கள் ஆறினுள் நான்காவது.

‡ போதிசத்துவர் - புத்தராக வருவதற்குரியோர்; "புத்தராகு மாண்பினோர் போதிசத்து வர்கடாம்" என்பது நீலகேசி மொக்கலவாதச்சருக்கம், 93-ஆவது செய்யுள். கௌதமபுத்தருடைய பழைய பிறப்புக்களையுணர்த்தும் வடநூலைப் போதிசத்துவாவதான கல்பலதையென்று கூறுதல் காண்க.

§ "துடிதவிமானத்தினின்றும் போந்து குயிலாலபுரத்துத் தோன்றி உலும்பினி வனத்துப்பிறந்து கபிலபுரத்துப் புத்தத்துவம் பெற்றுத்தர்மோபதேசம் பண்ணி மஹாபோதிப் பிரதேசத்துப் பொன்றக்கெடுதல் புத்தனுக்குநியதி" (மொக்கலவாதச்சருக்கம், 160-ஆம் பாட்டுரை) என்று சிலவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறுவர் நீலகேசி யுரையாசிரியர்.

மிருவர் கனவிலுந்தோன்றி, தாம் அவர்களுக்குப் புத்திரராக அவதரிக்கப் போதலைத் தனித்தனியே உணர்த்திப் பின்பு மாயாதேவியினுடைய *வயிற்றிற் புகுந்தனர். எங்கும் நிறைந்துள்ள தெய்வம் இங்ஙனம் செய்ததென்றும், மாயாதேவி ஒரு ஷட்கோண நக்ஷத்திரம் தன்வயிற்றிற் புகுந்ததாகக் கனவுகண்டு பின்பு கருவுற்ருளென்றும் சொல்வதுமுண்டு. மாயாதேவி கருவுற்றனளென்பதை அவளுடைய தோள்மெலிவு முதலியவற்ருல் அறிந்த அரசன் முதலியோர் அகமகிழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது அவளுக்குப் பிராயம் நாற்பத்தைந்து. மாயாதேவிமட்டும் கருப்பிணியாயினளேயென்று நறுமொறுப்புற்ற கௌதமி அவளுடைய உயிரைப் போக்குதற்குப் பலவாறு முயன்ருள். முயன்றும் அது சிறிதும் பலிக்கவில்லை. அதன் பின்பு கௌதமி தான்செய்த குற்றத்தை நினைந்து நினைந்து மனம் நொந்து மாயாதேவிபால் அன்புகூர்ந்து ஒழுகுவாளாயினள். மற்ருெரு நாள் மாயாதேவியின் கனவிற் பிரபாபாலர் ஓர் ஆண்குழந்தை வடிவாக வெளிப்பட்டு அவளுக்குச் சில நல்வழிகளை உபதேசித்து மீட்டும் வயிற்றிற் புகுந்தனர். அவர் உபதேசித்தவாறே அவள் நியமவழியில் ஒழுகுவாளாயினள். உலகத்திற் கருவுற்ற மங்கையர்களுக்கு உளவாகும் வயாவும் வருத்தமும் அவளுக்கு இலவாயின. கருவுயிர்க்குங்காலம் அணுகிற்று; அணுகவே அவள் இனிய பலவகைக்காட்சிகளும் அமைந்த உலும்பினி என்னும் பூஞ்சோலையையடைதற்கு விரும்பித் தன்கருத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்தாள். அவன் அகப்பரிசாரங்களும் புறப்பரிசாரங்களுஞ்சூழ அவளுடன் அச்சோலையையடைந்து அதிலுள்ள மாளிகையொன்றில் தங்கி, அவளுள்ளத்தைக்கவரும் நறுமலர்களைக் கொணரும்படி தன் பரிவாரங்களுக்கு உத்தரவிட்டான். அதைக்கேட்ட

* ஈசானசகாப்தம் 67-ஆம்வருஷத்தில் மாயாதேவி கருப்பமுற்ருளென்று பர்மா தேசத்துப் பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவள் கருப்பமுற்ற நக்ஷத்திரம் உத்திரட்டாதியென்பர்.

பலரும் பலவகை மலரும் கொணர்ந்து காட்டி அவளை மிகவும் மகிழ்வித்தார்கள். பின்பு அரசன் மாயாதேவியுடன் அச்சோலையிடையே மலர்ந்து விளங்கும் அசோகமர மொன்றைச் சார்ந்து அதனிழலில் மயில் கலாபத்தை விரித்தாடுதலையும் கலவிங்கமென்னும் பறவை அதற்கேற்பப் பாடுதலையும் கண்டும் கேட்டும் விழிகளுக்கும் செவிகளுக்கும் விருந்தூட்டிக் களிக்கும் அவளை நோக்கி, " இம்மரப் பூவொன்றைப் பறித்துத்தா " என்று வேண்டினன். பூப்பறிக்க அவள் அம்மரத்தின் கிளையொன்றைப் பற்றுதற்கு வலக்கையை உயர்த்தினள். முன்னம், ஔர்வரென்னும் முனிவர் தமது தாயினது துடையிலிருந்தும், பிருது என்னும் சக்கரவர்த்தி வேனராஜாவினுடைய கையிலிருந்தும், மாந்தாதா உபோஷிகனுடைய நெற்றியிலிருந்தும், *கக்ஷீவானென்னு முனிவர் சுதேக்ஷ்ணை தேவியின் கைம்மூலத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்டதுபோலப்பிரபாபாலர் அப்பொழுது மாயாதேவியின் கருப்பத்திலிருந்து சிறிதும் அவளுக்கு வருத்தத்தை உண்டு பண்ணாமல் மெல்ல மெல்ல அவளுடைய வலப்பக்கத்தின்வழியே ஆண் குழந்தைவடிவாக வெளியே வந்து அவள் காலருகே அச்சமயத்தில் தேருருளையைப்போற் பெரிதாக முளைத்துத் தோன்றிய நீலத் தாமரை மலரொன்றிற் சென்றிருந்தார். அவர் †பிறந்த தினம் வைசாக சுத்தபூர்ணிமை. அக்

---

* கக்ஷீவானென்பவர், ' தீர்க்கதமஸ் ' என்கிற முனிவருடைய அனுக்கிரகத்தால் பலியென்னும் அரசன் மனைவி சுதேக்ஷ்ணையின் கக்ஷத்திலிருந்து பிறந்தார் என்று ஸ்ரீமஹாபாரதம் கூறுகின்றது; கக்ஷம் - கைம்மூலம்.

† கௌதமபுத்தர் பிறந்ததினம் ஈசான சகாப்தம், 68-ஆம் வருஷம் வைகாசி மாதத்திற் பூர்ணிமையும்விசாக நக்ஷத்திரமும் கூடிய வெள்ளிக்கிழமையென்று சொல்லுவர்; " இருதிள வேனிலி லெரிகதி ரிடபத், தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின், மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவயிற், போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து " என்று மணிமேகலையிலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க; 15-ஆம் காதை, 23-6.

கணமே தெய்வ அரசர்கள் நால்வரும் நந்தன் உபநந்தன் என்ற நாக அரசர்கள் இருவரும் அங்கேவந்து முன்பு அவதரித்துள்ள புத்தர்களுக்குத் தாம் செய்ததுபோலச் செய்யவேண்டிய பல உபசாரங்களையும் செய்துவிட்டுத் தத்தம் உறைவிடஞ்சென்றார்கள். அப்பால் அவர் அந்நீலத் தாமரை மலரினின்றும் சிங்கக்குருளைபோல் ஏழடி நடந்து போந்து தாம் புத்தாவதாரமென்பதை ஆங்குள்ளவர்களுக்குக் கூறினர். கூறியவுடன் வெப்பமும் தட்பமுமுள்ள*நீரோடைகள் இரண்டு தனித்தனியே ஆகாயவழியே வந்து அவரை மஞ்சனஞ் செய்வித்தன. தேவர்கள் மலர் மழை பொழிந்தார்கள்; ஆகாயம் மேகத்தால் மூடப்படுதலின்றித் தூய்மையுற்று விளங்கிற்று; விலங்குகளும் பறவைகளும் தம்முட் பகைமையின்றி அன்புற்றுப் பயின்றன; இன்னும் பற்பல †நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. தீயவழிகளுக்குத் தலைவனான மாரனென்னுந்தேவன் ஒருவனே துன்புற்றான். பொறையுயிர்த்தலால் உண்டாகுந்தளர்ச்சி சிறிதுமின்றி மாயாதேவி மேற்கூறிய அசோக மரத்தின் கீழேயிருந்தாள். கௌதமி அன்புகூர்ந்து அக்குழந்தையை யெடுத்துச் சீராட்டிப்பாராட்டி வருவாளாயினள். குழந்தையும் அவள்பால் அன்பு மிக்கது. அப்படி யிருக்கையில், சிறந்த நிமித்திகனாகிய அந்தணனொருவன் வந்து அக்குழந்

---

* நீரூற்று ஒன்று மாயாதேவியின் அருகே பூமியில் தோன்றி மஞ்சனஞ் செய்வித்ததென்றும் கூறுவதுண்டு.

† "மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப், புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத், திங்களுஞாயிறுந் தீங்குறாவிளங்கத், தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும், வானம் பொய்யாது மானிலம் வளம்படு, மூனுடையுயிர்க ளுறுதுயர் காணா, வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படு, நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉம், கறவைகன் றார்த்திக் கலநிறை பொழியும், பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா, விலங்கு மக்களும் வெரூஉப்பகை நீங்கும்; கலங்கஞர் நரகரும் பேயுங் கைவிடும், கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு, மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறாஅ" என்று புத்தர் அவதரிக்குங்காலத்தில் உலகத்துண்டாகும் நிமித்த விசேடங்களை மணிமேகலையில் விளங்கக் கூறியிருத்தல் காண்க; 12-ஆம் காதை, 85-98.

தையை உற்றுநோக்கி, "ஆசிரியராக வருவோர்க்குரிய இலக்கணங்களெல்லாம் இவன்பால் உள்ளன; ஆதலால், இவன் துறந்து பலவிடத்துஞ்சென்று தருமோபதேசம் புரிதலை மேற்கொள்வான்; இவனால் மனிதர்கள் அடையும் ஊதியம் மிகப்பல" என்று அரசனுக்குக்கூறி நன்கொடை பெற்றுச் சென்றான். மாயாதேவி கருவுயிர்த்த *ஏழாம் நாளில் ஆனந்தாதிசயத்தால் இறந்தாள்.

"உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி
வலம்படு மருங்குல் வடுநோ யுறுமல்
ஆன்றோ னவ்வழி தோன்றின னதலின்
ஈன்றோ ளேழா நா ளின்னுயிர் வைத்தாள்."

(விம்பசார கதையென்னுங் காப்பியம்)

அவளுடம்பைத் தகித்து அவளுடைய என்பையும் சாம்பரையும் ஒரு குடத்தில் நிறைத்து, அவளிருந்து வந்த மாளிகையை † அஸ்தமயகிரியிற் பெயர்த்துக் கட்டி அதில் அக்குடத்தை அடக்கஞ் செய்தார்கள். அவளுடைய பெருமையைப் புலப்படுத்தற் பொருட்டு நூற்றறுபது அடி உயரமுள்ள ஆலயமொன்று அம்மாளிகையினருகே கட்டப்பட்டதன்றி மேற்கூறிய அசோக மரமும் அவ்வாலயத்தின் எதிரிலே பெயர்த்து நடப்பட்டது. கௌதமி குழந்தையை எடுத்து வளர்த்து வந்தாள்.

ஒருநாள் சுத்தோதனன் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு கோயில் சென்று பண்டனதேவரைத் தரிசித்த

---

*"புத்தன்றாய் நண்டிப்பி வாழை புனமூங்கில், கத்தும் விரியன் கடுஞ்சிலந்தி - இத்தனையும், வேலாலும் வாளாலு மன்றியே தாங்கொண்ட, சூலாலே தம்முயிர்க்குச் சோர்வு" என்பது உலோக வசன மென்னும்நூல்; இச்செய்யுள் நீலகேசியுரையிற் கண்டது; "இவன் பிறக்கின்றகாலத்து மாதாவினது வலமருங்குலாற் பிறந்தான்; அவளும் ஆறுநாள் குற்றுயிரோடு கிடந்து ஏழாம்நாள் இறந்தாள்; இது புத்தமாதாக்கள் யாவர்க்கும் ஒக்கும்" என்பது நீலகேசி குண்டலகேசி வாதச்சருக்கம், 41-ஆம் பாட்டுரை.

† அஸ்தமயகிரியென்பது அங்கேயுள்ள ஒரு மலையின் பெயர்.

பொழுது, அத்தேவர் தமது படிமத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு அக்குழந்தையின் பெருமைகளை அவனுக்கு விரித்துக் கூறினர். பின்பு அக்குழந்தைக்கு * ஸித்தார்த்தனென்று பெயரிட்டார்கள்; இட்டும் எல்லாரும் கௌதமனென்னும் குடிப்பெயராலேயே அழைத்து வந்தார்கள்.

கௌதமர் உரிய காலத்தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப்பெற்று † மித்திரரென்று பெயருள்ள ஒரு பிராமணரிடம் பல கலைகளையும் முறையாகக் கற்பாராயினர். 'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்பதற்கேற்ப, ஜீவகாருணிய முதலிய நற்குணங்கள் பலவும் அவர்பால் இளம்பருவந் தொடங்கியே நாள்தோறும் வளர்ச்சியுற்று விளங்கின. கற்கவேண்டிய கலைகள் எல்லாவற்றையும் அவர் யாதொரு வருத்தமுமின்றிக் கற்று வந்தார். அது தெரிந்த சுத்தோதனன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். அவரோடு கற்று வந்த பார்ப்பனப் பாங்கன் உதாயியென்பவன்.

அவ்வளவில் அஸிதரென்னும் முனிவர் வந்து கௌதமரைக் கண்டு பரிபூர்ண புத்தர்களுக்குரிய ‡ ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகை முதலிய ஸாமுத்திரிக லக்ஷணங்கள் பலவும் அவர்பால் உளவாதலையறிந்து வியந்து, 'மானிடராகிய மரத்திற் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே மலரும் மலர் இக்குழந்தை; உமது குலப் பெருமையை என்னவென்று சொல்லுவேன்! இவன் துறவு பூண்டு உலோக ரக்ஷகனாக இருப்பான்' என்று அரசனுக்குக் கூறினர். அரசன், 'துறப்பது எப்பொழுதோ?' என்றான். அவர்,

---

* ஸித்தார்த்தன் - (தந்தையின்) விருப்பத்தை நிறைவேற்றியவன்; ஸர்வார்த்த ஸித்தியென்று நாமகரணஞ் செய்ததாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. புத்தருக்கு இன்னும் உள்ளனவாகிய பெயர்கள் பல.

† இப்பெயர் விசுவாமித்திரரென்றும் சில புத்தகங்களிற் காணப்படுகின்றது.

‡ ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகை - புத்தருடைய பாதத்திலிருந்த கீற்று விசேடமென்பர்; இதுபற்றியே அவரை, "ஆயிர வாரத் தாழியன்" என்றார் மணிமேகலையிலும்; 5-ஆம் காதை, 104.

'அஃது இப்பொழுது அறிவிக்கற்பாலதன்று; என்று சொல்லித் தம்மிடஞ் சென்றனர். செல்லவே அரசன் கௌதமர் துறப்பாரென்பதை முன்பு ஒரு நிமித்திகனாலும் அறிந்தோனாதலால், அவருடைய உள்ளத்தை உலக வழியிற் புகுத்தற் பொருட்டுப் பலவாறு முயன்று வந்ததோடு உலக வாழ்வில் அவருக்கு ஒரு பொழுதும் யாதொரு வெறுப்பும் தோற்றாமலிருக்கும் வண்ணஞ் செய்வித்து வந்தான்.

அந்நாட்களிலே ஒரு நாள் தோழர்களுள் ஒருவனாகிய தேவதத்தனென்பவன் தான் ஓரிடத்தில் எய்தி வீழ்த்திய * அன்னப் பறவையைக் கௌதமர் அளிகூர்ந்தெடுத்து அதன்மேலே தைத்திருந்த அம்பைப் பிடுங்கியெறிந்து அப்பறவையைத் தைவந்து பாதுகாத்து விடுத்தமைபற்றிக் கோபத்தாற் பகைமை கொண்டு அவரை நீங்கித் தனக்கமைந்த நண்பர் சிலருடன் வேற்றிடஞ் சென்றான்.

சிலநாளைக்குப் பின் கௌதமரைச் சுத்தோதனன் தன்னுடைய இளவரசாக நியமித்து அதற்குரிய சிறப்போடிருக்குமாறு செய்வித்தான். அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் பதினைந்து. அவர் இளவரசராக இருந்தே சில ஆண்டுகளைப் போக்கினர்.

பின்பு அரசன் தன் மைத்துனனாகிய சுப்பிர புத்தனுடைய மகள் யசோதரையை அவருக்கு † மணம் புரிவித்தான்; அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் பத்தொன்பது.

அப்பால், கௌதமர் யசோதரைபாற் காதல் கூர்ந்து வேறொன்றையும் அறியாது அவள் போகத்திலேயே சில காலம் அழுந்திக் கிடந்தார். அது தெரிந்த உறவினர் கவலையுற்று, "மேன்மேலும் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய படைக்கலப்பயிற்சி முதலியவை கௌதமனுக்கு இல்லையா

---

* பருந்தென்று கூறுவதுமுண்டு.

† காட்டப்பட்ட மங்கையர் பலருள்ளே யசோதரை கௌதமரால் தெரிந்தெடுத்து விவாகஞ் செய்துகொள்ளப் பட்டாளென்றும் சொல்லுவர்.

யினவே! எப்பொழுதேனும் யுத்தம் நேருமாயின் அக்காலத்து இவன் யாது செய்வான்?'' என்று அரசனுக்குச் சொன்னார்கள். அதனை அறிந்துகொண்ட கௌதமர் அவ்வுறவினர் பலரையும் வருவித்து, அவற்றில் தாம் வல்லராதலை அரசன் முன்பு வெளிப்படுத்தி அவ்வுறவினரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டார். இச்செய்தி விவாகத்திற்கு முன்னே நடந்தது! இதைக் கண்டு வியந்த சுப்பிரபுத்தன் தன் மகளைக் கௌதமருக்கு மணம் புரிவித்தானென்று கூறுவதுமுண்டு. 'நிமித்திகனும் அஸிதருஷியும் முன்பு கூறியவாறு கௌதமன் துறவு பூண்பானோ' என்று கவலையுற்ற அரசன் ஒரு தோட்டத்தில் வேனிற்காலம், மழைக்காலம், பனிக்காலம் ஆகிய இம்மூன்றிலும் முறையே தங்கிப் போகம் நுகர்தற்குத் தகுதியாக மூன்று மாளிகைகள் கட்டுவித்து, அவற்றின் நாற்புற வழிகளிலும் வலிய நிலைகளும் கதவுகளும் அமைப்பித்து, அத்தோட்டத்தைச் சூழ உயர்ந்த மதிலையெழுப்பி, இரவும் பகலும் அம்மதிலைச் சூழ்ந்து போர்வீரர் காக்கவும் அருவருக்குத்தக்க பொருள்களுள் யாதொன்றும் அவர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கவும் புரிவித்துக் கௌதமரை அங்கே தங்கி இன்பம் நுகரும் வண்ணஞ் செய்வித்தான். அரசன் இவ்வாறு மேன்மேலுஞ் செய்து வந்த பெரு முயற்சிகளாற் பிணி மூப்புச் சாக்காடென்பவைகள் மனிதர்களுக்கு உண்டென்ற ஞாபகம் கௌதமருக்கு அக்காலம் வரையிற் சிறிதும் உண்டாகவேயில்லை.

அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் உலும்பினி வனத்திலுள்ள அரண்மனையில் வந்து தன்னைக் காணும்படி அரசன் அவருக்குத் திருமுகமனுப்பினான். அதனைப் பெற்று உடனே தந்தையைக் காணுதற்கு நினைந்து தாமிருக்குந் தோட்டத்தின் கீழைவாயில் வழியே சிவிகையூர்ந்து செல்லுங் கௌதமர் தம்மெதிரே வந்த மிக்க பிணியாளனொருவனைக் கண்டு எல்லாரும் இப்படியே பிணி வாய்ப்பட்டுத் துன்புறுவாரென்பதையும், மற்றொரு நாள் அங்

ஙனஞ் செல்லுகையில் மிகத் தளர்ந்து வருந்திக்கொண்டே வந்த முதியோன் ஒருவனை வழியிடையே கண்ணுற்று எல்லாரும் இங்ஙனம் மூப்புற்று வருந்துவாரென்பதையும், வேறொருநாள் குதிரையேறி மேலைவாயில் வழியே செல்லுகையில் அங்கே அழுகிக் கிடந்த பிணமொன்றைக் கண்டு எல்லாரும் இவ்விதம் இறத்தற்குரியாரென்பதையும் உடன் வந்த குதிரைக்காரனாகிய *சந்தகனால் அறிந்தறிந்து அநித்தியமாகிய உலக வாழ்வில் அருவருப்புற்று, "இப்பிணி மூப்புச் சாக்காட்டிற்குக் காரணமாகிய பிறப்பிற்கு இடங்கொடாத நல்வழியையறிந்து நாமும் உய்ந்து உலகத்தையும் உய்வித்தல் எப்பொழுது கூடுமோ?" என்று கவலையடைந்து அதைக் குறித்து ஆலோசித்துக்கொண்டே மீண்டு மீண்டு வருவாராயினார்.

†சுத்தாவாஸ தேவர்களுள் ஒருவர் கௌதமருக்கு நிலையாமையை அறிவுறுத்தற்பொருட்டுப் பிணியாளன் வடிவமுதலிய மூவர் வடிவங்களாகத் தோன்றினரென்று கூறுவர்.

இக்காட்சிகளால் கௌதமருடைய மனம் வேறுபட்டிருத்தலைக் கேள்வியுற்ற அரசனுடைய கட்டளையால் உதாயியுடன் அழகிய மங்கையர் பலர்வந்து தம்வயமாக்க முயன்றும், ஒத்த தோழர்களாகிய மந்திரி குமாரர்கள் பலர்வந்து சிற்றின்பத்தைப் பற்றிப் பலவகையாகப் போதித்தும் கௌதமருடைய உள்ளம் சிறிதும் மீளவில்லை; வேறுபடுத்தத் துணிந்துவந்தவர்கள் அவருடைய அழகிய மேனியையும், கம்பீரமான தோற்றத்தையும், சாந்தமான பார்வையையும், மற்றுமுள்ள விசேடங்களையும் கண்டு பயந்து சென்றார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் கௌதமர் தேரேறித் தோட்டம் பார்க்கப் போனபொழுது வழியின் இருபுறத்துமுள்ள

---

* அறிந்தது பாங்கனாகிய உதாயியென்பவனாலென்றுங் கூறுவதுண்டு.

† சுத்தாவாஸதேவரென்பார் பிரமகணங்களுள் ஒருவகையார்.

நன்செய்களிலும் புன்செய்களிலும் உழவர் முதலியோரும் எருது முதலியவைகளும் உழைத்தலையும், அதனால் அவ்வுயிர்கள் அடையும் வருத்தங்களையுங்கண்டு மனம்வருந்தி ஒரு நாவல் மரத்தின்கீழே தங்கிக் கண்ணைமூடிக்கொண்டு, துக்கமாகிய பிறப்புப் பிணிமூப்பிறப்புக்களையும், அவற்றிற்குரிய காரணங்களையும், அவற்றை மாற்றும் வழிகளையும் மெல்ல ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார் ; அங்ஙனமிருக்கும் பொழுது, முன்பு தாம் பிணியாளன் வடிவங்கொண்டு தோன்றி யாவரும் பிணிவாய்ப்படுத்தற்குரியரென்பதையும், முதியவன் வடிவங்கொண்டு தோன்றி யாவரும் மூத்தற்குரியரென்பதையும், பிணவடிவங் கொண்டு தோன்றி யாவரும் இறத்தற்குரியரென்பதையும் புலப்படுத்திய சுத்தாவாஸதேவர் துறவற நெறியையும் கௌதமருக்கு அறிவுறுத்த நினைந்து துவராடையையணிந்த ஒரு *துறவியாக வந்து, ‘சித்தார்த்த’ என்று அழைக்கவே கௌதமர் விழித்துப்பார்த்து, ‘நீர் யார்?’ என்றார். அவர் “நான் ஒரு † ச்ரமணன் ; துக்கத்தை நினைந்து நினைந்து என் மனம் இடைவிடாது வருந்தாநின்றது ; இத்துக்கத்தினின்றும் நீங்கி என்றுமழியாததும், ஆதியந்தமில்லாததும், நட்புப் பகைமையற்றதும், ஏகாந்தமானதும், ஆநந்தமயமாகவுள்ளதுமான ஒரு நிலையையடைதற்கு அவாவுகின்றது ; ஆதலால், ஊர்ப்புறத்தே தங்கி ஐம்புலன்களையும் அடக்கிச் சமாதியிலிருந்துகொண்டு உயிரைப் பாதுகாத்தற்கு வேண்டியவளவே உணவை இரந்து உண்டுவாழும் பிக்ஷுக்களின் நிலைமையை விழைந்தேன்” என்று கூறி அவர்கள் பெருமையையும் எடுத்துச்

---

* பிணியாளன்றோற்றமுதல் இத்துறவியின் தோற்றமிறுதியாகிய நான்கையும் ஒரே நாளில் கௌதமர் கண்டனரென்று கூறுவதுமுண்டு.

† ச்ரமணனென்பதற்குத் துன்புற்றுத் தவஞ் செய்பவனென்பது பொருள் ; இச்சொல் ஸ்ரீவான்மீகராமாயணத்திலும் வந்துள்ளது.

சொல்லிவிட்டுச் சென்றனர். அது கேட்டவுடனே துறத்தற்குத் துணிந்த கௌதமர் அவ்விடத்திலிருந்தும் எழுந்து அரண்மனை சென்று, தாம் துறவிபூண விரும்பி யிருத்தலைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தார்; அதனைக்கேட்ட சுத்தோதனன் மனங்கலங்கிக் கண்ணீர்பெருக, "ஐய, அதற்கு இது காலம் அன்று; எம்மைப் பாதுகாத்து நெடுங்காலம் அரசாண்ட பின்னரே அது விரும்பத் தக்கது" எனவே, கௌதமர், "பிறப்புப் பிணிமூப்புச் சாக்காடாகிய இத் துன்பங்களை ஒழித்தற்குரிய வழியை அறிந்துகொண்டாலன்றி இங்கு நில்லேன்" என்று உறுதி யாகக் கூறிவிட்டுத் தமது உறைவிட மடைந்தார்; அரசன் அவருடைய மனத்தை வேறுபடுத்தும்படி ஆடல் பாடல்களில் வல்ல மகளிரைப் பின்னும் அவர்பால் அனுப்பினன்; அவர்கள் வந்து இயன்றவரையில் முயன்றும் அம்முயற்சி சிறிதும் பயன்படவில்லை. அவர்க ளுடைய அழகிய உருவங்கள் வைராக்கிய மிகுந்த கௌதமருக்கு அருவருக்கத் தக்கனவாகத் தோன்றின; இப்படியிருக்கையில், * ஒரு நாள் ஆறு சென்று நீராடிய கௌதமர் அரண்மனை செல்லுதற்குத் தேரேறுகையில் ஒருவன் வந்து, † "உமக்கு மகன் பிறந்தான்" என்றனன். அதுகேட்ட கௌதமர், "பந்தத்தின்மேற் பந்தம் உண்டாயிற்றே! இத்துன்பக் கடலைக் கடப்பது எப்படி?" என்று கவலையுற்றுக்கொண்டே தேரூர்ந்து அரண் மனைக்குச் செல்வாராயினர். அங்ஙனம் செல்லுகையில் அவருடைய தேருக்கு முன்னும் பின்னும் பல வாத்தியங்கள் முழங்கின; நகரத்தார் பலரும், 'நம்மரசனுக்குப்

---

* அக்காலம், கௌதமர் நான்காவது தோற்றங்கண்ட தினத்தின் பிற்பகலென்று சொல்லுவதுமுண்டு.

† "உமக்கு மகன் பிறந்தான்" என்பதைக்கேட்ட கௌதமர் அம்மகன் தமது புத்தியாகிய திங்களை விழுங்கவந்த இராகு வென்று சொன்னாரென்றும், அதனால் அப்புதல்வனுக்கு இராகுல னென்னும் பெயர் பின்பு இடப்பட்டதென்றும் சொல்லுவர்.

பௌத்திரன் பிறந்தான்' என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து கொண்டே வந்தார்கள்; ஆடல்பாடல்கள் நிகழ்ந்தன; அவற்றுள் யாதொன்றும் கௌதமர் மனத்திற்கு. இன்பம் தரவில்லை; அவருடைய உறவினளாகிய மங்கையொருத்தி, "இக் குழந்தையின் தந்தை பாக்கியவான்; தாயும் பாக்கியவதி; மனைவியும் பாக்கியவதி" என்று பாடிய பாட்டொன்று துக்கநிவாரணத்திற்குரிய வுபாயம் யாதென்று இடைவிடாமற் சிந்தித்துக்கொண்டே செல்லுகிற அவருக்கு அப்பொழுது நன்னிமித்தமாக இருந்து இன்பந் தந்தது; அவர் அந்த *உபச்ருதிக்காக அவள்பால் நன்றி பாராட்டுவாராகித் தமது கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்ததான முத்துமாலையை அவளுக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்தார்; அதைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன் அம்மங்கை கௌதமர் தன்னிடத்திலுள்ள விருப்பத்தாலளித்தாரென்றும் பிற்காலத்தில் தான் அவருடைய முதன்மையுள்ள மனைவியாக ஆதல் கூடுமென்றும் மனோராச்சியம் செய்வாளாயினள்.

அப்பால் அவர் அரண்மனை சென்று அங்கே நிகழ்ந்த நாடக முதலிய காட்சிகளுள் ஒன்றையும் பாராட்டாமலே அன்றிரவின் முற்பாகத்தில் அயர்ந்து நித்திரை செய்து நள்ளிரவில் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு, தான் உள்ளேயிருக்கும்பொழுது தன் வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டதென்றதை அறிந்த ஒருவன் அவ்வாபத்தினின்று நீங்குவதற்கு எவ்வளவு பரபரப்புடனெழுவானோ அவ்வாறேயெழுந்து, எல்லாவற்றையும் துறந்து வேற்றிடஞ் செல்லுதற்குத் துணிந்தார்; துணிந்தபொழுது மேற்கூறிய சுத்தாவாஸதேவராற் கதவுகள் திறந்து வைக்கப்பட்டன; கௌதமர், தம்மைச் சூழ்ந்து தாறுமாறுகப் படுத்துக்கொண்டிருந்த மங்கையர்களின் கூட்டத்தினின்றும் நீங்கிப் புறத்தேபோந்து அங்கே விழித்துக்

* உபச்ருதி - உதவியான சொல்.

கொண்டிருந்த சந்தகனை யழைத்துத் தம்முடைய கண்டக மென்னும் பெயருள்ள குதிரையை விரைவிற் கொண்டு வரும்படி அவனுக்கு உத்தரவிட்டார்; சந்தகன், மஹாராஜாவின் அனுமதியின்றி இளவரசன் கட்டளையை அவ்விரவில் நிறைவேற்றலாமோவென்று சிறிது பொழுது சிந்தித்துக்கொண்டே நின்று பின்பு மேற்கூறிய தேவ ருடைய அருளால் துணிவுண்டாகப்பெற்றுக் குதிரையைக் கொணரச் சென்றான்; அவன் சென்றவுடன், எல்லா வற்றையும் துறத்தற்குத் துணிந்த கௌதமர் இல் வாழ்க்கையிலுள்ள வலியபற்றை அப்பொழுது முற்றுந் துறக்கலாற்றாமல், தமது குழந்தையைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்தற்கு நினைந்து சென்று, அந்தப்புரத்திற் குழந்தை யுடன் யசோதரை சயனித்திருக்கும் அறையின் கதவை மெல்லத் திறந்து, அங்கே மலரணைமேலே யசோதரையால் அணைப்புண்டு அவளோடு துயிலும் குழந்தையைத் தீப வொளியாற் கண்டு, "இக் குழந்தையை யெடுத்தால் இவள் விழித்துக் கொள்வாள்; விழிப்பின் நம்முடைய செலவிற்கு அது பெருந்தடையாகும்" என்று நினைந்து, இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் மயங்கி அவ்விருவரையும் காதலோடு பார்த்துக்கொண்டே வாயிற்படியிற் சிறிது பொழுது நின்றார்; நின்றவர் தடுமாறிக்கொண்டிருந்த மனம் பின்பு தெளியப் பெற்று, "நாம் இவளுக்கும் இவனுக்கும் பிற்காலத்தில் ஞானாசிரியனாகவும் ஆதல் கூடும்" என்று எண்ணித் துணிந்து புறப்பட்டார். அவர் அங்ஙனம் வெளிப்பட்ட தினம் பூர்ணிமையென்பர். அவ்வாறு அவர் வெளிப்பட்டவளவிற் சந்தகன் குதிரை யைக் கொணர்ந்து நிறுத்தினான். அவர் அதில் ஏறிச் செலுத்தியபோது நான்கு தேவர்கள் அதன் குளம்புகளின் ஓசைகள் ஒருவருடைய செவிக்கும் புலப்படா வண்ணம் அடக்கிக்கொண்டு உடன்சென்றனர். இளவரசராகிய கௌதமர், "உலகத்திற் பிறப்புப் பிணிமூப்புச் சாக்காடாகிய துன்பங்களையெல்லாம் முற்றும் போக்குதற்குரிய வழியை

அறிந்தாலன்றி மீளேன்'' என்று உள்ளத்தில் உறுதி கொண்டு ஊக்கத்துடன் *செல்வாராயினர்.

அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் இருபத்தொன்பது. கௌதமர் அகத்துறவு பூண்டு எல்லாவற்றிலும் அருவருப் புற்றுத் தந்தை முதலியோரையும், அரண்மனையையும், பெருஞ் செல்வத்தையும், மனைவியையும், பிள்ளையையும் பிரிந்து சென்றதை † மஹாபிநிஷ்கிரமணமென்று கூறுவர்.

பாவத்திற்குக்காரணமான இச்சைகளை உண்டாக்குந் தெய்வமாகிய மாரனென்பவன் இப்படி அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்ட கௌதமரைத் தொடர்ந்து வந்து, "நீர் துறவன்மின்; துறவாதொழியின், இன்றுமுதல் ஏழு நாளைக்குள் நான்கு மஹா த்வீபங்களுக்கும் உம்மை அரசனாக்குவேன்'' என்று சொல்லித்தடுத்தான். அவர் அத் தடையை மதியாமற் சென்றார்; செல்லவே மாரன் வெல்லுதற்குரிய சமயம் தனக்கு எப்பொழுது வாய்க்குமோ வென்று நினைந்து நிழல்போலவே அவரைத் தொடர்ந்து செல்வானாயினன்.

சென்ற கௌதமர், அவ்விரவில் நாகர்களும் தேவர்களும் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள ஒளியால் வழிகாட்டிக் கொண்டு செல்ல, ஒரு நிமிஷமேனும் இடையே தங்காமல் நல்லாசிரியர் எங்கே கிடைப்பாரென்ற கவலையோடுஞ் சென்று கோலிய தேசத்துக்கு அப்பாலுள்ள அநோமநதிக் கரையைச் சூரியோதயத்திற்கு முன்னமே அடைந்தார். அடைதலும் கண்டகமென்னும் குதிரை அங்கு நின்று விட்டது. அப்போது அங்கேயுள்ள பார்க்கவரென்னும் தாபதருடைய தவப்பள்ளியையும் அதில் வைக்கப்பட்டுள்ள பிக்ஷைப்பாத்திரங்கள் பலவற்றையும் கண்டு, கபிலவாஸ்து

---

* கௌதமர் இங்ஙனஞ் சென்ற காலம், ஈசான சகாப்தத்தில் 96-ஆம் வருடமென்றும், வாரம் வெள்ளிக்கிழமையென்றும் சொல்லுவர்.

† திரிபிடகத்தில் இச்செய்தியைக் கூறும் பாகத்திற்கு மஹாபிநிஷ்கிரமண ஸுத்திரமென்று பெயர்; மஹாபிநிஷ்கிரமணம் - பெருந்துறவு.

விலிருந்து சலிப்பின்றி மூன்று யோசனையளவு விரைந்து வந்ததான குதிரை அத்தவப்பள்ளியை அணுகியவுடன் தானாகவே நின்றுவிட்டதைத் துறவை விரும்பிவந்த தமக்கு நன்னிமித்தமாகக்கொண்டு களிப்புற்றார். பின்பு அவர் தம்முடன் வந்த சந்தகனை நோக்கி, "அடைய வேண்டுமென்று பலநாளாக நினைத்துக்கொண்டே யிருந்தவிடத்தை இப்பொழுது அடைந்தேன்; நம்முறவு இன்றோடு முடிவு பெற்றது" என்று கூறித் தமது கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்த கண்டசரத்தைக் கழற்றி அவனுக்கு நன்கொடையாக இன்சொல்லோடு கொடுத்தார். கொடுத்தவர் பின்பு தமது முடிமணியையெடுத்து அவன்கையில் வைத்து, "இதனை நான் அன்புடன் கொடுத்ததாகச் சொல்லி அரசனுக்குக் கொடு; என்னிடத்திலுள்ள காதலை முற்றும் மறக்கும்படி நான் சொன்னதாகத் தெரிவி; இல்வாழ்க்கையின் வழியாகத் துக்கக்கடலை நீந்துதற்குரிய தெப்பம் எனக்குக் கிடையாமையினாலேயே நான் பிரிந்தேனென்று சொன்னதாகவும் விண்ணப்பஞ்செய்" என்று கூறினர்; அதைக்கேட்டு மனம் வருந்திய சந்தகன், "இப்பொழுது துறத்தல் தக்கதன்று" என்று பலவாறு தடுக்கவும் அவர் அதற்கு இணங்காததுபற்றி உடனே, "நானும் உடன் வருவேன்" என்றான். கௌதமர் அதற்கு உடன்படாமற் குதிரையின் முதுகைத் தடவித் தட்டிக்கொடுத்து அதற்கு இனியவார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு அதைக்கொண்டு செல்லும்படி வற்புறுத்திக்கூறி அவனுக்கு விடைகொடுத்தார்.

அது நிகழ்ந்தபின் கௌதமர் அநோமநதியின் மணலில் தங்கி உடைவாளால் தமது மயிர்முடியை அறுத்தெறிந்துவிட்டு அங்கே சிறிதுபொழுது உண்மையை * ஆராய்ந்துகொண்டே யிருந்தார். இது சந்தகனுக்கு

* இவர் தங்கி ஆராய்ந்துகொண்டிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அங்கே பிற்காலத்தாரால் மேல்வளைவுள்ள மண்டபமொன்று கட்டப்பட்டதென்று கூறுவர்.

விடையளித்ததற்கு முன்பு நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவது முண்டு.

அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையில், மேற் கூறிய சுத்தாவாஸதேவர் துவராடையுடுத்து வில்லும் அம்பும் தாங்கிய ஒரு * வேடனாகத் தோன்றவே கௌதமர் தம்முடைய பட்டாடையை அவ்வேடனுக்கு அளித்துவிட்டு அவனுடைய துவராடையைத் தாம் வாங்கி யுடுத்திக் கொண்டு உண்மையை அறிவுறுத்தும் பெரியோரைத் தேடிச் சென்றார்.

கௌதமரிடத்தில் விடைபெற்று, அவர் கேசத்தை அறுத்தெரிந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்று, அவர் கட்டளையை மறுத்தற்கஞ்சி வருந்திச்சென்ற சந்தகன் கண்ணீர்பெருகக் காலோய்ந்து மனம்புழுங்கிக் குதிரை யுடன் நகர்க்கு மீண்டான்.

பெரியோரைத் தேடிச்சென்ற கௌதமர், காற்று சுத்த நீர் மலர்கள் இளங்குறுத்துக்கள் காய்கள் கனிகள் கிழங்குகள் ஆகிய இவற்றுள் ஏதாவதொன்றையேனும் எடுத்த பிச்சையையேனும் உண்டு, நீரிலே நின்றும் நெருப்பிலே நின்றும் இன்னும் பலவாறாக ஒழுகியும் அருந்தவம் புரிந்து வாழும் முனிவர்கள் பலரை வழியிடை யிற்கண்டு அவர்களோடு அளவளாவி, "துக்க நீக்கத்திற் குரிய வழி யாது?" என்று அவர்களைக் கேட்டு, அவர்கள் கூறியவைகள் தம்மனத்திற்குப் பொருந்தாமையால் அவற்றை மறுத்துரைத்து, அவ்விடத்தை நீங்கி அவர் களுடைய சொற்படி சூரியாஸ்தமயத்திற்குப் பின் மகத தேசத்துள்ள † பாண்டரமலையைச் சார்ந்து, அம்மலைக் குகையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ‡ அராளராம

* வேடனைக் கூறிய இவ்விடத்தில் ஏழையாகிய வழிப்போக்க னொருவனைச் சொல்வதுமுண்டு.

† வெண்ணிறமுடைமையால், இம்மலை இப்பெயர் பெற்றது; இக்காரணம்பற்றிச் சுவேதகிரியென்றும் கூறப்படும்.

‡ இப்பெயர் ஆராடருத்திரராமர், ஆராடராமர், அராளகால ராமரெனப் பலவாறாகக் காணப்படுகின்றது.

முனிவரைக்கண்டு வணங்கி, " பிறப்பு முதலிய துக்கங்களை யொழித்தற்குரிய உபாயத்தை அடியேனுக்கு உரைத் தருள்க " என்று விண்ணப்பம் செய்தார். அராளராமர் யோகமார்க்கத்தை உபதேசிக்கவே கௌதமர் அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவாராயினர்.

கபிலவாஸ்துவில் முன்பு தெய்விகமாகத் திறக்கப் பட்டுக் கௌதமருக்கு வழியைக் கொடுத்த அரண்மனைக் கதவுகளெல்லாம் மீட்டும் மூடினபடியே யிருந்தன; அவைகள் அவ்வாறிருக்கவும், கௌதமரும் குதிரையும் குதிரைக்காரனுமே இல்லாமையை யறிந்து எல்லோரும் திகைத்து வருந்தி எங்கும் தேடுவாராயினர்.

அப்பொழுது குதிரையுடன் அழுதுகொண்டே மீண்ட சந்தகன் நிகழ்ந்தவற்றை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவற்றைக்கேட்ட அவர்கள் துக்கக்கடலில் ஆழ்ந் தார்கள்.

தன் மகன் துறந்தானென்பதை அறிந்த மஹாப் பிரஜாவதி கௌதமி பெருங்காற்றால் தாக்குண்ட இளவாழை போலக் கைகால் முதலிய அவயவங்கள் சோர்ந்து மூர்ச்சை யுற்றுச் சிறிதுபொழுது கீழே விழுந்துகிடந்து பின்பு ஒருவாறு உணர்ச்சி பெற்று எழுந்து மிகவும் பெருமூச் செறிந்துகொண்டு, " அந்தோ! இக்ஷ்வாகுகுல சிகா மணியே! இருண்டு வலப்புறத்தே சரிந்து தூய்மை யுடையதாய் அழகிதாகி விளங்கிக் கட்டுண்ணுதபோது பூமியைத் தொட்டும் முடித்தபொழுது கிரீடம்போன்று திரண்டும் பளபளப்பாகவிருந்த அந்தக் குடுமி குறைக்கப் பட்டுப் புல்லிற் கிடக்கின்றதே! ஆ! அந்தத் திரண்ட தோள்கள், அந்தச் சிங்க நடை, விடையேற்றின் கண்கள் போன்ற அந்தக் கண்கள், பளபளப்பான பொன்போல் ஒளியைவீசி விளங்கும் அந்தத் தேகம், அந்தச் சதுர மார்பு முதலியவற்றையுடையாய்! நீ துன்பத்திற்கிட மாகிய காட்டிற் சென்றனையே! தூய்மையிலும் நிறத்தி லும் மென்மையிலும் அல்லிமலர் போன்ற அப்பாதங்கள்

கற்களாலும் முட்களாலும் கிழிக்கப்படுகின்றனவே! ஆ! அப்பாதங்கள் அத்துன்பத்தை எவ்வாறு பொறுக்கும்? காவலுள்ள இராசமாளிகையிற் பிறந்து இனிது வளர்க்கப் பெற்று மிகவும் மெல்லிய ஆடையையுடுத்துச் சிறந்த நறுநீரில் நானமாடி இனிய அறுசுவையையுடைய நால்வகை அடிசிலுமுண்டு விளங்கிய நீ இப்பொழுது தாக்கி விறைக்கச் செய்யும் குளிர்காற்றில் அடிபட்டுப் பட்டினியுற்றுப் பனிக்குள்ளாகி வருந்துகின்றனையே! மிக்க வெப்பக்காலத்திலும் மிக்க தட்பக்காலத்திலும் இளைப்பாறுமிடம் உனக்கு அங்கே எவ்வாறு கிடைக்கும்?" என்று தன் பிள்ளையை நினைந்து நினைந்து பிரலாபித்து விம்மிவிம்மி ஆற்றொணுதவளாய் மீண்டும் நிலத்திலே விழுந்து கிடந்தாள். ஏவல் மகளிர் அவளை யெடுத்துத் தாங்கிக் கண்ணீர் துடைத்துத் தேற்றுவாராயினர்.

யசோதரை, தனது உயிர்த்துணைவர் துறந்தாரென்பது கேட்டுக் கலங்கி நெஞ்சுருகிக் கல்லும் மரமும் இரங்கும்படி வேய்ங்குழல் அழுமாறுபோல அழுது அவருடைய அவயவங்களை முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டு, "தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளே! உமக்கு யான் செய்த குற்றம் யாது? முன்பு தவிசாகி என்னைச் சுமந்து ஆளுந்தன்மையையுடைய துடைகளே! அளிக்கத்தக்க இப்பெண்ணுயிர்தான் அளியாக்கால் வருந்துமென்று நீங்கள் நினையாமற் பிரிந்தீர்; இது தகுமோ? எனக்கு மாலையும் துகிலுமேந்திக் குங்குமமெழுதிப் பூந்தாதை அளகத்திலே அப்பிச் சிவந்து அன்புற்றிருந்த விரல்களே! என்னைப் பாதுகாக்கத்தக்க நீங்களும் அவரெண்ணியதையே எண்ணினீர்; இஃது அறமோ? தோள்காள்! அவர் இனி நுகரேமென்று கைவிட்ட என்னை நீங்கள் அணைத்துத் தழுவிக்கொள்ளீர்; நீங்களும் நெஞ்சம் வலியீராகி நிற்பீரோ? எனக்கு அணையாயமார்பே! என்பாற்கொண்ட நட்பைக் கைவிட்டு நீங்கினையே. கழுநீர்த்தாரே! அவர்போல நீயும் என்னைப் பாதுகாவாமற்

கைவிட்டனையே; செவ்விய நாவே! அவர்போல நீயும் அருளின்றி என்னை இகழ்ந்தனையே; இங்ஙனமிகழ்தற்கு என்னிடத்துக் கண்ட குற்றம் யாது? அதனைக் கூறு; கண்களே! முன்பு என்னைப் பார்த்துப் பேரின்பமுற்று எனக்குப் பேரின்பத்தைத்தந்த நீர் இப்பொழுது என்பால் அருளிலிராயினீர்; இதற்குக் காரணம் யாது? எனது வண்ணங்கெட்ட படியைக் காண்மின்" என்று பலவாறு பிரலாபித்து விம்மிவிம்மிப் பின்னும் வருந்திப் புலம்புவாளாயினள்; அது தெரிந்து அந்நகரின் எப்புறத்துமுள்ள மகளிர்கள் பலரும் வந்து ஒருங்குகூடி அழுதலாலே, அந்தப்புரத்திற் கடலொலிபோலே ஓரொலி உண்டாயிற்று; நகரமுற்றும் கலங்கிற்று.

சுத்தோதனன் இவ்வாறு நிகழுமென்பதை முன்னமே அறிந்தவனாகவிருந்தும் அவன் அப்போதடைந்த வருத்தத்திற்கு அளவில்லை; மகப்பிரிவினும் துயர்வலிதியாவதே.

அவ்வளவிலே இராசபுரோகிதர், சுத்தோதனனைத் தேற்றி, "அரசிளஞ்சிங்கத்தை விரைவிற் கொணர்வேன்" என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு மந்திரியோடு கூடிப் பலவிடத்தும் தேடிக்கொண்டு போய் அராளராம முனிவருடைய தவச்சாலைக்கருகே கௌதமரைக்கண்டு பிரிவாற்றாமல் அரசன் முதலியோர் படும்பாட்டைச்சொல்லி வருந்தி அழைத்தார்; அழைத்தவர்க்குக் கௌதமர், "அழகிய இராசமாளிகை எனக்குக் கனல்நிறைந்த இடம்போலும்; இனிமையுள்ள உணவுகளை ஆக்குதற்குரிய மடைப்பள்ளியோ நஞ்சினை உண்பிக்குமிடம்போலும்; எல்லாம் துக்ககரமாகவேயுள்ளன; ஆதலால், நிலைத்த இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதே எனது கருத்து; அது முற்றுப் பெற்றாலன்றி மீளேன்" என்று மறுத்துரைத்தார்; அவ்விருவரும் அளவற்ற துயரமுற்று மீண்டு போனார்கள்.

அவர்கள் போனபின்பு ஒருநாள், பிக்ஷையெடுத்தற்காக இராசகிருக நகரத்தை யடைந்த கௌதமர், 'இந்-

நகரத்தரசனுகிய *பிம்பஸாரன் பல பசுக்களைப்படுத்து யாகஞ்செய்கின்ருன்' என்பதைக் கேள்வியுற்று மிக்க பரபரப்புடன் அந்த யாகசாலைக்குச் சென்று, கொல்லாமை யாகிய நல்லறத்தின் பெருமையை விரித்துக்கூறி அவ் வேள்வியில் நிகழுங்கொலையை மாற்றிவிட்டு, அவ்விடத்திற் சில பகல் இருக்கவேண்டுமென்று வேண்டிய அவனுக்கு, "நான் உண்மையையுணர்ந்த பின்புதான் இவ்விடம் வருவேன்" என்று வாக்களித்து விட்டுச் சென்ருர்.

அது தொடங்கிக் கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தைப் பிம்பஸாரன் மேற்கொண்டு ஒழுகிவந்தான்.

அக்காலம் தொடங்கிக் கௌதமருக்குக் கௌதம பிக்ஷு, பிக்ஷு கௌதமரென்னும் பெயர்கள் வழங்க லாயினவென்பர்.

அராளராம முனிவர் உபதேசித்த வழியிலேயே கௌதமர் பல நாளொழுகிவந்து அதனுல் உண்மை விளங்காததுபற்றி அவரை நீங்கி உருத்திரகரென்னும் வேருெரு முனிவரை ஆசிரியராக அடைந்து அவர் உபதேசித்த வழியிலும் பலநாள் முயன்ருெழுகி ஆராய்ந்து வந்தார். அதனுலும் கௌதமருக்கு உண்மை புலப்பட வில்லை.

அப்பால் அவர் துக்கபரம்பரையைப் போக்கும் வழியை அறிந்துகொள்ளவேண்டி ஞானரணிய மெனப்படும் †உருவேலா வனத்தைச் சார்ந்து அங்கே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த கௌண்டிந்ய குலபுத்திரர், தசபலகாசியபர், பாஷ்பர், அசுவஜித், புத்திரர் என்னும் ஐந்து முனிவர்களை

---

* பிம்பவம்சமென்று ஒரு வம்சமுண்டென்று தெரிகின்றது; மாளவிகாக்கினிமித்திரீய மென்னும் வடநூலில் அக்கினிமித்திர னென்பவன் பைம்பிகனென்று சொல்லப்படுகிருன்.

† உருவேலாவென்பது நைரஞ்சரை யென்னும் நதியின்கரை யிலுள்ளதென்று தெரிகிறது; இந்த நதி இக்காலத்துப் பல்குனி யென்று வழங்கப்படும்; நைரஞ்சரை யென்பது பௌத்த நூல் வழக்கு.

அடைந்து அளவளாவி அவர்களோடு அவ்வனத்தில் அருந்தவம் புரிவாராயினர்.

இவ்வாறு பலநாள் சென்றபின் ஒருநாள் கௌதமர் உண்மையை அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய வழியை ஆராய்ந்துகொண்டே உலாவுங் காலத்தில், பலகாலம் பட்டினியுற்று நோற்றுவந்த இளைப்பால் நிற்கலாற்ருது மூர்ச்சை யடைந்து கீழே விழுந்துவிட்டார்; மேற்கூறிய துறவிகள் ஐவரும் அவரிறந்தாரென்றே நிச்சயித்தார்கள்; சிறிது பொழுது சென்ற பின் கௌதமர் தெளிவடைந்து எழுந்து, " இவ்விதம் பட்டினியுற்றுச் செய்யும் தவத்தாலே யாதும் பயனில்லை " என்று நினைந்து கிடைத்தவுணவை *உண்ணத் தொடங்கினர்; தொடங்கவே மேற்கூறிய ஐந்து தாபதர்களும், " இவர் விரதபங்கமுற்ருர் " என்று வெறுப்புற்று மதியாமல், அவரைவிட்டு நீங்கி வேறிடஞ் சென்ருர்கள்.

மஹாபிநிஷ்கிரமணத்திற்குப் பின் உண்மையை அறிந்து கொள்ளுதற்குச் செய்த முயற்சியில் கௌதமருக்கு இவ்வாறு ஆறு வருடங்கள் சென்றன.

மேற்கூறிய ஐந்து தாபதர்களும் நீங்கியபின் அவர் நைரஞ்சரையென்னும் ஆற்றின் கரையை யடைந்து ஆங்குள்ள ஓர் † அரசமரத்தடியில் இருந்து கொண்டு ‡இருபத்தெட்டு நாட்கள் இராப்பகல் அயிலுதலும்

---

* 'உணவால் உடம்பும் உடம்பால் உணர்வும் ஆகுமென்பது பௌத்தர் கொள்கை' என்பர் நீலகேசி உரையாசிரியர்; "மற்றுடம்பு சார்வாக வுணர்வெழூஉ மெழுதற்குப், பெற்றிமைப் பறையடிப்பப் பெறுமொலியே யுரையாதோ " என்பது நீலகேசி, புத்த வாதச்சருக்கம், 51-ஆம் பாட்டுரையிற் கண்ட செய்யுள்.

† இதனடியிற் கௌதமருக்கு ஞானோதயமானமையின், இது மஹாபோதியென்று பௌத்தராற் கூறப்படும்; " பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி " (சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, 11) என்றதனுல், இவ்வரசமரம் ஐந்துகிளைகளையுடையதென்று தெரிகிறது. இது பௌத்தர்களால் திசை நோக்கித் தொழப்படுவது.

‡ நாற்பத்தொன்பது நாட்களென்று சொல்வதுமுண்டு.

துயிலுதலுமின்றி உண்மையை ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டே யிருந்தார் ; இருபத்தொன்பதாவது தினத்தின் காலையில் அருகேயுள்ள ஊரிலிருப்பவனாகிய பலனென்னும் இடையனுடைய மகள் *ஸுஜாதையென்பவள் தன்னுடைய வழிபடு தெய்வத்திற்கு நிவேதனஞ் செய்யச் சமைத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த பாலன்னத்தை ஊட்டினள ; அதனையுண்டு கௌதமர் ஒளியால் †விளங்கினர்.

அப்பொழுது சீலவிரோதியாகிய மாரனென்பவன் தன் அரசாட்சிக்குக் கேடு வந்துவிட்டதென்று வருத்தமுற்றுக் கௌதமருடைய வனத்தை வேறுபடுத்த நினைந்து காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் தன் புத்திரிகள் மூவருடன் வந்து பலவாறு முயன்று மிக்கபோர் செய்தும் அவருடைய மனம் சிறிதும் வேறுபடவில்லை.

இங்ஙனம் வேறுபடாது நின்ற கௌதமருடைய மனவுறுதியைப் பாராட்டிப் பழைய பௌத்த கவிகள் கூறிய பாடல்கள் வருமாறு :—

‡ " வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின் றீந்தே னிறைந்துநனி ஞெகிழ்ந்து
மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைக்

---

* இப்பெயர், நந்தையென்றும் விசாகையென்றும் காணப்படுகின்றது.

† 'போதிவ்ருக்ஷத்து நாற்றிசையும் எவ்வேழு நாள் போதி வ்ருக்ஷம் பார்த்து நின்று உபவஸித்துப் பின் விசாகையென்பாள் பொற்கலத்தில் சோறிடப் புத்தன் உண்டானென்பதுமுண்டு' என்பது நீலகேசி, மொக்கலவாதச் சருக்கம், 91-ஆம் பாட்டுரை: அவ்விருபத்தெட்டு நாட்களுள் முதலேழு நாட்களிற் கௌதமர் தியானஞ் செய்துகொண்டே யிருந்தாரென்றும், இரண்டாம் ஏழு நாட்களில் மாரன் அவருடைய உள்ளத்திற் பல வேறுபாடுகள் உள்ள தீய எண்ணங்களை யுண்டாக்கினனென்றுந் தெரிகின்றது.

‡ இது தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில், "அறுவகைப் பட்ட" என்னுஞ் சூத்திரத்துள்ள 'மருவில்.........தேயமும்' என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையிலும்,

காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழைக்கண் விலங்கி நிமிர்ந்தெடுத்த
வாளும் போழ்ந்தில வாயின
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே '';

* '' தாமநறுங் குழன்மழைக்கட் டளிரியலார் தம்முன்னர்க்
காமனையே முனந்தொலைத்தாற் கண்ணோட்டம் யாதாங்
[கொல். ''

கௌதமருடைய உள்ளத்தை வேறுபடுத்தற்குரிய வன்மை தனக்கில்லாமையை அறிந்து கொண்ட †மாரன் தோல்வியுற்றுத் தன் உறைவிட மடைந்தான்; கௌதமருடைய உள்ளம் ஞான வொளியால் விளங்கிற்று.

இங்ஙனம் மாரனை வென்று வீரனாகிச் சலனமற்றுச் சீலசமாதியிலிருந்த கௌதமருக்கு மேற்கூறிய ‡இருபத்தொன்பதாவதாகிய தினத்தின் இரவில் பழம்பிறப்புணர்ச்சியும் தத்துவஞானமும் முறையே உண்டாயின; அப்பொழுது முதலில் முற்பிறப்பில் பாவஞ் செய்தோர் இப்பிறப்பில் வருந்துதலையும் சீவகாருணியம் பூண்டோர் இன்பமுற்று வாழ்தலையும் அவர் தம்முடைய ஞானக் கண்ணால் அறிந்தார்; அறிந்தவர், காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் இவற்றையுடையவர்கள் துக்கத்துக்கே உரியவர்களாகிப் பிறந்து பிணிவாய்ப்பட்டு மூத்து இறக்கிறார்

வீரசோழியம், பொருட்படலத்துள்ள '' நாற்குலப்பக்கம் '' என்னும் கலித்துறை யுரையிலுங்கண்ட செய்யுள்.

* இது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், 11-ஆம் கலித்துறை யுதாரணச் செய்யுள்.

† மாரன் தோல்வியுற்றுப் போனபின்பு ஸுஜாதை பாலன்ன மளித்ததாகச் சொல்வதுமுண்டு.

‡ புத்தருக்கு ஞானோதயமான தினம் வைசாகசுத்தபூர்ணிமையென்பர்; அதனால், ஒவ்வொரு வருடத்தும் அந்தத் தினம் சிறந்த திருநாளாகப் பௌத்தராற் கொண்டாடப்படும்; இதுபற்றியே '' மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட், பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன் '' (10-ஆம் காதை, 83 - 4) என்றார் மணிமேகலையிலும்.

களென்றும், அந்த இறப்பு பிறப்பிலிருந்தும் பிறப்பு கருமக் கூட்டத்திலிருந்தும் கருமக்கூட்டம் பற்றிலிருந்தும் *பற்று வேட்கையிலிருந்தும் வேட்கை நுகர்விலிருந்தும் நுகர்வு ஸ்பரிசத்திலிருந்தும் ஸ்பரிசம் வாயிலிலிருந்தும் வாயில்கள் நாமரூபத்திலிருந்தும் நாமரூபம் விஞ்ஞானத்திலிருந்தும் விஞ்ஞானம் செய்கையிலிருந்தும் செய்கை பேதைமை யிலிருந்தும் உண்டாகின்றனவாதலால் பிறப்பை நீக்க இறப்பும் கருமக்கூட்டத்தை நீக்கப் பிறப்பும் பற்றை நீக்கக் கருமக்கூட்டமும் வேட்கையை நீக்கப் பற்றும் நுகர்வை நீக்க வேட்கையும் ஸ்பரிசத்தை நீக்க நுகர்வும் வாயிலை நீக்க ஸ்பரிசமும் நாமரூபத்தை நீக்க வாயிலும் விஞ் ஞானத்தை நீக்க நாமரூபமும் செய்கையை நீக்க விஞ்ஞானமும் பேதைமையை நீக்கச் செய்கையும் நீங்கு மென்றும், துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரண மென்னும் மூன்று சத்தியங்களை ஆராய்ந்து பின்பு தெரிந்துகொண்டதன்றி, நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல் வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடென்கிற நான்கா வது சத்தியமாகிய துக்கநிவாரண மார்க்கமெனப்படும் நல்வழிகள் எட்டையுமாராய்ந்து தெரிந்துகொண்டார்.

†"போதி விருக்ஷத்தினடியே யிருந்த நாட்களுள் ஒரு நாளிரவில் புத்தர் தியானஞ் செய்கையில் முதல் யாமத்திற் செய்த தியானத்திற் பழம்பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரிய வந்தன ; இரண்டாம் யாமத்திற் செய்த தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் நிலைமைகளெல் லாம் தெரியவந்தன ; மூன்ரும் யாமத்திற் செய்த தியானத்

* "அவாச்சார்ந்து பற்ருகும் பற்றினுல் வினைமுதிர்வாம், தவாத வில்வினை முதிர்வாற் பிறப்பாகும் பிறப்பினுற், குவாவிய பிணிமூப்புச் சாக்காட்டின் கூட்டமாய், உவாயவித் தடுமாற்ற மொழிவின்றி யுருளுமே" என்பது நீலகேசி, புத்தவாதச் சருக்கம், 113-ஆம் செய்யுளினுரையிற் கண்ட செய்யுள்.

† போதி விருக்ஷம் - அரசமரம்.

தில் துவாதச நிதான ரூபமாகிய ஏது நிகழ்ச்சி தெரிய வந்தது ; நான்காந் தியானத்திற் சூரியன் உதியா நிற்கை யில் முழுதும் தெரியவந்தது ' என்று சொல்லுவதுமுண்டு.

அரசமரத்தினடியிலிருக்கும் நாட்களுள் ஒரு நாள் கௌதமர் நைரஞ்சரை யென்னும் ஆற்றை யடைந்து நீராடுகையில், அவ்வாற்றில் தூணொன்று மிதந்து வந்த தென்றும், அத்தூணில், "தோன்றுவனவெல்லாம் நிலை யற்றன ; அவை பிறப்பிறப்பிற்கு உட்பட்டவை ; எக் காலத்து இந்தச் சனனமரண நியமம் நீங்குமோ அக்காலத்தே தான் ஆனந்தம் காணப்படும்" என்னும் பொருள் அடங்கிய வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன வென்றும் அவற்றைக் கண்ணுற்றறிந்த பின்பு அவருக்கு ஞானோதயமாயிற்றென்றும் ஜப்பான் தேசத்துப் பௌத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வண்ணம் கௌதமர் *ஸத்தியசதுஷ்டய ஞானத்தைப் பெற்றபின், நாகரும் தேவரும் மற்றை யோரும் களித்தனர் ; நன்னிமித்தங்கள் பல நிகழ்ந்தன.

அப்பால் கௌதமர், "நான் விரும்பியதையடைந் தேன் ; யான் எனதென்னும் அகங்காரமகங்காரங்களி னின்றும் தப்பினேன்" என்று களிப்புற்றார். †அப் பொழுது மஹாப்பிரம்மா அவருக்கு முன்னே தோன்றி, "கவலையால் மெலிகின்ற மனிதர் மேல் இரக்கம் வை ; உலகத்தார் தமது பயனையே கருதி உழைக்கின்றனர் ; பிறவுயிரோம்புதலைப் பேணிலர் ; எல்லோருக்கும் தருமோப தேசஞ் செய்து அத்தீய வழியினை மாற்று" என்றனர். அது கேட்ட ‡ததாகதர் மனமகிழ்ந்து அவர் கூறியவாறே

* ஸத்திய சதுஷ்டயமாவன : துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்க நிவாரணம், துக்கநிவாரண மார்க்கமென்பன.

† கௌதமர் இங்ஙனம் ஞானம் பெற்றுப் புத்ததத்துவம் பெற்ற காலம் ஈசான சகாப்தம், 103-ஆம் வருடத்தில் விசாக நக்ஷத்திரமும் பௌர்ணமியுங்கூடிய புதன்கிழமை யென்பர்.

‡ ஞானோதயமான பின்பு கௌதமருக்குத் ததாகதர், புத்தர், ஜினர் என்பவை முதலிய காரணப் பெயர்கள் வழங்குவனவாயின.

உண்மையை உபதேசித்துப் பரவச் செய்து எல்லாவுயிர் களேயும் நல்வழிப்படுத்தற்கு நிச்சயித்தார் ; நிச்சயித்தவர் தமக்குண்டான உண்மை ஞானத்தைத் தாம் முன்பு ஆசிரயித்திருந்த அராள ராமமுனிவர் உருத்திரகர் என்பவர் களுக்கு முதலில் அறிவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து விசாரிக்கும் பொழுது அவர்கள் இறந்து போய்விட்டார் களென்பதைக் கேட்டு மிகவும் வருத்தமுற்ருர்.

முன்பு உருவேலா வனத்தில் தம்மோடு தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த ஐந்து தாபதர்களுக்கும் தாம் பெற்ற பேற்றை அளித்தற்கு நினைந்து பின்னர் அவர்களைத்தேடிக் கொண்டு அவ்வனத்தின் வழியே செல்பவர் அங்கே உபக னென்னும் அந்தணனொருவனைக் கண்டு அவனோடு உரை யாடித் தாமறிந்த வுண்மையை வெளியிட்டு அவனை மகிழ் வித்து அதனால் தமது கொள்கை பிறருக்கு உபதேசிக்கத் தக்கதென்பதில் ஊக்கமுற்று மேற்கூறிய தாபதர்கள் ஐவரும் காசியிலிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றுப் போய்க் காசி யைச் சார்ந்த * மிருகதாவமென்னும் வனத்திற் புகுந்தார். அங்கே தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த கௌண்டிந்யகுல புத்திரர் முதலிய ஐவரும் அவரைத் தூரத்தில் கண்ட பொழுதே, "இவர் முன்பு தவத்தினின்று நீங்கினமையால், இவருக்கு நாம் யாதோர் உபசாரமுஞ் செய்தலாகாது" என்று தம்முட் பேசி நிச்சயித்துக் கொண்டிருந்தும் சமீபத்திற் கண்டவுடனே அவருடைய முகமலர்ச்சி முத லியவற்ருல் பரவசமுற்றுத் திடீரென்றெழுந்து உபசாரஞ் செய்தார்கள் ; ததாகதர் அதை யேற்றுக்கொண்டு "காயக் கிலேசம் செய்தற்கு வலியில்லாமல் வேண்டியவாறே நுகர்ந் தொழுகுபவன் தன் மனத்தை எவ்வாறு அடக்குதல் கூடும்? இப்பொழுது நீர் அறிந்துகொண்ட வழி யாது?" என்று வினவிய அவர்களுக்கு, "நற்காட்சி முதலிய எட்டு அங்கங் களையுடைய வழியைப்பற்றி ஒழுகல் வேண்டும். அவ்வாறு

* மிருகதாவம் - மான்காடு.

ஒழுகினலன்றி சனன மரணங்களை நீக்குதல் ஆகாது; துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்க நிவாரண மென்பனவற்றை உள்ளவாறறிந்த பின்பே இவ்வழியைப்பற்றி ஒழுகுதல் வேண்டும்; இதுவே நான் கண்ட வழி'' என்று உபதேசித்தார்; கேட்ட ஐவரும் அவர் கூறியவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு சிஷ்யர்களாகி அவரைச் சேர்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் அவர்கள் தம்முட் கூடியிருக்கத் தொடங்கியதே பௌத்தர்களாற் கூறப்படும் *மும்மணிகளுள் ஒன்றான சங்கத்திற்கு ஆரம்பமென்பர்.

கண்டோரை வசீகரித்தற்குரிய அழகிய பார்வையும் முகமலர்ச்சியும் கேட்டோருடைய உள்ளத்தைக் கவர்தற் கமைந்த சிறந்த இசைக்குரலும் இன்சொல்லும் புத்தருக்கு இருந்தனவென்றும் அவைகளே அவருடைய பிரசங்கம் கேட்டோர்களை விரைவில் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாகச் செய்வதற்குச் சிறந்த கருவிகளாக இருந்தனவென்றும் புத்தசரித்திரங்கள் கூறுநிற்கும்.

பின்பு புத்தர் தாம் அறிந்து கைக்கொண்ட தருமமாகிய சக்கரத்தை எவ்விடத்துமுருட்ட நினைந்து அந்த மிருகதாவ வனத்திலேயே யிருந்துகொண்டு சாதி வேற்றுமை கருதாமலும் ஆண்பாலார் பெண்பாலாரென்று பாராமலும் இவர் பகைவர் இவர் நட்பினரென்று நினையாமலும் அங்கு வந்தோர் யாவருக்கும் ஒப்பத் தமது சித்தாந்தத்தை உபதேசித்து வந்தார்.

'' இன்னார்க்கு மினியனு யிறந்தார்க்கு மின்றீம்பால்
குன்றுமற் பொழிந்திட்ட குன்றய குணத்தினன் ''

(நீலகேசி, புத்தவாதச் சருக்கம், 93-ம் பாட்டுரையிற் கண்ட செய்யுள்.)

அப்பொழுது குசீநகரத்திருந்த யசனென்னும் செல்வவானெருவன் அவர் பெருமையைக் கேள்வியுற்று

*மும்மணிகளாவன புத்த தர்ம ஸங்கமென்பன; '' புத்த தர்ம சங்கமென்னு, முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கி '' என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல் காண்க; 30-ஆம் காதை, 3-4.

விரைவில் அவரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுத் தன்னுடைய பாலிய நண்பர்களாகிய ஐம்பத்துநால்வர்களோடும் பிக்ஷுவாகிப் பௌத்த சங்கத்தைச் சார்ந்தான்.

அவருக்கு ஞானோதயமான நாள்முதல் ஐந்து மாதங்களுக்குள்ளாகவே அறுபது பேர்கள் இல்வாழ்க்கையைத் துறந்து பிக்ஷுக்களாகிப் பௌத்த தர்மத்தையே தஞ்சமாகப் பெற்றுச் சிஷ்யர்களுக்குரிய நிலையைப் பாராட்டிக் கொண்டு சங்கத்தின் அங்கமாக விளங்கினார்கள். இதனால் தம்முடைய தருமத்தை எல்லாரும் வருத்தமின்றி யறிந்து அங்கீகரிக்கும்படி செய்தற்கு வேண்டிய போதனாசக்தி புத்தருக்கு மிகவும் இருந்ததென்றும், அவர் உபதேசித்த தருமம் மிக்க விரைவிற் பரவிற்றென்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பின்பு யசனுடைய தந்தை தாய் மனைவி ஆகிய மூவரும் அவரையடைந்து அறங்கேட்டு *உபாஸகரானார்கள்.

அப்பால் அவர் மேற்கூறிய அறுபது சிஷ்யர்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து முகமலர்ச்சியோடும் அவர்களை நோக்கி, "அன்பர்களே! யான் உபதேசித்த உண்மையை அறிவில்லாத மானிடர்களுக்கு விளக்கப் போதித்து அவர்களை அவ்வறிவின்மையினின்றும் நீக்கி நல்வழிப்படுத்துதல் உங்களுடைய கடப்பாடாகும்; ஆதலால், நீங்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களுக்கும் சென்று நம்முடைய சமயக் கொள்கைகளைப் பலருக்கும் உபதேசித்து வருக" என்றுகட்டளையிட, அவர்களில் யசன் மட்டும் காசியிலிருந்தும் மற்றவர்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களிற் சென்றும் தாமறிந்த தருமங்களை எல்லாருக்கும் அன்புடன் போதிப்பாராயினர்.

வருடந்தோறும் மழைக்காலத்தில் தமது சிஷ்யர்களை வருவித்துத் தம்முடனிருக்கச்செய்வதும் மற்றக்காலங்களில்

---

*உபாசகர் - பௌத்தரில் இல்லறத்தோர்; "மேலை மாதவர் பாதம் விளக்கும், சீல வுபாசகர் செங்கைநறு நீரும்" என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல் காண்க; 28-ஆம் காதை, 11-2.

அவர்களைப் பலவிடங்களுக்கும் அனுப்பித் தருமப்பிரசங்கம் புரியச்செய்வதும் அவருக்கு வழக்கமாகவிருந்தன.

மேற்கூறிய உருவேலாவனத்திலிருந்து அக்கினியை வழிபடுபவரும் அக்காலத்தில் ஆசிரியரென்று பெயர் பெற்றிருந்தவரும் வானப்பிரஸ்தருமாகிய அக்கினிகாசியப ரென்பவரிடம் ததாகதர் சென்று, அவரிடத்திருந்த கொடிய பாம்பொன்றைத் தம்முடைய விசேட ஆற்றலால் அடக்கி அவர் வழிபட்டுவந்த அக்கினியையே உதாரணமாகக்காட்டி, புலன்களெல்லாம் பொறிகளின் வழியே சென்று காம வெகுளி மயக்கங்களை உள்ளத்தில் உண்டாக்கி அஞ்ஞான மாகிய பெருந்தீயால் ஒவ்வொருவரும் எரிந்து வருந்தும்படி செய்துகொண்டு வருகின்றனவென்றும், அத்தீயையவித்து நிருவாணத்தைப் பெறுதற்கு முயல்வோர் யாவரும் புலன் களால் உள்ளம் சலியாதபடி தம்முடைய பொறிகளை வெல்லவேண்டுமென்றும், இதையன்றி நிருவாணத்தை அடைதற்குரிய வழி வேறொன்றுமில்லையென்றும் உப தேசிக்க, அவரும் அவருடைய சிஷ்யர்கள் ஐஞ்ஞூற்று வரும் தங்கள் கொள்கைகளைத் துறந்து சங்கத்தைச் சார்ந்தார்கள்; பின்பு அந்தக் காசியபருடைய சகோதரர்க ளாகிய நதீகாசியபர், கயாகாசியபரென்னும் இருவரும் ததா கதரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுப் பிக்ஷுக்களானார் கள். அக்கினிகாசியபருக்குப் புத்தர் அக்கினியை உதாரண மாகக் காட்டி உபதேசித்த விஷயங்கள் ஆதித்தியபரியாய சூத்திரமென்னும் நூலிற்கூறப்பட்டுள்ளன.

பின்பு புத்தர் பிம்பஸாரனுக்கு முன்பு வாக்களித்ததை நினைந்து, அக்கினிகாசியபர் முதலியவர்களோடே உருவே லாவனத்திலிருந்து இராசகிருக நகரத்தைச்சார்ந்த யஷ்டி வனத்தையடைந்தபொழுது ஆங்குள்ளார் அவருக்கும் அக்கினிகாசியபருக்குமுள்ள வேற்றுமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் மயங்கினார்கள்; அப்பொழுது இராசகிருக நகரத்தரசனாகிய பிம்பஸாரன் வந்துபார்த்து 'மிக்க புகழ் பெற்ற காசியபரே இவருக்குச் சிஷ்யரானாரென்றால், இவர்

ஒப்பற்ற பெரியவராயிருத்தல்வேண்டும்' என்று முன்னை யிலும் நன்கு மதித்துப் புத்தரை வணங்கினன். அப்பொழுது காசியபர் பிம்பஸாரனுக்குப் புத்தருடைய மேம்பாட்டை மிகவும் பாராட்டிக் கூறினர். அந்தச்சமயத்திற் காசியபரின் பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு அவருடைய பழம்பிறப்பைப்பற்றிய ஜாதக கதையொன்று புத்தராற் சொல்லப்பட்டது; அதனல், ததாகதருக்குப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியுமுண்டென நினைந்து அவரே பெரியோரென்று அரசன் முதலிய எல்லோரும் தெளிந்து அவரைச் சரணமடைய, அவர் ஜனனமரணங்களை நீக்கும் வழியை விளங்க விரித்து உபதேசித்தார்; அதுகேட்டவர் அனைவரும் பரமார்த்த தத்துவப்பொருளையறிந்து அவருக்கு அடியவராஞர்கள்; பிம்பஸாரன் தனது நாட்டிற் சிறையிலடைபட்டிருந்தோர் யாவரையும் விடுவித்து எல்லாவுயிர்களுக்கும் தண்ணளிசுரந்து அரசாட்சி செய்வானயினன்; அந்நகரத்துள்ள மற்றையோரும் யஷ்டிவனஞ்சார்ந்து புத்தர்பால் தருமோபதேசம் பெற்றுவந்தார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் ததாகதர் பிக்ஷைக்கு வந்தபொழுது யஷ்டிவனம் இராசகிருக நகரத்திற்குத் தூரமாயிருத்தல் பற்றிச் சிந்தித்த அரசன், சமீபத்திலுள்ளதாகிய *வேணுவனத்தில் ஒரு †விஹாரங்கட்டுவித்து, அவ்விஹாரத்தோடு அவ்வனத்தை அவருக்கும் அவருடைய சங்கத்திற்கும் இருப்பிடமாகக் கொடுத்தான். எல்லோரையும் தமது வழியைப்பற்றி ஒழுகும்படி செய்து அவர்களுடைய உள்ளங்களில் நிலைத்த ஞானதீபத்தை ஏற்றுதற் பொருட்டுத்

---

* வேணுவனம் - மூங்கிற்காடு; இது புத்தருக்குப் பிரியமான வாசஸ்தலங்களுளொன்று; இதில் அவர் பலவருடங்கள் சங்கத்துடன் தங்கியிருந்தாரென்று தெரிகின்றது; இது கரண்டவேணுவனமென்றும் வழங்கப்படும்.

† விஹாரம் - பௌத்த முனிவர்கள் தங்குவதற்காகவே கட்டிய இடம்; "இந்திர விகார மேழுடன் போகி" (சிலப்பதிகாரம், 10 : 14.)

ததாகதர் அவ்வனத்தில் தங்கி அங்கு வருபவர்களுக் கெல்லாம் அன்புடன் தருமோபதேசஞ்செய்து வருவா ராயினர்.

இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவருடைய சிஷ்யர்க ளாகிய அசுவஜித், பாஷ்பரென்ற பிக்ஷுக்கள் இருவரும் உரிய காலத்திற் பிக்ஷையெடுத்தற் பொருட்டு இராசகிருக நகரவீதியிற் செல்லுகையில், கபிலரென்பவருடைய மாணுக்கர்களுள்ளே மேம்பட்டு விளங்கும் *சாரீபுத்திர னென்பவன், அவர்களுடைய தோற்றப் பொலிவைக் கண்டு நன்கு மதித்து அவர்களுடன் உரையாடிக் கௌதமருடைய மகிமைகளையறிந்து தனது நட்பாளனாகிய மௌத் கல்யாயனனென்பவனோடும் தனது மாணுக்கர்கள் இரு நூற்றைம்பதின்மரோடும் வேணுவனஞ்சார்ந்து புத்தரைச் சரணமடைந்து தருமோபதேசம்பெற்று † அருகத்தசையை அடைந்தான்; சாரீபுத்திரன் ‡புத்தருடைய சிஷ்யர் பதின் மர்களுள் உயர்ந்தவன்; பௌத்தசமய நூலுணர்ச்சியிற் புகழ்பெற்றவன். மௌத் கல்யாயனன் § இருத்தியிற் சிறந்தவன்.

அப்பால் புத்தர் சாரீபுத்திரனுக்கும் மௌத்கல்யாயன னுக்கும் தமது சங்கத்தில் முதன்மை யளித்தனர். அது பற்றிச் சங்கத்துள்ள மற்றையோர் பிணங்கி அவ்விருவ ரோடும் கலகம் விளைப்பாராயினர்; புத்தர் அது தெரிந்து தமது சங்கத்தார் எப்பொழுதும் கைக்கொண்டு ஒழுக

* சாரீயென்பவளின் புதல்வன்; இதுபற்றியே இவன் போதி ஸத்துவாவதான கல்பலதை யென்னும் வடநூலில், சாரீஸுநு வென்று வழங்கப்படுவன். இவனையும் பின்பு கூறப்படும் மௌத் கல்யாயனனையும் ஸஞ்சயரென்பவருடைய மாணுக்கர்களாகச் சொல்வதுமுண்டு.

† அருகத்தசை - நிருவாணமடைவோர்க்குரிய தியானங்கள் ஐந்தனுள் நான்காவது தியானத்தையடைந்தவர்களின் நிலைமை.

‡ புத்தருடைய சிஷ்யர் பதின்மர்களாவார்: காசியபன், ஆநந்தன், சாரீபுத்திரன், மௌத்கல்யாயனன், அனுருத்தன், ஸுபூதி, பூர்ணன், காத்தியாயனன், உபாலி, இராகுலனென்பவர்.

§ இருத்தி - அற்புதசக்தி: இது சித்தியென்றும் கூறப்படும்.

வேண்டிய விதிகளை அப்பொழுது அவர்களுக்கு உபதே சித்தார். அதன் பின் சங்கம் அமைதிபெற்று ஒழுகுவ தாயிற்று. அது தொடங்கிச் சங்கம் *ஸேவக ஸந்நிபாத மென்று பெயர்பெற்றது. மேற்கூறிய விதிகள் பிராதி மோக்ஷமென்ற நூலில் அடங்கியுள்ளன.

சங்கம் இவ்வாறு மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைதலைப் பொறுத மற்றைச் சமயவாதிகள் பௌத்த தர்மம் பரவா திருக்குமாறு பலவகையான இடையூறுகள் செய்து வந்தார்கள். ததாகதர் அவற்றைச் சிறிதும் மதியாமல் தமது கடப்பாட்டை மேற்கொண்டொழுகி வந்தார்.

பின்பு காசியபர் அக்கினிதத்தரென்னும் துறவி யொருவர், வைசாலிநகரஞ் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக் கொண்டவராகி இடையே சாக்கிய முனிவரின் பெருமை யைக் கேள்வியுற்று அவரையடைந்து அறங்கேட்டுத் தமது கொள்கையைத் துறந்து பௌத்தபிக்ஷுவாயினர்; சங்கத் தில் மிகவும் மேன்மையுற்று விளங்கினமையின் இவர் மஹாகாசியபரென்றும் கூறப்படுவர்.

கோசலதேசத்தில், ச்ராவஸ்தி நகரத்துள்ளவனும் பெருஞ் செல்வவானுமாகிய †அநாதபிண்டக னென்னும் வணிகன் புத்தருடைய் காருணிய உபதேச விசேடத்தைக் கேள்வியுற்று உடனே இராஜகிருக நகரம் வந்து ஆங்குள்ள சூளனென்னும் மித்திரன் வீட்டில் தங்கி அன்றிரவே பரபரப்புடன் புத்தரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டு ஐயம் நீங்கப்பெற்று அவாவற்றுப் பிறப்பாகிய பெருங் கடலைக் கடத்தற்குரிய தெப்பமாகிய நல்வழியைக் கடைப் பிடித்தான்.

புத்தர் வேணுவனத்தில் இருக்கும்பொழுது அவரிடத் தில் தருமத்தைக் கேட்டுத் தத்தம் கொள்கைகளை விட்டுப் பௌத்த மதத்தையடைந்து ‡சீவரதாரிகளாய்ப் பிக்ஷுக்க

---

* ஸேவகஸந்நிபாதம் - அடியவர்களின் கூட்டம்.

† இப்பெயர் அநாதபரிபாலகனென்றுங் காணப்படுகிறது.

‡ சீவரம் - பௌத்தபிக்ஷுக்கள் தரித்துக்கொள்ளும் ஆடை.

ளானோர் தொள்ளாயிரவரென்றும் உபாஸகரானோர் மிகப் பலரென்றும் கூறுவர்.

இப்படியிருக்கையில், கௌதமர் சிறந்த ஞானியாகிப் பலவிடத்துஞ் சென்று செய்துவரும் பிரசங்கத்தைக் கேட்ட அநேகர் தீயவழிகளினின்று நீங்கி நல்லொழுக்க முடையவர்களாயினரென்பதைச் சுத்தோதனன் கேட்டுத் தான் இறக்குமுன்னமே ஒரு முறையேனும் அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பி அடிக்கடி பலரைத் தூண்டினமையால் அவர்கள் கபிலவாஸ்துவிலிருந்து வந்து அரசன் கருத்தைப் புத்தருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அப்பால் புத்தர் சுத்தோதனன் முதலியோரைக் கண்டு தருமோபதேசஞ்செய்து அவர்களையும் நல்வழிப் படுத்த நினைந்து வேணுவனத்தை நீங்கிக் கபில வாஸ்துவுக்குச் செல்லுவாராயினர்.

அங்ஙனம் செல்லுகையில், இடையேயுள்ள பிரபாஸ தேசத்தரசனாகிய வைடூரியனென்பவனை அவன் வேண்டு கோளின்படி நல்வழிப்படுத்தக் கருதிய புத்தர், அரச மரத்தி லிருந்து கடைந்தெடுத்த நூற்றெட்டு மணிகள் கோக்கப் பட்டுள்ள மாலையால், "நமோபுத்தாய, நமோதர்மாய, நமஸ்ஸங்காய" என்னும் மந்திரத்தைத் தினந்தோறும் இரண்டிலக்கம் (200000) தரம் ஜபித்து உருவேற்றும்படி உபதேசித்து அதனாலுண்டாகும் பயனையும் அவனுக்குக் கூறி அப்பாற்சென்று, *நியக்குரோத வனத்தையடைந்து அங்கே சிலநாளிருந்தனர்.

பின்பு அவர் நியக்குரோதவனத்திலிருந்து கபில வாஸ்துவை அடைந்து சுத்தோதனனால் தக்கவாறு உபசரித்தழைக்கப்பட்டு அந்நகரத்துள்ளே சென்றார். சுற்றத்தாரல்லாத ஏனையோர் அவமதித்து அவருக்கு யாதோர் உபசாரமும் செய்யவில்லை; துறவிகளை நகரத்தார் அழைத்துச்சென்று பிக்ஷை பண்ணுவிப்பது அக்கால

* நியக்குரோதவனம் - ஆலமரச்சோலை; இது கபிலவாஸ்துவிற்கு அருகிலுள்ளது.

வழக்கமாகவிருந்தும், அவர்கள் புத்தரைப் பிக்ஷைக்கு அழையாமலே இருந்துவிட்டார்கள். அதனால், புத்தர் உரியகாலத்தில் பாத்திரமேந்திக்கொண்டு சிஷ்யர்களுடன் சென்று எவ்விடத்தும் பிக்ஷை வாங்குவராயினர். தன் புத்திரர் இப்படி வீடுகள்தோறும் போய்ப் பிக்ஷையெடுக்கிருரென்ற செய்தி சுத்தோனன் காதிற்கு எட்டியது; எட்டவே, அவன் எழுந்து விரைவாக ஓடிவந்து அவரைக் கண்டு, "மகிமை பொருந்திய புத்தரே, இப்படிச் செய்து ஏன் எங்களையெல்லாம் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக்குகிறீர்? நீர் எல்லாருடைய வீடுகளிலுஞ்சென்று பிக்ஷையெடுக்க வேண்டுமோ? உமக்கும் உம்மையடுத்த இவர்களுக்கும் பிக்ஷை பண்ணுவித்தற்கு என்னால் முடியாதா?" என்று சொன்னான். புத்தர், "எங்களுடைய மரபிலுள்ளார்க்கு இவ்வாறு இரந்து புசிப்பதே இயல்பு" என்றார். சுத்தோதனன், "அது சரியா? புகழ் பெற்ற இராச பரம்பரையில் நீர் பிறக்கவில்லையா? இந்த வம்சத்திற்பிறந்தவருள் ஒருவரேனும் ஒழுங்கீனமாக இப்படி நடந்ததுண்டோ?" என்றான். புத்தர், "நீரும் உமது முன்னோர்களும் அரசாங்க ஒழுக்கத்துக்கு உரியவர்கள். இதற்கு முன்பு பிறந்தவர்களும் இனிப் பிறப்பவர்களுமாகிய *புத்தர்களுடைய மரபிற்கு நான் உரியேன்; ஆதலால், அவர்கள்

---

* உலகத்திற் பாவங்கள் பெருகப் புண்ணியங்கள் குறைந்த காலந்தோறும் உபதேசத்தால் அப்பாவங்களைப் போக்கி அருளறத்தை நிலைநிறுத்தி உயிர்களை நல்வழிப்படுத்தற் பொருட்டுப் புத்ததேவர் அவதரித்தலுண்டென்பது பௌத்த நூற்றுணிபு. அப்படியே இந்தக் கௌதமபுத்தருக்கு முன்பு அவதரித்த புத்தர்களுக்கு அளவில்லையென்று கூறுவர்; அது, "இறந்த காலத்தெண்ணில் புத்தர்களும், சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது" (30-ஆம் காதை, 14 - 5) என்று மணிமேகலையிற் கூறியிருத்தலாலும் பெறப்படுகின்றது; அவர்களுள், கௌதம புத்தருக்கு முன்னமே முறையே அவதரித்திருந்த இருபத்தேழு புத்தர்களுடைய பெயர்கள்மட்டும் இப்பொழுது தெரிகின்றன; அப்பெயர்களை, மணிமேகலை, 30 : 14 இன் குறிப்புரையிற் காண்க. கௌதமபுத்தருக்குப் பின்பு அவதரிப்போராகிய புத்தர்

மேற்கொண்டொழுகிய ஒழுக்கத்தையே கைக்கொண்டேன்; இம்மைப் பயனையும் மறுமைப்பயனையும் தரும் பெருமையை யுடையது இது ; இது நிற்க ; ஒருவன் ஒரு புதையலைக் கண்டெடுத்தால் அதனைத் தன் தந்தைக்குக் கொடுப்பது அவனுடைய கடமையாகும் ; ஆதலால், நான் கண்டெடுத்த இப்புதையலைத் தருவேன் ; தாமதியாமற் பெற்றுக்கொள்க " என்றார். சுத்தோதனன் நாணமுற்றுப் புத்தருடைய பிக்ஷாபாத்திரத்தைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு புத்தரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போய் அவருக்கும் அவருடன் வந்த ஆயிரத்தைந்நூறு பிக்ஷுக்களுக்கும் அமுது செய்விப்பானாயினன். இங்ஙனம் கபிலவாஸ்துவில் இருக்கையில் ஒருநாள் புத்தர் தாம் பிக்ஷுவாக இருத்தல்பற்றி நாணிய சுத்தோதனனுக்கும் தம்முடைய தாயத்தார்க்கும் தாம் பெற்றிருந்த *இருத்தி

பெயர் மைத்திரேய புத்தரென்பது என்பர். அதனைப் பின்னெடுத்துக் காட்டப்படும் தக்கயாகப்பரணியின் உரையாலுணர்க :— 'அந்தத் ததாகதபுத்தர் ஸ்ரீவாரணாசியிலே தருமமருளிச் செய்கிறார் ; இனிப் பிறக்கக்கடவ மைத்திரியாழ்வாரான புத்ததேவர்க்குப் பாதாளத்திலே மாணிக்கத்தால் அடித்துக் கிடந்ததொரு கோயிலுண்டு ; அக்கோயில் மாணிக்க ரத்தின மாளிகை ; ஐந்நூறு யோசனை நீளமும் ஐந்நூறுயோசனை அகலமுமுள்ளதொன்றென்று தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலொன்றாலே பெருவிரலும் மணி விரலுங்கொண்டு எடுத்துக் காட்டியருளி மீண்டும் காலாலே அமுத்தி யருளினாரென்றுண்டு. '—(" சதுரானனன் " என்னுந் தாழிசையின் விசேடவுரை.) மைத்திரியாழ்வார் - மைத்திரேய புத்தர் ; புத்தரையும் அவருடைய தாதுக்களையும், பௌத்தபிக்ஷுக்களுள் மேம்பட்டோரையும் ஆழ்வாரென்றல் தமிழ்ப் பௌத்த நூன்மரபென்று தெரிகின்றது ; புத்ததாதுக்கள் தாது ஆழ்வாரென்றும் பௌத்தபிக்ஷு ஒருவர் ஈழமடிப்படுத்த தாடையாழ்வாரென்றும் நீலகேசியுரை முதலியவற்றிற் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க.

* 'நின்னைப்பணியாது மானித்துநின்ற அரசன்முன் வில் லேற்றி அவன் மானந்தவிர்த்து, மற்றுநின்ஞாதிகள் தமது மானத்தால் நின்னை அவமதிப்ப, அவர்களது மானம் போக்குதற்கு நீ இருத்திகாட்டினமை மறந்தாயோ' (நீலகேசி, புத்தவாதச் சருக்கம், 67 - ஆம் பாட்டுரை) என்பதனால் புத்தர் சுத்தோதன

யாற்றல்களைக் காட்டி அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றுப் பின்பு தருமோபதேசஞ் செய்தார்.

ததாகதர் கபிலவாஸ்துவிற்குச் சென்ற பொழுது முதலில் காலச்ரேஷ்டியென்ற ஒரு பிரபுவின் வீட்டிலும் பின்பு தமது தாயின் சரீரதாது வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலயத்திலும் தங்கி அந்நகர வீடுகள் தோறுஞ்சென்று பிக்ஷையெடுத்துப் பாத்திரம் நிரம்பியவுடன் தமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லுவாரென்று சொல்லுவர்.

அந்நகரத்திலே துவாதச நிதானத்தைப்பற்றியும் மஹாப்பிரஜ்ஞாசூத்திரத்திலுள்ளபடி பிரஜ்ஞாபாரமிதையைப்பற்றியும் புத்தர் உபந்யாசம் செய்ததைக் கேட்டுப் பௌத்தராயினோர் மிகப்பலர்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் சிஷ்யர்களோடு சுத்தோதனனுடைய அரண்மனையிற் பிக்ஷைக்குப் போனபொழுது ஆங்குள்ள ஆண்பாலார் பெண்பாலாராகிய இருதிறத்தாரும் வந்துபணிந்து புத்தரை உபசரித்தார்கள். யசோதரை மட்டும் வரவில்லை. ஆப்தர்கள் சென்று புத்ததரிசனத்திற்காக வரவேண்டுமென்று யசோதரையை அழைத்த பொழுது அவள், "என்னைக் குணவதியென்று தாம் எண்ணியிருப்பின், அவர் என்னை நல்வழிப்படுத்தற் பொருட்டு இங்கே எழுந்தருளுவார்; அப்பொழுது அடியேனும் அவரை இவ்விடத்திலேயே தக்கவாறு வழிபடுதற்கு உரியேன்" என்று சொன்னாள். புத்தர், தம்மைத் தரிசித்தற்குவந்த குழாங்களுள்ளே யசோதரையைமட்டும் காணாமையால் தாம் முன்பு கருதியிருந்தவாறே அவளுக்குத் தருமோபதேசம் செய்து ஆசிரியராதற்கு விரும்பிச் சிஷ்யர்களாகிய இரண்டு பிக்ஷுக்களுடன் அவளிடஞ் சென்று அவளாற் பூசிக்கப்பட்டுத் தமது பழைய நிலைமையை நினைந்து வருந்தி மிகவும் துக்கித்த அவளது துயரத்தைத் தமது இனியமொழிகளால் நீக்கி, எல்லா

னுக்கு வில்லேற்றியும் இருத்திகாட்டியும் தமது பெருமையைப் புலப்படுத்தினாரென்று தெரிகின்றது.

வற்றுலும் மேம்பட்டு விளங்கிய அப்பெண்மணியின் நற்குண நற்செய்கைகளேயும் அவளுடைய உண்மையான வைராக்கியத்தையும் அங்கே வந்திருந்த சுத்தோதனன் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, பழம்பிறப்பிலும் அவள் தூய்மையையுடையவளா யிருந்தாளென்பதை ஆண்டுள் ளாரெல்லோர்க்கும் புலப்படுத்துதற்கு அவளேப்பற்றிய ஜாதககதையொன்றைச் சொல்லி அவளுக்குத் தம்முடைய தருமத்தை உபதேசித்தார்.

இவ்வாறு உபதேசம் பெற்றுக்கொண்ட யசோதரை சில தினங்களுக்குப்பின் தம் புதல்வனுகிய இராகுலனே யழைத்து, "உன் தந்தையை யடைந்து, அவரிடமிருந்து நீ பெறத்தக்க உரிமைப் பொருள்களேயெல்லாம் விரைவிற் பெற்றுக்கொள்" என்றுள். அதற்கு அப்பாலன், "என் தந்தையை இன்னுரென்று அறிந்திலேனே! நான் போய்க் கேட்பது எப்படி?" என்றுன். யசோதரை உடனே அவனே அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனேக்குப் போய் ஒரு சுவரின் மறைவில் நின்று, அங்கே பிக்ஷை பண்ணிக் கொண்டிருந்த புத்தரைச் சாளரவழியாற் காட்டி, "அதோ பல பிக்ஷுக் களின் நடுவே அமுது செய்துகொண்டிருக்கும் மிகுந்த ஒளியுள்ளவராகிய ஸந்யாஸியே உன் தந்தையாவார்" என்று சொல்லி, அப்பாலனே அவரிடம் விடுத்தாள்; ஏழு அல்லது எட்டுப் பிராயத்துக்கு மேற்படாத அவன் அப்படியே புத்தரிடம் சென்று தனக்குரிய சொத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இடைவிடாமற் கேட்டுக் கொண்டே அவரைத் தொடர்ந்து நியக்குரோதவனத்தை யடைந்தான். அப்பொழுது புத்தர், "எல்லோரும் தங்கள் பிள்ளேகளுக்குக் கொடுக்கும் பொருள்கள் அழிவுள்ளவை; நாம் போதி விருக்ஷத்தினடியில் அடைந்த நிதி அழிவற்றது; அதனே இவனுக்குக் கொடுப்போம்" என்று நினேந்து சாரீபுத்திரனே நோக்கி, "இராகுலனேயும் சங்கத்திற் சேர்த்துக்கொள்க" என்று கட்டளேயிட அவன் அவ்வாறு செய்தான்.

பின்பு ஒருநாள் புத்தர் கபிலவாஸ்துவிற்குப் போன பொழுது அங்கே மணமகனுகை இருக்கும் (கௌதமியின் புதல்வனுகிய) * நந்தனையடைந்து, தம்மைக்கண்டு மிகுந்த பரபரப்போடு வந்து அன்புடன் பணிந்த அவனை நோக்கி, "அகங்கார மமகாரங்களை விட்டு ஆராய்ச்சி செய்து உண்மைப் பொருளை அறிதலே எல்லாவற்றிலும் மேலானது" என்று உபசேசிக்க, அவன் அதனை மகிழ்ந்து கேட்டு உடனே எல்லாவற்றையும் துறந்து அவருடைய பிக்ஷாபாத்திரத்தை வாங்கித் தன் கையிலேந்திக் கொண்டு அவரோடு கூடவே நியக் குரோதவனத்தையடைந்து பிக்ஷுவாகிச் சங்கத்தைச் சார்ந்தான். நந்தன் சங்கத்தைச் சார்ந்தது இராகுலன் புத்தரை அடைந்ததற்கு முன்பென்று கூறுவதுமுண்டு.

இவ்வாறு இராகுலனும் நந்தனும் துறவு பூண்டதையறிந்து, "அரசாட்சி செய்தற்குரிய அருமைப் புதல்வர்களிருவரையும் சிறந்த பேரனொருவனையும் இம்முதுமைப் பருவத்தில் இழந்து விட்டேனே; இனி யாதுசெய்வேன்!" என்று மிகுந்த வருத்தமுற்று மற்றவர்களேனும் இனி இந்த வருத்தமுருதிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி வந்த சுத்தோதனனுடைய வேண்டுகோளின்படி, பெற்றோர்களுடைய அனுமதியின்றிப் பிள்ளைகளைப் பிக்ஷுக்களாகச் செய்வித்தல் கூடாதென்ற விதி அப்பொழுது புத்தரால் உண்டு பண்ணப்பட்டது.

---

* நந்தனும் உரூபநந்தை யென்பவளும் கௌதமி, கௌதமரை வளர்க்கத் தொடங்கியபின்பு அவள் பெற்ற மக்கள்; 'புத்த தேவர்க்கு ஞாதியாவானொருவன் நந்தனென்பான்; அவனுக்குத் தர்மோபதேசம் பண்ணித் தவவழிப்படுத்தி அவனைப் பிடகத்திரயமோதுவிப்ப, அவன் நித்திராஸமயத்துத் தன் ஸ்திரீயாகிய வரசுந்தரியை நினைந்து அரற்ற, அந்த வேட்கையைத் தவிர்ப்பான் வேண்டித் தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் காட்டி வரஸுந்தரிமேல் உபேக்ஷை பண்ணுவிக்கலுற, அவனும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் கண்டு ஸ்திரீவேட்கை பெருத்துத் தவம் விட்டுப் போயினன்' என்பது நீலகேசி புத்தவாதச்சருக்கம், 19-ஆம் பாட்டுரை.

போதிவிருக்ஷத்தினடியில் ஞானஞேதயமான காலந் தொடங்கி அதுவரையிற் புத்தருக்கு இவ்வாறு பதினெட்டு மாதங்கள் சென்றனவென்பர்.

பின்பு இராஜகிருக நகரத்தைச்சார்ந்த வேணு வனஞ் செல்ல நினைத்து வழிக்கொண்டு இடையேயுள்ள அநோம நதிக்கரையையடுத்த 'அனுப்பிரியா' என்னுமிடத்தில் ஒரு மாந்தோப்பில் தங்கியபொழுது, அங்கே தரிசித்தற்குவந்த உறவினராகிய சாக்கியர்கள் பலரும் கோலியர்கள் பலரும் வேறு பலரும் அவரிடம் தருமோபதேசம் பெற்றுப் பௌத்த மதத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களுள்ளே மிகப் பிரஸித்த ரானவர்கள் * ஆனந்தன், தேவதத்தன், உபாலி, † அனுருத்தனென்பவர்கள்; ஆனந்தன் புத்தரை வழிபடுபவர்களிலும் அவருடைய அன்பைப் பெற்றவர்களிலும் மேம்பட்டவன்; தேவதத்தன் பிற்காலத்திற் பொறாமையுற்றுப் புத்தருக்கு விரோதியாகி ஸங்கத்திற் பலகலகங்களைச் செய்தவன்; உபாலி சாதியில் அம்பட்டன்; இவன் தன்னுடைய அறிவின் மிகுதியால் பௌத்தர்களுள்ளே மிக்க கௌரவமடைந்தவன். அனுருத்தன் பௌத்தமதத்தைச் சார்ந்த தத்துவ சாஸ்திரங்களில் மஹாநிபுணனவன்.

அப்பால் ததாகதர் தமது பெரிய சங்கத்தோடு கோசல தேசத்தில் 'ரப்தி' நதிக்கரையிலுள்ளதாகிய ‡ச்ராவஸ்தி நகரஞ்சென்று அங்கே தம் வரவுநோக்கி மிக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்த §ஜேதவன விஹாரத்தை ஸங்கத்திற்காக மேற்

---

* ஆனந்தனும் தேவதத்தனும் சுத்தோதனன் தம்பியாகிய சுக்கிலோதனனுடைய பிள்ளைகள்.

† அனுருத்தன் - சுத்தோதனன் தம்பியாகிய அமிர்தோதனனுடைய குமாரன்.

‡ இந்நதி அஜிரவதியென்றும் கூறப்படும்.

§ இவ்வனம், முதலில் ஜேதனென்ற ஓரரசனுடையதாக இருந்தமையின், இப்பெயர் பெற்றதென்பர்; இதில் புத்தர் ஏழுவருட காலம் இருந்தாரென்று ஜப்பான் தேசத்துப் பௌத்த நூல்களால் தெரியவருகிறது.

கூறிய அநாத பிண்டகனென்ற பிரபு தாரைவார்த்துக் கொடுக்க, அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அதில் தங்கினர்; அங்கே செய்த உபந்நியாஸங்களைக் கேட்டுப் பௌத்த ராஞேர் பலர்; பின்பு அந்நகரத்தரசனுகிய 'பிரஸேனஜித்' என்பவனும் வந்து தருமங் கேட்டு உலகப்பற்றெழிந்தான்.

புத்தர் தருமசக்கரப் பிரவர்த்தனஞ் செய்யத் தொடங்கிய காலமுதலாக இவ்வாறு அவரால் மூன்று வருடங்கள் கழிக்கப்பட்டன.

பின்பு, புத்தர் வைசாலிநகரஞ்சென்று அதைச் சார்ந்த மஹாவனமென்னும் சோலையிலுள்ள கூடாகார விஹாரத்தில் தங்கி அங்கே வருவோர்களுக் கெல்லாம் தருமோபதேசஞ் செய்தனர்; அப்படி யிருக்கையில், உரோகிணி நதியைப்பற்றிக் கோலியர்களுக்கும் சாக்கியர்களுக்கும் பிராணஹானியைத் தருவதற்குரிய பெரிய கலகம் ஏற்பட்டுள்ளதென்று கேள்வியுற்றுக் காருணியமேலீட்டால் உடனே கபிலவாஸ்துவுக்குச் சென்று அவர்களைச் சமாதான முற்றிருக்கும்படி செய்துவிட்டு மீண்டுவந்து அவர் மஹா வனத்திலே இருந்தனர்.

அவர் அவ்வனத்திலிருக்கும் நாட்களிலே, சுத்தோதனன் நோயால் மிகவும் துன்புறுதலை அறிந்து அவ்வனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவுக்குச் சென்று அவன் இறக்குங் காலத்திலே உடனிருந்து அவனிறந்த பின்பு அவனுக்குச் செய்தற்குரிய அபரக்கிரியைகளை யெல்லாம் தாமே செய்து முடித்தார். சுத்தோதனன் இறந்தகாலம் ஈசான சகாப்தம் நூற்றேழாவது வருடமென்றும், இறக்கும்பொழுது அவனுக்குப் பிராயம் தொண்ணூற்றேழென்றும் கூறுவர்.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவினின்றும் மீண்டு மஹா வனத்துள்ள கூடாகார விஹாரத்துக்கு வந்து ஸங்கத்தோடு தங்குவாராயினர். அங்கே கபிலவாஸ்துவிலிருந்து தொடர்ந்து வந்த மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமி, யசோதரை முதலிய சாக்கிய மாதர்கள் பலருக்கும் கோலியமாதர்கள் பலருக்கும் தருமோபதேசஞ் செய்தார்.

அதுகேட்ட மஹாப்பிரஜாவதி கௌதமியும் மற்ற மங்கையரும் இல்வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றவர்களாகித் தங்களையும் சங்கத்திற் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தார்கள். புத்தர் தமது தாய் சொல்லியதை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டே பெண்பாலாரும் பிக்ஷுணிகளாகி ஸங்கத்தையடையலாமென்று நியமித்த தன்றிப் பிக்ஷுணிகளுக்குரிய விதிகளையும் அப்பொழுது கட்டளையிட்டார். மேற்கூறிய மங்கையர் பலரும் பிக்ஷுணிகளாகி உடனே சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; அவர்களுள் முதலில் பிக்ஷுணிகளானவர்கள் மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும் யசோதரையும்; அது தொடங்கி ஸ்திரீகளும் பிக்ஷுணிகளாகிச் சங்கத்தைச் சேரும் வழக்கம் நடைபெற்று வந்தது.

ஸ்திரீகளை ஸங்கத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளுதற்கு புத்தருக்கு முதலில் மனமில்லையென்றும், பின்பு ஆனந்தனுடைய வேண்டுகோளால் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு உடன்பட்டாரென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு புத்தர் மஹாவனத்திலிருந்து பிரயாகைக்கு அருகேயுள்ளதான கௌசாம்பி நகரத்தைச் சார்ந்த மகுளமென்னும் மலையை அடைந்து அதன்கண் சிலகாலம் வரை தங்கியிருந்து, அப்பால் இராஜகிருக நகரம்போய்ப் பிம்பஸாரனுடைய மனைவியாகிய க்ஷேமை யென்பவளுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தார்.

அதுகேட்டு அவள் பிக்ஷுணியாகி ஸங்கத்தை யடைந்தாள். அப்பொழுது சங்கத்திலுள்ள ஒரு பிக்ஷுவானவர் தமக்குள்ள இருத்தி சக்தியை வெளிப்படுத்த நினைந்து அற்புதமான வழியாலே ஒரு பிக்ஷாபாத்திரம் பெற்றார். அதையறிந்த புத்தர் வருத்தமடைந்து, "பிக்ஷுக்கள் தமக்குக் கிடைத்த இருத்தி சக்தியை நிர்வாணமடைவதற்கு உரிய வழியை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கன்றி உலகத்தார் மதிக்கும்படி ஆச்சரியகரமான காரியங்களைச் செய்வதற்குக் கருவியாகக் கொள்ளுதலில் யாதும் பயனில்லை" என்று

பிக்ஷுக்கள் யாவருக்கும் சொல்லி மேற்கூறிய பிக்ஷாபாத்திரத்தை உடைத்து வீசியெறிந்தார். இவ்வாறு இருத்தி சக்தியைப் பாராட்டி அற்புத காரியங்களைச் செய்தலில் யாதும் பயனில்லையென்று சொன்னமையாற் புத்தருக்கு அவ்வகையான சக்தி யாதொன்றும் இல்லையோவென்று பலர் எண்ணங் கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் அவ்வாறெண்ணியதைப் பிம்பஸாரனுலறிந்த புத்தர் தமக்குள்ள சக்தியைப் புலப்படுத்தற்கு ஒரு காலத்திற் பற்பல அற்புத காரியங்களைச் செய்தார்.

அதன்பின் திரயஸ்திரிம்சலோகம் சென்று அங்கே இந்திரன் மகளாகப்பிறந்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த தாயாகிய மாயாதேவிக்குத் தத்துவோபதேசம் செய்து சில நாள் அங்கிருந்துவிட்டுப் பின்பு அவ்வுலகிலிருந்து ஸங்கர்ஷமென்னுமிடத்தில் இறங்கி ஜேதவனவிஹாரத்திற்குச் சென்றுரென்று சொல்லுவதுண்டு.

அவர் அந்த விஹாரத்திலிருக்கும்பொழுது விரோதிகளிற் சிலர், தன்னை அவர் விரும்பிக் கூடினதாகச் சொல்லுமாறு துஷ்டமங்கையாகிய சிஞ்சை யென்பவளைத் தூண்டினுர்கள். அவளும் அவ்வண்ணமே அவர்பால் தோஷாரோபணம் செய்வாளாயினள். அந்த அபவாதம் அழுக்காறுள்ள சிலருடைய முயற்சியாற் காரணமின்றி உண்டாக்கப் பட்டதென்று விரைவில் யாவர்க்கும் புலப்பட்டுவிட்டது.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவுக்கு அருகேயுள்ள *சிம்சுமாரம் என்னுங் கற்பாறையிற் சிலகாலமிருந்தார். இருக்கும்பொழுது அங்கு வந்து நகுலனென்னும் பிரஸித்த சிஷ்யனுடைய தாய் தந்தையர்களும் மௌத்கலி யென்பவனுடைய தாய் தந்தையர்களும் அவர்பால் அறங்கேட்டுப் பௌத்தராஞர்கள். பின்பு புத்தர் கௌசாம்பி நகரத்துக்கு ஸங்கத்துடன் மீண்டும் வந்தார். அவர் அந்நகரத்திலிருக்கும்பொழுது மௌத்கலி யென்பவனுல் சங்கத்திற்

* இது சம்சுமாரமென்றும் காணப்படுகின்றது.

பெருங் கலகம் உண்டாயிற்று. புத்தர் இயன்றவரையில் சமாதானஞ் செய்தும் அடங்கவில்லை; கலகம் மேன்மேலும் வளர்ச்சியுற்று வந்தது. அது தெரிந்த புத்தர் தமது சிஷ்யர்களை அங்கே விட்டுவிட்டுத் தனியே பாரிலேயகமென்ற காட்டையடைந்து அக்காட்டில் ஆங்குள்ளவர்களால் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட குடிசையொன்றில் இருந்தார். இருக்கையில் சங்கத்துள்ள சிஷ்யர்கள் தாங்கள் செய்த குற்ற விஷயத்தில் அனுதாபமுற்று, "போதி வேந்தன் சரணலால் அரண்புகேம்" என்று அவரைச் சரணமடைந்து பணிந்து,

" பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்டிசையும்
தூமலரா லடிமலரைத் தொழுதிரந்து வினவியநாட்
காமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த்
தீமைசால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாய்க்கிடந்த
நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா றினிதுரைத்துச்
சேமஞ்சார் நன்னெறிக்குச் செல்லுமா றருளினையே!
எண்ணிறந்த குணத்தோய்நீ யாவர்க்கு மரியோய்நீ
உண்ணிறைந்த வருளோய்நீ யுயர்பார நிறைத்தோய்நீ
மெய்ப்பொருளை யறிந்தோய்நீ மெய்யறமிங் களித்தோய்நீ
செப்பரிய தவத்தோய்நீ சேர்வார்க்குச் சார்வுநீ
நன்மைநீ தின்மைநீ நனவுநீ கனவுநீ
வன்மைநீ மென்மைநீ மதியுநீ விதியுநீ
இம்மைநீ மறுமைநீ யிரவுநீ பகலுநீ
செம்மைநீ கருமைநீ சேர்வுநீ சார்வுநீ",
" அருளாழி பயந்தோய்நீ யறவாழி நயந்தோய்நீ
மருளாழி துரந்தோய்நீ மறையாழி புரிந்தோய்நீ
மாதவரின் மாதவனீ வானவருள் வானவனீ
போதனருட் போதனனீ புண்ணியருட் புண்ணியனீ
ஆதிநீ யமலனீ/யயனுநீ யரியுநீ
சோதிநீ நாதனீ துறைவனீ யிறைவனீ
அருளுநீ பொருளுநீ யறவனீ யநகனீ
தெருளுநீ திருவுநீ செறிவுநீ செம்மனீ"

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், 11-ஆம் கலித்துறையின் உரையிற் கண்டவை)

என்று துதித்து "எங்கள் குற்றத்தைப் பொருத்தருள்க" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

புத்தர் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து பொறுத்துக் கொண்டதன்றி அவர்களுக்குச் சித்தசமாதான முண்டாகும் வண்ணம் தர்மோபதேசமுஞ் செய்தார்.

அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்த சிஷ்யர்களுடன் மகத தேசஞ் செல்லும் புத்தர் இராஜகிருக நகரத்துக்கருகேயுள்ள கிராமமொன்றிலிருப்பவனும், உழுதொழில் செய்து சீவிப் பவனுமாகிய பாரத்துவாச னென்னும் பிராமணனை யடைந்து பிக்ஷை கேட்டார். அப்பொழுது அவருடைய தோற்றப் பொலிவைக் கண்ட பலர் வந்து அவரை வணங்கி நின்றார்கள். பாரத்துவாசன் அவர் தன்பால் இரத்தற்கு வந்ததை நினைந்து கோபம்கொண்டு, "பிக்ஷுவே! நான் உழுது விதைத்து அதனாலுண்டாகும் பயனையுண்டு சுக மாக இருக்கிறேன்; நீரும் இவ்வண்ணமே செய்வீராயின், உமக்கு உளதாகுங்குறை யாது?" என்றான். புத்தர், "நானும் உழுகின்றேன்; விதைக்கின்றேன்; அதனாலுள தாகும் பயனை நுகர்ந்து இன்புற்றிருக்கின்றேன்" என்றார். அதற்கு அவன், "நீர் உழுபவரென்பது உண்மையாயின், மாடு எங்கே? கலப்பை எங்கே? விதை முதலியன எங்கே? காட்டுமின்" என்று கேட்டான். அதற்குப் புத்தர், "விதை ச்ரத்தை; அதை முளைத்து விருத்தியடையும்படி செய்வ தாகிய மழை நற்காரியம்; வயல் தருமநூல்; உழுதற்குரிய கலப்பையின் அங்கங்கள் அறிவும் வணக்கமும்; தர்மம் அக்கலப்பையின் பிடி; உழும் எருது விடாமுயற்சி; அவ் வெருத்தைத் தன் வயமாக்கிச் செலுத்தும் கயிறு மனம்; தாற்றுக்கோல் ஊக்கம்; பயிர்க்கு இடையூறுகிய களை மயக்கமாகும்" என்றும், "இத்தகையதான வியவஸாயம் நிர்வாணமாகிய பலத்தை அளித்துப் பலவகைத் துக்கங் களையும் போக்குகின்றது" என்றுங் கூறினர். இவ்வினிய மொழிகளைக் கேட்ட பாரத்துவாசன் தனது வீண் செய்கை களைத் துறந்து அவருக்குச் சிஷ்யனானான்.

பின்பு புத்தர் அங்கிருந்து கோசலதேசத்துள்ள ஸத்தியப் பிரியை என்னும் நகரத்தை யடைந்து அங்கே சில காலந்தங்கினுர். அப்பால் தெற்கே நெடுந்தூரம் வந்து பின்பு காசி, வைசாலி இந்நகரங்கள் வழியாகச் சென்று ச்ராவஸ்தி நகரத்தை அடைந்தார். இடையிடையே அவர் செய்து வந்த பிரசங்கங்கள் பல; அவற்றைக் கேட்டுப் பௌத்தராஞேர் மிகப்பலர்.

சில நாளைக்குப்பின் ச்ராவஸ்தியில் இராகுலனுக்கு மஹாராகுல ஸூத்திரத்திலுள்ள தர்மத்தைப் போதித்தார்; அப்பொழுது அவனுக்குப் பிராயம் பதினெட்டு.

அதன்பின் இராகுலன் மிக்க பரிபாகமடைந்துள்ளான் என்பதை அறிந்து கொண்டு அவனைப் பிக்ஷுவாக்கி அவனுக்கு இராகுல ஸூத்திரமென இக்காலத்தில் வழங்கும் நூலை உபதேசித்தார்.

அப்பால் நியக்குரோதவனத்தையடைந்து அதிற் சில நாள் தங்கியிருந்தார்; இருக்கையில் சுத்தோதன னுக்கும் அவனைப் பின்பற்றி அரசஞயிருந்த பத்திரக னென்பவனுக்கும் பின்பு கபிலவாஸ்துவை ஆண்டு கொண்டிருந்த மஹாநாமனென்பவனுக்குத் தருமோப தேசஞ் செய்து அவனை உய்வித்தார்.

அக்காலத்தில் அங்கே வந்த ஸுப்பிரபுத்தன் தன் மகளாகிய யசோதரையைத் துறந்தது பற்றிப் புத்தரை வெளிப்படையாக வைதானென்றும் அப்பொழுது பூமி வெடிக்க அவ்வெடிப்பில் விழுந்து அவன் பாதலம் போயினனென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு புத்தர் ஆலவியென்னுமூருக்குப் போய் அங்கே குழந்தைகள் பலவற்றை விழுங்கிக்கொண்டு வந்த துஷ்ட ராக்ஷஸனெருவனுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்து அவனைச் சீலவாஞக்கினர். அவர் அவ்வூரிலிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள் தருமங் கேட்டலில் மிக்க விருப்பமுற்று வந்த ஒருவன் கடும்பசியோடிருத்தலை யறிந்து உண்பித்து அப்பால் அவனுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தார். இதனுல் புத்த

ரிடம் தருமோபதேசம் பெறுவதற்குப் பட்டினியிருத்தல் முதலிய விரதங்கள் வேண்டாவென்பதும் அவர் மிக்க இரக்கமுடையவரென்பதும் வெளியாகின்றன.

அதன்பின் மகத தேசத்தையடைந்து அதிலுள்ள ஊர்கள் தோறுஞ் சென்று கேட்பவர்களுடைய அளவுக்குத் தக்கவண்ணம் தருமோபதேசஞ் செய்துகொண்டு வருபவர், ஒரு வேடனுற்கட்டப்பட்ட வலையொன்றில் அகப்பட்டுச் சிக்குண்டு வருந்திய மானென்றைக் கண்டு இரங்கி அதனை அவ்வலையினின்றும் விடுத்துவிட்டுச் சென்று ஒரு மரத்தடியில் சீல சமாதியில் இருந்தார். இருந்தபொழுது, மேற்கூறிய வேடன் தான் அகப்படுத்திய மானை அவர் விடுவித்ததுதெரிந்து கோபங்கொண்டு அவரைக் கொல்லத் தொடங்கி அவருடைய மகிமையால் தடுப்புண்டு நின்று விட்டான். சிறிதுபொழுது சென்றபின் அவர் அவனைப் பார்த்துச் செய்த தருமோபதேசத்தால் அவ்வேடனும் அவனுடைய குடும்பத்தாரும் அல்லவைகடிந்து நல்லவை புரிவாராயினர்.

அப்பால், ச்ராவஸ்தி நகரஞ் சென்று அங்கே சிலநாள் தங்கி, "அறஞ் செய்ம்மின், மறம் ஒழிமின்" என்று பிரசங்கமாரி பொழிந்து பாவவெப்பத்தைத் தணித்து வருபவர், தமது பிக்ஷைப் பாத்திரத்தைக்கூடவிருந்த பிக்ஷுவொருவர் கவர்ந்து கொண்டு பிரிந்து சென்றதைப் பாராட்டாமல் இரண்டு முறை பொறுத்தார்; பொறுத்தவர் பின்னும் அவ்வாறு நிகழாதிருக்க நினைந்து, தமக்கு உதவியாகப் பிரியாமல் உடன் இருக்கும்படி ஆனந்த னுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவனும் அவ்வாறே விட்டுப் பிரியாமல் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை அன்புடன் செய்துவருவானாயினன்.

அப்படியிருக்கையில் அந்நகரத்துள்ள விசாகையென் பாளொருமடந்தை புத்தருடைய மகிமைகளைக் கேள்வி யுற்றுத் தருமத்தின் நுண்மைகளை ஆராய்ந்து, சங்கத்தார் இனிது தங்குதற்பொருட்டுப் பூர்வாராமமென்ற ஒரு

சோலையையும் அதிற் செவ்விதாகக் கட்டப்பட்ட விஹார மொன்றையும் அளித்தாள்.

பின்பு அவர் சாலியையென்னுமூருக்கு அருகேயுள்ள காட்டையடைந்து அதில் ஆறலைத்துத் திரிபவனாகிய அங்குலிமாலனென்னும் கொடிய திருடனுக்குத் தமது இனிய மொழிகளால் தருமோபதேசஞ் செய்ய, அவன் அதுகேட்டு எல்லாவற்றையும் வெறுத்துப் பிக்ஷு வாயினன்.

'அங்குலிமாரக னென்பானொருவன் வித்தை சாதிப்ப துடையனாகி அதற்கு ஆயிரம் விரல் தேடவேண்டி அதற்கு இரண்டு குறைய ஆயிரம் விரல் தேடி அதற்குத் தன் மாதாவின் விரலில் இரண்டு குறைக்கப்புகவே புத்தனார் சென்று அவனைத் தார்மிகனாக்கித் தவம் படுத்தார்' (நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச் சருக்கம், 121-ஆம் பாட்டுரை) என்பதனால், அங்குலிமாரக னென்ற தறுகண்ணனொருவன் ஒரு காலத்தில் புத்தருடைய தருமோபதேசத்தால் உய்வுற்றானென்று தெரிகின்றது; இவனே மேற்கூறிய அங்குலிமாலனென்று சொல்லுதற்கும் இடமுண்டு.

புத்தருக்கு ஞானோதயமான பின்பு இவ்வாறு இருபது வருடங்கள் சென்றன.

இதற்குப் பின்பு புத்தர் பலவிடத்துஞ் சென்று அவர வர்களுடைய குணம் தொழில் அறிவு முதலியவற்றிற்கு ஏற்பப் போதித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினரென்றுள்ள சரித்திரங்கள் மிகப் பலவாகவுள்ளன. அவற்றுள், இன்ன தன் பின் இன்னது நடந்ததென்று அவைகளையெல்லாம் காலக்கிரமத்திற்கு ஒத்தப்படி அறிந்து எடுத்தெழுதுவது எளிதாக இல்லை; ஆதலால், இதற்கு மேலும் அவருடைய நிருவாணத்திற்கு முன்புமுள்ள காலத்தில் நடந்த முக்கிய மான சில விஷயங்கள் மட்டும் இங்கே எடுத்து எழுதப் படும்.

ஒரு காலத்தில் சூனியப் பிராந்தமென்னும் இடத்தி

லிருந்து வந்து தருமங் கேட்டுத் துறவுபூண்டு பௌத்த சங்கத்தைச் சார்ந்த ஒரு வியாபாரி தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் நல்வழிப்படுத்த நினைந்து புத்தரையடைந்து, "என்னுடைய சுற்றத்தார்களுக்குத் தருமத்தை உபதேசித்தற் பொருட்டுச் செல்லுதற்கு நினையா நின்றேன்; அங்ஙனஞ் செய்வதற்கு விடை தருக" என்றான். அதற்குப் புத்தர், "சூனியப் பிராந்தத்திலுள்ள ஜனங்கள் மிகவும் மூர்க்கரல்லரோ! அவர்கள் நீ சொல்வதை மதியாமல் உன்னைத் தூஷிப்பாராயின், நீ யாது செய்வாய்?" என்றார். அவன், "நான் ஒன்றும் பேசேன்" என்றான். புத்தர், "அவர்கள் கோபங்கொண்டு அடிப்பாராயின் நீ செய்வது யாது?" என்றார். அவன், "மாறாக அவர்களை அடிக்கமாட்டேன்" என்றான்; புத்தர், "அவர்கள் உன்னைக் கொல்லத் தொடங்கினால் நீ யாது செய்வாயோ?" என்ன அவன், "சாவினால், எனக்கு வரும் தீங்கு யாதொன்றுமில்லை; இறப்பையே விரும்புவோர் இவ்வுலகிற் பலருண்டு; நானோ என்னுடைய வாழ்நாளைக் குறைக்கவாவது மிகுக்கவாவது முயலேன்" என்றான். இவற்றையெல்லாங் கேட்ட புத்தர் அவன் மனந் தூயனாதலை யறிந்து, "நீ எண்ணியவாறே செய்து வருவாய்" என்று அவனுக்கு விடையளித்தார்.

மற்றொரு காலத்தில் கிருசாகௌதமியென்பாளொரு மங்கை, தான் பெற்ற அழகிய குழந்தை நடக்கும் பருவத்திலேயே இறந்து போனமையால், மிகவும் வருத்தமுற்றுப் பலவாறு புலம்பி அன்பின் மிகுதியால் அக்குழந்தையினுடம்பை யெடுத்து மார்போடணைத்துக் கொண்டு, தன்பால் அன்புள்ளவர்களுடைய வீடுதோறுஞ்சென்று, "இக்குழந்தையைப் பிழைப்பித்தற்குரிய மருந்து ஏதேனும் உங்களிடம் இருக்குமாயின் அதனைக் கொடுத்துப் பாதுகாக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டு பரிதபித்துத் திரிவாளாயினள்; அது தெரிந்த பௌத்த பிக்ஷு ஒருவர் மனமிரங்கி அவளைப் பார்த்து, "நீ கேட்கிற மருந்து

இங்கே கிடைப்பதன்று ; அதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒருவரை மட்டும் யான் அறிவேன்'' என்றார். கிருசா கௌதமி, ''அவர் யாவர் ? விரைவிற் சொல்ல வேண்டும்'' என்ன அந்தப் பிக்ஷு, ''மிகப் புகழ் பெற்றவராகிய புத்தரே ; அவரிடம் போவாய்'' என்று சொன்னார் ; அவள் புத்தரையடைந்து வணங்கி, ''ஸ்வாமீ, இறந்த குழந்தையைப் பிழைப்பிக்கும் மருந்தை அறிந்ததுண்டோ?'' என்றாள். புத்தர், ''அதனை அறிவேன்'' என்ன அவள், ''நீர் எந்தப் பச்சிலை எந்த வேர் அல்லது வேறெவை கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டாலும் அவற்றையெல்லாம் விரைவிற் கொண்டு வருவேன்'' என்றாள். அதற்குப் புத்தர், ''ஒருபிடி கடுகு வேண்டும்'' என்றார். அவள் அது கொண்டு வருதற்கு விரைந்து போகாநிற்கையில், அவர் அவளை யழைத்து, ''ஒருவரும் இறவாத வீட்டிலிருந்து வாங்கி வரவேண்டும்'' என்று சொன்னார் ; அவள் நன்றென்று சொல்லிவிட்டுக் குழந்தையை ஏந்தி அணைத்துக் கொண்டு ஒரு வீட்டு வாயிலிற் சென்று, ''ஒருபிடி கடுகு வேண்டும்'' என்று கேட்டாள். அதைக் கேட்ட அவ்வீட்டார் கொணர்ந்து, ''பெற்றுக்கொள்'' என்று சொல்ல, அவள் அதை வாங்காமல் நின்று, ''உங்கள் வீட்டில் இதுவரையில் யாரேனும் இறந்ததுண்டோ? இறந்திருப்பின் எனக்கு இது வேண்டுவதில்லை'' என்றாள் ; அதற்கு அவர்கள் அவளைப்பார்த்து நகைத்து, ''நீ பித்துக் கொண்டனையோ ? உயிரோடிருப்பவர்கள் மிகச் சிலர் ; இறந்தவர்கள் மிகப் பலர் ; அங்ஙனமிருப்பவர்களும் பின்பு இறத்தற் குரியவர்களே'' என்று சொன்னார்கள். அவள் அவ்வளவில் நில்லாது ஒவ்வொரு வீட்டிலுஞ் சென்று விசாரித்தபொழுது, என் பிள்ளை இறந்தானென்றும், என்னுடைய தாய் தந்தையர்கள் இறந்தார்களென்றும், என் மனைவி இறந்தாளென்றும், என் கணவன் இறந்தானென்றும், என்னுடைய அடிமைக்காரன் இறந்துவிட்டானென்றும் இப்படியே பலவாறாக

ஒவ்வொருவரும் கூறுவாராயினர். இவற்றையெல்லாம் கேட்ட கிருசாகௌதமி பின்னும் பலமுறையலைந்தும் ஒருவருமிறவாத வீடொன்றும் எங்கும் காணப்படாமையால், பிறந்தோர் யாரும் இறத்தற்குரியாரென்று தெளிந்தவளாகிப் புத்திரசோகம் ஒழிந்து மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு பிணத்தை மயானத்திற் சேர்த்து அங்கே செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்துவிட்டுப் புத்தரை அடைந்து வணங்கினாள். புத்தர், "நான் சொல்லியவாறு கடுகு கொண்டுவரப்பட்டதோ?" என்று கேட்ப, அவள் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினாள். அப்பொழுது புத்தர், "இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளதன்று" என்னும் உண்மைப் பொருளை அவளுக்கு நன்கு விளங்கப் போதித்தார்; அதனைக்கேட்ட அவள் மனமாசு நீங்கிப் பௌத்தமதத்தைச் சார்ந்து பிறப்பறுத்தற்குரிய வழியில் நின்று நோற்பாளாயினள்.

மற்றொரு காலத்தில், மிக்க உலோப குணமுடையானொருவன் ஒருவருக்கும் ஒன்றுங் கொடாமல் தான்மட்டும் இன்பம் நுகர்தலையே பெரும் பயனாக எண்ணிச் சீவித்து வருதலைக் கேள்வியுற்ற புத்தர் இரக்கமுற்று, அவனிடத்துள்ள உலோபமென்னும் பெருங் குற்றத்தைப்போக்கி அவனை நல்வழிப்படுத்த நினைந்து தாமாகவே அவனிடஞ் சென்றார்; அப்பொழுது, வேறிடத்திலிருந்தால் பிறர் தன்னைக் கண்டுபிடித்துக் கேட்பார்களென்று அஞ்சி அவன் தன் மனைவியோடு மச்சில் ஏறி அங்கே ஒருவருக்குந் தெரியாமல் தனியே அப்பம் சுட்டுத் தின்றுகொண்டிருந்தான்; புத்தரும் அம்மச்சிலேறி அவன் தின்னும் அப்பத்தைப் பிச்சையாக இரந்து பெற்றுக்கொண்டு தருமோபதேசஞ் செய்து அவனுடைய குற்றங்களையெல்லாம் மாற்றி அவனை உய்வித்தார்; இச்செய்தி **நீலகேசி**, புத்தவாதச்சருக்கம் 68-ஆம் பாட்டுரையில், "ஒருவன் தன் ஸ்திரீயுடனுங்கூட மச்சேறி அப்பஞ்சுட்டுத் தின்பானது உலோபம் போக்குதற்கு நீ அவ்வழிச்சென்று அப்பமிரந்தது அறியாயோ?" என்று வந்துள்ளது.

வேறொரு காலத்தில் புத்தர் எல்லாவுயிர்களையும் நல் வழிப்படுத்த நினைந்து கிருத்திரகூட மலையின் உச்சியில் ஏறிநின்று கேட்பவர் மனங்கனிந்துருகத் தருமோபதேசஞ் செய்தபொழுது ஸஹஸ்ரார சக்கர ரேகையமைந்த அவருடைய பாதங்கள் அழுந்தினமையால், அம்மலை யுச்சியில் ஆயிரவார ஆழிச்சுவடுகளும் அவற்றையுடைய பாதச்சுவடுகளும் உண்டாயின. அதனால், அது பாத பங்கய மலையென்று பெயர்பெற்றது.

> " ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
> மாதுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
> விலங்குந் தம்முள் வெரூஉப் பகைநீக்கி
> உடங்குயர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
> தொன்று காலத்து நின்றற முரைத்த
> குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
> பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
> பாதபங் கயமலை யெனும் பெயர்த் தாயது "
>
> (மணிமேகலை, 10-ஆம் காதை, 61-8.

புத்தர் அம்மலையின்மேற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் பல நாளிருந்து கொண்டு தமது கொள்கையைப் பலர்க்கும் போதித்து வந்தார். அக்காலத்தில், அம்மலையில் ஜனங்கள் வருத்தமின்றி ஏறி யிறங்குவதற்கு அகன்று நீண்டன வாகிய அழகியபடிகள் பிம்பஸாரனாற் செய்விக்கப்பட்டன. புத்தர் அம்மலையில் தங்கியபொழுது, தேவதத்தனென்பவன் பொறாமை கொண்டு அவருக்குப் பல தீங்குகளைச் செய்து வந்தான்; அவைகளெல்லாம் அவருடைய மகிமையால் விலகிப்போயின; அவன் அவ்வளவில் நில்லாமல் அவரைக் கொல்லும்படி யானையொன்றை ஏவினான்; சினந்து கொல்லவந்த அந்த யானை அவருடைய தருமோபதேசத் தைக் கேட்டும் அவர் கவித்த கையைக் கண்டும் சினந் தணிந்து நின்றுவிட்டது; இப்படியே மிகவும் கோபங் கொண்டு கொல்லவரும் கொடிய விலங்குகளைக்கூடத்

தமது இருத்திவலியால் அடக்குமாற்றல் புத்தருக்கு உண்டென்பது பின் வருவனவற்ருலும் விளங்குகின்றது :

"ஓரரசன் பௌத்த தரிசனங் கொண்டு மிகவும் புத்த பக்தனுய்ச் செல்ல, பிரீதனுகிய புத்தனும் அரசன் சாவாமை வரங்கொடுக்க, இராஜ்யம் பண்ணிச் செல்லா நிற்ப, புத்தன் சிஷ்யவர்க்கத்துள்ளாரொரு பிக்ஷு இராஜ புத்திரனை நோக்கி, 'குமாரனே, பகவான் நின்பிதாவுக்குச் சாவா வரம் கொடுத்தனராதலின், உனக்கு இராஜ்யப் பிராப்தி இல்லை' என்று சொல்ல, கவன்ற இராஜகுமாரன், பிக்ஷு உபதேசித்தோர் உபாயப் பிரயோகத்தால் இரா ஜாவைவதித்து இராஜ்யங் கொண்டு செல்வான் தன் மித்தி ரனுகிய பிக்ஷுவுக்குப் புத்தத்துவங் கொடுப்பான் வேண் டிப் புத்தன் பிக்ஷைக்குப் போகின்ற வழி ஒரு மத்தகஜத் தைக் கொல்லக் குறி செய்து வரவிட, அதனை நோக்கிப் புத்தர் தம் கைகவித்துத் தருமோபதேசஞ் செய்து அதனை உபசாந்தமாக்கினுர்."

"........உணர்ந்தவன் விடப்பட்ட
களிநாக விசையவித்த கையினு னல்லனோ"

(நீலகேசி, புத்தவாதச் சருக்கம், 104-ஆம் பாட்டின் உரை யிற் கண்டவை.)

ஒரு காலத்தில் மகதநாட்டிலுள்ள எண்பதினுயிரங் கிராமத் தலைவர்களாகிய எண்பதினுயிரவரும் ஒருங்குகூடி வந்து புத்தரிடம் தருமோபதேசம் பெற்றுப் பௌத்தராஞர் களென்று தெரிகின்றது. இதனுல் மகதநாடு முழுவதிலும் புத்தர் காலத்திலேயே அவருடைய தருமங்கள் நன்ருகப் பரவியிருந்தனவென்று அறிந்து கொள்ளலாம் ; இதுபற்றி யும் புத்தர் ஞானமடைதற்குரிய இடமாக இருந்தது பற்றி யும் மகதநாடு புண்ணிய பூமியென்று பௌத்தர்களாற் கொண்டாடப்படும்.

வேறொரு காலத்தில், புத்தர் * வைசாலியென்னும் நகரத்தையடைந்து அந்நகரத்தைச் சார்ந்த † ஆம்ரவனத்திற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் சிலகாலமிருந்து செய்து வந்த பிரசங்கங்களைக் கேட்டோர்களில் இருபதினாயிரம் பேர்களுக்கு மேற்பட்டோர் ஒரே காலத்தில் பௌத்தரானார்கள்.

மற்றொரு காலத்திற் புத்தர் தமது சிஷ்யர்களுடன் பாடலிபுத்திர நகர வழியே போய்க் கங்கையைக் கடக்க நினைந்தபொழுது, அவர் வருதலைத் தெரிந்த கங்காதீர வாஸிகள் எதிர் கொண்டு வந்து உபசரித்துத் தாங்கள் கொணர்ந்த தோணிகளின் மீது ஏறிச் செல்லவேண்டுமென்று ஒவ்வொருவரும் வேண்டவே, புத்தர் ஒருவருடைய தோணியிலேறினால் மற்றவர்களுடைய மனம் வருந்துமேயென்று நினைந்து அத்தோணிகளுள் ஒன்றிலும் ஏறாமல் தமக்குள்ள இருத்திவலியால் சங்கத்துடன் ஆகாய வழியே சென்று அந்நதியைக் கடந்தாரென்றும், அதுமுதல் அந்தத் தோணித்துறை கௌதம கட்டமென்று பெயர் பெற்றதென்றுஞ் சொல்வதுண்டு.

ஒரு வருஷா காலத்தில் புத்தர் வேணுவனத்திலிருந்த பொழுது தேவதத்தனென்பவனும், தனது தந்தையாகிய பிம்பஸார ராஜனைக் கொல்லுதற்கு முயன்ற அஜாதசத்துரு வென்பவனும் சேர்ந்து அழுக்காறுற்று அவருக்குச் செய்து வந்த தீங்குகள் பல; அவ்விருவரும் சங்கத்திற்கு முதல்வராக இருத்தலினின்றும் புத்தரை நீக்குதற்கும், அவருடைய ஆசிரியத் தன்மையின் உயர்வைக் குறைத்தற்கும், அவருடைய கொள்கைக்கு மாறாக வேறொரு சங்கத்தையும் வேறொரு சமயத்தையும் உண்டாக்குதற்கும் முயன்றார்கள்: பின்னும் அவர்கள் ஒரு காலத்தில் அவரைக் கொல்லவுந்

* இந்நகரம், கங்கையும் கண்டகிநதியும் சேருமிடத்திருந்ததென்பர்.

† ஆம்ரவனம் - மாஞ்சோலை.

தொடங்கினார்கள் ; புத்தர் தமது பொறுமையாலும் மகிமையாலும் அவற்றையெல்லாம் வென்று விளங்கினார்.

ததாகதர் வருஷா காலந்தோறும் ஊர்களைச் சார்ந்த சோலைகளினிடையே அல்லது காடுகளினிடையே கட்டப்பட்டுள்ள விஹாரங்களில் சிஷ்யர்களுடனிருந்தும் மற்றக் காலங்களில் பல நகரங்களுக்கும் பல ஊர்களுக்கும் வேறுள்ள பல இடங்களுக்கும் சிஷ்யர்களுடனாவது தனித்தாவது சலிப்பின்றிச் சென்றும் எல்லோரும் எப்போதும் ஜீவகாருணியத்தையே மேற்கொண்டொழுகும்படி செய்ய வேண்டுமென்று இரக்கமுற்றுப் பற்பல உபந்யாஸங்கள் செய்து வந்ததோடு மயக்கத்தைக் கொடுப்பனவாகிய மது முதலியவற்றை அருந்திக் களிப்பவர்களை அத்தீங்கினின்றும் மாற்றுதற் பொருட்டும், பிறன் மனைவியை விழைதல் வரைவில் மகளிரை விழைதல் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வீணே காலங் கழிப்போரை அவற்றினின்றும் விலக்குதற் பொருட்டும், பொய்யையே கூறி வந்தவர்களை மெய்யையே கூறும்படி செய்தற் பொருட்டும், திருடிக் கொண்டே காலங் கழிப்பவர்களை அத்திருட்டு வழியினின்றும் நீக்குதற் பொருட்டும், தேக முதலியவைகள் நிலையுள்ளனவென்று துணிந்திருப்போர்க்கு அவைகள் நிலையில்லாதனவென்று அறிவுறுத்தற் பொருட்டும், புண்ணியத்தைக் கனவிலுமறியாதவர்களுக்குப் புண்ணியம் புரிதல் எல்லாவற்றிலும் மேலானதென்று தெரிவித்தற் பொருட்டும், யாதொன்றையும் சிறிதேனும் கொடுத்தலில்லாதோரை வண்மையுடையராகச் செய்தற் பொருட்டும், பிறர் செய்த நன்றியை நினையாத கொடியோர்களை அதனை மறவாதிருக்கும்படி செய்தற் பொருட்டும், இரு வினைகளும் இல்லையென்போர்களை அவைகள் உண்டென்று தெளிந்தொழுகும்படி புரிதற் பொருட்டும், இன்னும் பற்பல நன்மைகளை விளைத்தற் பொருட்டும் அவரவர்களுடைய பருவ முதலியவற்றிற்கேற்பப் பல பிரகாரமாகச் செய்துவந்த அழகிய இனிய உபந்யாஸங்கள் எத்தனையோ பற்பல ; அவர் பேசி

வந்த பாஷை பாலீயாதலால், அவ்வுபந்யாஸங்களெல்லாம் அந்தப் பாஷையிலேயே முதலில் இருந்தனவென்றும், பிற் காலத்தில் பற்பல தேசத்தாரால் இயன்றவரையில் தத்தமக் குரிய வேறு வேறு பாஷைகளில் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள் ளனவென்றுங் கூறுவர்.

புத்தருக்கு மகாபோதி விருக்ஷத்தின் அடியில் ஞானோ தயமான வருஷத்திற்கு 44-ஆவது வருஷத்து வருஷா காலம் ஜேதவன விஹாரத்திலிருந்து கழிக்கப்பட்டது.

அப்பால் புத்தர் வைசாலி நகரத்தைச் சார்ந்த மாஞ் சோலையையடைந்து அதில் சங்கத்துடன் தங்கியிருந்தார். அங்கே வந்து அவருடைய உபந்யாஸத்தைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களுள் ஆம்ரபாலியென்னுங் கணிகை நல்வழியையறிந்து தன்னுடையதான மாஞ்சோலை யொன்றைச் சங்கத்திற்குக் கொடுத்தாள்.

புத்தர் மேற்கூறிய மாஞ்சோலையிற் சங்கத்துடன் தங்கியிருத்தலைக் கேள்வியுற்று லிச்சவிகள் ஒரு தினத்தில் வந்து வணங்க அவர் அப்பொழுது அவர்களுக்குத் தமது சித்தாந்தத்தைப் பற்றிப் பிரசங்கஞ் செய்தார். அதனைக் கேட்ட அவர்கள் அறிவுற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பௌத்தரானார்கள். அதற்கு மறுநாள் புத்தர் ஆம்ரபாலி யின் வேண்டுகோளின்படி சங்கத்தாருடன் அவளுடைய வீட்டில் பிக்ஷை செய்தார்.

பின்பு பெலுவமென்னுங் கிராமத்திற்குப்போய் அங்கே மழைக்காலமுற்றுந் தங்கியிருந்தார். அஃது அவருக்கு ஞானோதயமான காலத்திற்குப்பின் நாற்பத்தைந்தாம் வருஷத்து வருஷாகாலமென்பர்.

அக்காலத்தில் அவருக்குத் தேக அசௌக்கியம் உண்டாயிற்று. அதன்பின் வைசாலி நகரத்திற்கு வந்து அங்குள்ள கபி ஸரஸ்ஸைச்சார்ந்த குளிர்ந்த சோலை யொன்றில் தங்கினார். அப்பொழுது மாரன் அவரிடம் வந்து, " நீர் எண்ணிய யாவும் செய்து முடிக்கப்பட்டன ; ஆதலால், இனி நிர்வாணமடைதற்குரியீர் " என்றான்.

புத்தர், "இன்னும் சில மாதங்கள் சென்றபின் நீ கூறிய வண்ணஞ் செய்வேன்" என்ன, அவன் அது கேட்டுத் தன்னிடமடைந்தான்.

அப்பால், ததாகதர் ஒரு மரத்தடியிற் சீலசமாதியிலிருந்து தாம் சீவித்திருக்கவேண்டியகாலம் இவ்வளவென்பதை வரையறுத்தனர்; அப்பொழுது பல உற்பாதங்கள் நிகழ்ந்தன; பின்பு புத்தர் சமாதியினின்றும் நீங்கி முன்னின்ருரை நோக்கி, "என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் நீங்கிவிட்டது. இனிமேல் சமாதியின் ஆற்றலாலேயே வாழ்வேன்; என் உடம்பு, வருதல் போதலிரண்டிற்குங் காரணமாயிருத்தலை யொழிந்து நொறுங்கிய தேர்போன்றுள்ளது; இனிமேல் பரிபூர்ண நிவ்ருத்தியைப்பெற்று முட்டையினின்றும் வெளிப்படுங் குஞ்சுபோலத் *தடையின்றிச் செல்வேன்" என்ருர்; அப்பொழுது பூமி நடுங்கியது! அதைக்கண்டு ஆனந்தன் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டு, "இவ்வதிர்ச்சிக்குக் காரணம் யாது?" என்று கேட்கவே, ததாதகர் "நான் இவ்வுலகை நீக்கக் கருதியிருப்பதே" என்று சொல்லி, அதைக் கேட்டு வருந்திய ஆனந்தனைத் தேற்றினர்.

பின்பு ததாகதர் இவ்வுலகைத் துறத்தலைக் கேள்வியுற்று அங்கே வந்த லிச்சவிகள் வருந்தி நின்று அவர் கூறிய அறமொழிகளைக் கேட்டு ஒருவாறு வருத்தந்தீர்ந்து தத்தமிடஞ் சென்று வேற்று மதப்பற்றை முற்றுங்கைவிட்டுப் புத்தர் கூறிய தருமபதங்களைச் சிந்தித்து அவ்வழியையே கடைப்பிடித்து ஒழுகி வந்தார்கள். ததாகதர், "யான் நிர்வாணத்தை அடையப் போவதனல், இனி இவ்வைசாலி நகரம் என்னுற் பார்க்கப்படுவதன்று" என்று கூறி மெல்லமெல்லச் சென்று போக நகரத்தையடைந்து ஆங்குள்ள ஆனந்த சைத்தியமென்று கூறப்படும்

---

* "குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே, உடம்போடுயிரிடை நட்பு" என்பது திருக்குறள், 338.

சாலமரச் சோலையிலேதங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பிக்ஷுக்களுக்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்தார்.

அப்பால், புத்தர் * குசீநகரத்திற்குச் செல்லுவாராகிப் பாவா நகரம்போய் அங்கேவந்த † மல்லர்கள் அன்புடன் செய்த உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு அந்நகரத்துள்ள ‡ சந்தனென்னுந் தட்டானால் அழைக்கப்பட்டுச் சென்று அவனாற் சங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சோலை யொன்றில் தங்கி இளைப்பாறிவிட்டு அவனுடைய வீட்டில் அன்று சிஷ்யர்களுடன் உண்டார்; அவ்வுணவிற் பன்றியிறைச்சி கலக்கப்பட்டிருந்தமையின், தேகவியோ கத்திற்குக் காரணமான அசௌக்கியம் அவருக்கு வளர்ச்சி யுற்றதென்றும், அவ்வுணவே அவருக்கு ஈற்றுணவென்றுங் கூறுவர்.

அப்போது புத்தருக்குப் பிராயம் எண்பது.

"யாதும் நிலையுள்ளதன்று" என்கிற பொருளமைந் ததான பிரசங்கம் அன்று அங்கே அவராற் பண்ணப் பட்டது. அதன் பின்பு அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லும்பொழுது நடக்கலாற்றாது வழியிலே தங்கித் தங்கி இளைப்பாறிச் செல்பவர் ஆனந்தனைப் பார்த்து, "தாகம் அதிகமாகவுள்ளது" என்றார். அவன் உடனே தண்ணீர் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அதைப் பருகி இளைப்பாறி விட்டு அங்கே ஓடுவதான குகுஷ்டையென்னும் ஆற்றை யடைந்து அதிற்கடைசிமுறை ஸ்நானஞ் செய்தார்.

"சந்தன் அளித்த உணவாலேயே புத்தருக்கு அசௌக்கியம் மிகுந்தது" என்று அருகேயுள்ளவர்கள் தம்முள் மெல்லச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட

---

* இந்நகரம், காசிக்கு வடகிழக்கில் 12-காதவழித் தூரத்திலும், கபிலவாஸ்துவிற்கு நேர் கிழக்கிலுமுள்ளதென்பர்.

† மல்லர்கள் - ஒருவகைச் சாதியார்; லிச்சவிகளைச் சார்ந் தோர். இவர்கள் குசீநகரத்து வாழ்வோரென்று தெரிகின்றது.

‡ இப்பெயர் குண்டனென்றுங் காணப்படுகின்றது.

புத்தர் ஆனந்தனை நோக்கி, "சந்தன் என் மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்தானென்று பலரும் அவனைப் பழிப்பார்கள். அவனும் அவ்வாறு நினைத்தல் கூடும்; அதுநிற்க அவன் அளித்த உணவையுண்ட பின்புதான் நான் நிருவாணமடைதற்கு உரியனானேன். இதனால் அவன் சிறந்த பயனையடைவது திண்ணம்; அக்காலத்தில் அரசமரத்தடியில் நான் ஞானமடையுமுன்பு ஸுஜாதை யளித்த உணவும், இக்காலத்தில் நிருவாணமடைதற்குமுன்பு சந்தன் அளித்தவுணவும் எல்லாவற்றிலும் மேலானவை; இதனை அவனுக்குச் சொல்" என்று கூறினர்.

பின்பு அவர் அவ்விடத்தை நீங்கி அடிக்கடி இடையிடையே தங்கித் தங்கிக் குசீநகரத்தை யடைந்து, அதற்கு அருகே ஓடுவதான ஹிரண்யவதி யென்னும் ஆற்றின் கரையைச் சார்ந்து இளைப்பாறிவிட்டு ஆனந்தனைப் பார்த்து, "அந்த இரட்டைச் சாலமரத்தின் நடுவிடத்தைப் பெருக்கி நீர் தெளித்துப் பாயையும் விரிப்பாயாக; நான் இன்று நடுயாமத்தே நிருவாணமடைவேன்" என்றார். தன் ஆசிரியர் சொல்லியதைக் கேட்ட ஆனந்தன் துக்க பரவசனாயிருந்தும் அவருடைய கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சி அவர் கூறியவண்ணமே செய்து தெரிவித்தான்; ததாகதர் அந்த இடத்தை யடைந்து தலையை வடக்கே வைத்து வலக்கையைத் தலையணையாகக்கொண்டு மேற்றிசையை நோக்கி வலப்புறமாக ஒருக்கணித்துக் கால்மேற் காலைக் கிடத்திச் சிங்கவேறுபோற் படுத்துக்கொண்டு தாம் நிருவாணமடைந்த பின்பு தமது உடம்பை இன்னவாறு அடக்கஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதையும், தமக்குப் பின்பு சிஷ்யர்கள் யாவரும் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய விதிகள் சிலவற்றையும் அப்பொழுது ஆனந்தனுக்குச் சொன்னார்; சொன்னவர் ஆனந்தன் வருந்துவதை அறிந்து, "இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளதன்று; மிகவும் நெருங்கி

யுள்ள*ஒவ்வொரு பொருளினின்றும் நாம் நீங்கவேண்டும்; அதுவே பேரின்பத்திற்குக் காரணமாகும்'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தம்மையே பார்த்து மிகவும் வருந்திக் கொண்டு நாற்புறத்தும் நின்ற மற்றச் சிஷ்யர்களை நோக்கி, ''நான் அறிந்தவற்றை யெல்லாம் அறிந்து கொண்டவன் ஆனந்தன்; ஆதலால், என்னால் அறிய வேண்டியவற்றை இனி அவனால் அறிந்துகொள்மின்'' என்று கூறிச் சிறிதுபொழுது துயின்றார்.

துயிலுகையில், அவருடைய சிஷ்யர்கள் பலரும் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, ''இப்பேருலகம் இருண்டதே'' என்று நெட்டுயிர்த்து நின்றார்கள். காற்று ஓய்ந்தது. அங்குள்ள நீரோட்டங்கள் ஒலியடங்கின. பறவைகளும் விலங்குகளும் யாதோரொலியையும் செய்யவில்லை. தேவரும் மனிதரும் மிக்க துக்கத்தோடு கூடினர். அவ்வளவில் ததாகதர் விழித்துக்கொண்டு ஆனந்தனை நோக்கி, ''எனது நிர்வாண காலம் நெருங்கிற்றென்பதை மல்லருக்குச் சொல்வாயாக'' என்று சொல்ல, அவன் அழுது கொண்டே சென்று அவர்களுக்கு அதனைக் கூறினன். அது கேட்ட மல்லர்கள் புலம்பிக்கொண்டே வந்து புத்தரைப் பணிந்து அவருடைய தேகசக்தி மெல்ல மெல்லக் குறைவதைக் கண்டு துன்புற்றார்கள். ததாகதர் முக மலர்ச்சியோடு அவர்களைப் பார்த்து, ''நீங்கள் துன்பமடையன்மின்; இது மகிழ்தற்குரிய காலம்; அடையக் கருதிப் பலநாளாக முயன்று வந்த பெரும்பேற்றை இப்பொழுது அடையப் போகிறேன்; துக்ககரமாகிய ஐம்புலச் சிறையினின்றும் நீங்கி என்றும் அழியாத இன்பமயமான நிருவாணத்தை அடையப்போகிறேன்'' என்ற இவை போன்ற பலவற்றைக்கூறி அவர்களைத் தேற்றி உண்மையை உபதேசிக்க, அவர்கள் ஒருவாறு சித்தசமாதானமுற்றுத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

---

* ''யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோதல், அதனி னதனி னிலன்'' என்பது திருக்குறள், 341.

அப்பொழுது சிறந்த நூற்பயிற்சியும் நன்னடையு முள்ளவரும் குசீநகரத்தினருமாகிய சுபத்திரரென்னும் பிராஹ்மண ஸந்யாஸி யொருவர் ததாகதருடைய நிலையைக் கேள்வியுற்று அவரைப் பார்த்தற்கு விரைந்து வந்து தமது கருத்தை ஆனந்தனுக்குத் தெரிவித்தார். ஆனந்தன், 'இவர் புத்தரோடு வாதஞ்செய்ய வந்திருக்கிறார்; வாதஞ் செய்தால், இச்சமயத்தில் இவருக்கு மிக்க துன்பமுண்டாகும்' என்று நினைந்து, சுபத்திரரைப் புத்தரிடம் அனுப்புவதற்கு உடன்படாமல் நின்றான். ததாகதர் அந்த ஸ்ந்யாஸி வந்திருப்பதை வேறுவகையால் அறிந்துகொண்டு தம்மைப் பார்த்தற்கு அவரை வரவிடும்படி ஆனந்தனுக்குக் கூற, அது தெரிந்த சுபத்திரர் உள்ளே சென்று அளவளாவி அவருடைய சித்தாந்தத்தைக் கேட்டு நன்கு மதித்து அவர் மரித்தலைக்காணச் சகியாதவராகித் துன்பமுற்று வேறிடஞ் சென்றார்.

அப்பொழுது அந்த இரவின் முற்பாகம் சென்றது. எவ்விடத்தும் ஓசைகள் அடங்கின. புத்தர் மிகவும் இரங்கிய மனமுடையவராகித் தம்முடைய சிஷ்யர்களைப் பார்த்து, *"ததாகதன் சொல்லியவற்றில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? இருக்குமாறாற் சொல்லுமின்" என்று கேட்டார். அதற்கு ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புத்தர் அதனையறிந்து, "என்னையும் யான் சொல்லியவற்றையும் நேசிப்பதுபோல நீங்கள் ஒருவரை யொருவர் நேசித்து ஒழுகல் வேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லோரும் நெடும்பொழுது மௌனமாயிருக்கையில், அனுருத்தன் மிக்க துக்கத்துடன், "ததாகதர் ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நிருவாணமடைய வேண்டும்?" என்றான். அது கேட்ட புத்தர் அவன் மனத்திற்குச் சமாதான முண்டாகும்படி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி

---

* புத்தர், நானென்று சொல்லவேண்டிய இடங்களில் ததாகதனென்னும் பெயரையே உபயோகித்து வந்தனரென்பர்.

விட்டு எல்லோரையும் பார்த்து, "அன்பர்களே, பிறப்புக்குக் காரணம் எதுவோ அதுவே இறப்பிற்கும் காரணமாகும்; இந்த உண்மையை மறவன்மின்; இதை உங்களுடைய மனத்தில் தரித்துக்கொண்மின்; இனி என் வார்த்தைகள் வெளிப்படுவன வல்ல" என்று உபதேசித்துப் பின்பு எல்லாப் பற்றையுமொழித்து நிருவாணமடைந்தார்.

புத்தர் நிருவாணமடைந்த காலம், ஈசான சகாப்தம், 148-ஆம் வருஷத்தில் வைகாசி மாதத்திற் பூர்ணிமையும் விசாக நக்ஷத்திரமும் கூடிய செவ்வாய்க் கிழமை யென்பர்.

அப்போது அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற அருஹத்துக்களும் அரசர்களும் முனிவர்களும் வேறு பலரும் மனங் கலங்கி,

" மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக்
கண்டிலமாலென் செய்கேம் யாம்!
அருளிருந்த திருமொழியால றவழக்கங்
கேட்டிலமாலென் செய்கேம் யாம்!!
பொருளறியு மருந்தவத்துப் புரவலரைக்
கண்டிலமாலென் செய்கேம் யாம்!!"

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், 15 உரையிற் கண்டது)

என்று புலம்பி மிகவும் துன்புற்றார்கள். எல்லா வுயிர்களும் கவலையடைந்தன. அனுருத்தன்,

" போதி மேவினை புன்மை யகற்றினை
சோதி வானவர் தொழவெழுந் தருளினை
ஆதி நாதநி னடியிணை பரவுதும்"

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், 16 உரையிற் கண்டது)

என்று ததாகதருடைய பரிநிருவாணத்தைப்பற்றி இவ்வாறுகப் புகழ்ந்து பாடினான். புத்தர் நிருவாணமடைந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்ற மல்லர்கள் வந்து அவர் நெடுந்துயில் கொண்டதை உற்று நோக்கி மிகவும் பிரலாபித்தார்கள்; பின்பு பரிமள மூட்டி அலங்கரித்த அவருடைய உடம்பைப் பொற்பல்லக்கின் மீது வைத்து எடுத்துக்

கொண்டு நிருத்தகீதவாத்தியத்துடன் சென்று ஹிரண்ய வதி நதியைக் கடந்து, முன்பு நிருவாணமுற்ற புத்தர் களுக்காகச் சைத்தியம் கட்டப்பட்டுள்ள இடத்தை யடைந்து அங்கே சந்தன முதலிய நறுமணமுள்ள விறகு களைப் பரப்பி அவ்வடுக்கில் அச்சரீரத்தை வைத்து மேலும் அவ்விறகுகளை யடுக்கி அதன்மீது பரிமள தைலங்களை வார்த்துத் தீ மூட்டி வலம் வந்து வணங்கினார்கள். செய்ய வேண்டிய யாவும் விதிப்படி செய்யப்பட்டன. எரிந்தபின் வைரம்போன்ற என்புகள் மட்டும் எஞ்சின; மல்லர்கள் அவற்றை ஒரு பொற்கரகத்திற் பெய்து நகரத்துட் கொண்டு சென்று ஒரு கோபுரத்தின்மேல் அக்கரகத்தை வைத்துத் தரிசித்துப் பூசித்து வணங்கி வந்தார்கள்.

அதன் பின்பு, ததாகதருடைய நிருவாணத்தைக் கேட்ட மகதநாட்டரசன் முதலிய எழுவர் வந்து அவ்வங் கத்திற் பங்கு கொடுக்கும்படி மல்லர்க்குத் தூதனுப்பினர்; அதற்கு மல்லர்கள் இணங்கவில்லை. அதனால் அவ்வெழு வரும் கோபங்கொண்டு மல்லர்களோடு போர் செய்வதற்குச் சேனைகளுடன் வந்து குசீநகரத்தைச் சூழ்ந்தனர்; சூழவே இருதிறத்தார்க்கும் மிக்க யுத்தம் நிகழத்தொடங்கியது. அப்பொழுது, * சுபத்திரனென்னும் பிராமணனொருவன் மத்தியஸ்தனாக நின்று இருதிறத்தாரையும் சமாதானஞ் செய்ய யுத்தம் நின்றது. பின்பு அவ்வங்கத்தை எட்டுப் பங்கு செய்து மல்லர்கள் ஒரு பங்கும் மேற்கூறிய ஏழரசரும் ஏழு பங்குமாக எடுத்துக்கொண்டு தத்தம் இடங் களிற் சென்று பங்கு ஒன்றுக்கு ஒரு † தாதுகோபம் வீதம் கட்டுவித்து அவற்றில் அப்பங்குகளை வைத்து வணங்கி வருவாராயினர். சுபத்திரன் அங்கம் இருந்த பொற்கர கத்தை மல்லரிடமிருந்து பெற்று மேற்கூறிய எழுவரிடத்

---

* இவன் வேறு; முன்பு கூறிய சுபத்திரர் வேறென்பர்.

† தாதுகோபமென்பதற்குத் தாதுக்களைப் பாதுகாப்பது அல்லது மறைப்பதென்று பொருள் கூறுவர்.

தும் சென்று அங்கத்துண்டு சிறிது சிறிது வாங்கி அவற்றை அக்கரகத்திலிட்டு ஒரு சைத்தியங் கட்டுவித்து அதில் அக்கரகத்தை அடக்கஞ்செய்தான். அந்தச் சைத்தியத்திற்கு ஸுவர்ணகரக தாதுகோபமென்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. குசீநகரத்து மாந்தர்கள் புத்தருடைய தேகச்சாம்பரைத் தொகுத்து வைத்து அதற்குச் சைத்திய மொன்று கட்டுவித்து அந்தச் சைத்தியத்திற்குப் பஸ்ம தாது கோபமென்று பெயர் வைத்தார்கள்.

இப்படிச் சம்புத்தீவில் ஆதிகாலத்தில் பத்துத் தாது கோபங்கள் இருந்தன; அவற்றுள், ஒவ்வொன்றிலும் பௌத்தர்கள் நிருத்த கீதத்துடன் புத்தரை வழிபட்டு வருவாராயினர்.

புத்தர் வைடூரியனென்பவனுக்கு அரசவனத்திலிருந்து கடைந்தெடுத்த நூற்றெட்டு மணிகளாலாகிய மாலையைக் கொண்டு ஜபிக்கும்படி மந்திரோபதேசஞ் செய்தமையால் ஜபமாலை கொண்டு மந்திரங்களை ஜபிக்கும் வழக்கம் பௌத்தர்களுக்கு உண்டாயிற்றென்றும், அவர் திரயஸ் திரிம்சலோகத்திற்குச் சென்றபொழுது அவருடைய பிரிவாற்றுத பிம்பஸாரன் முதலியோர் சிறந்த ஒரு சிற்பி யைக் கொண்டு அவரைப்போலவே ஐந்தடி இரண்டங்குல உயரமுள்ள படிமமொன்றைச் செய்வித்து அதைக் கிருத்திரகூட விஹாரத்தில் ஸ்தாபித்துத் தரிசித்து வழிபட்டு வந்தமையால் புத்தாலயங்களிற் புத்தப்படிமம் வைத்துப் பூசிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், உபதேசித்தற்கு வந்த புத்தருக்குத் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திலிருந்து மாயா தேவி ஒரு மந்தார மலரை அளித்தமையால் ஆலயங்களிற் புத்தப்படிமத்திற்குப் பூக்களைப் புனையும் வழக்கமுண்டாயிற் றென்றும், புத்தர் கிருத்திரகூட விஹாரத்திலிருந்த பொழுது அவரைக் கொல்ல நினைந்த தேவதத்தனுடைய முயற்சியால் ஒரு மந்திரவாதி அனுப்பிய பேய்களை ஓட்டுதற்கு அவருடைய கட்டளையின்படி வந்த தெய்வகணங்கள் காசியபரை முன்னிட்டுப் பல கொடிகளைப் பிடித்துக்

கொண்டும் ஜயகண்டி முதலிய பல வாத்தியங்களை முழங்கிக் கொண்டும் சென்றமையால் புத்தாலயங்களிற் கொடி யெடுத்தலும் ஜயகண்டி முதலிய பல வாத்தியங்களை முழக்குதலுமாகிய வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், மேற் கூறிய தேவதத்தனுடைய நட்பாளனாகிய மந்திரவாதி புத்தருடைய மகிமையால் தன் ஆற்றல் குறைந்து காளை வடிவங்கொண்டு இறக்குங் காலத்தில் அவரை நோக்கி, "பகைவர்கள் உமது ஆற்றலை அறிந்து கொள்ளும்படி என்னுடைய இவ்வுடம்பின் தோலாற் கட்டுவித்த பேரியை உமக்கு முன்பு அடிக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டமையாற் புத்தாலயங்களிற் பேரி அடிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுவர்.

புத்த தேவருடைய பாதப் படிமைகள், காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைச் சார்ந்த உவவனத்திலும் இலங்கைத் தீவிலுள்ள (இரத்தினத்தீவிலுள்ள) சமந்தம் அல்லது சமனொளி (ஆடம்ஸ்பீக்) என்னும் மலையின் உச்சியிலும் இருந்தனவென்றும் அவைகள் பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்த தெய்வங்களாலும் பௌத்தசாரணர் முதலியவர்களாலும் உபாஸகர்களாலும் புத்ததேவராகவே பாவித்து வணங்கித் துதிக்கப்பட்டு வந்தனவென்றும் **மணிமேகலையால்** தெரிகின்றன. இவற்றை,

"அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பும்
ஒருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன தாணையிற் பன்மரம் பூக்கும்
உவவன மென்பதொன் றுண்ட தனுள்ளது
விளிப்பறை போகாது மெய்ப்புறத் திடூஉம்
பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
தாமரைப் பீடிகை தானுண்டு" (3-ஆம் காதை, 59-66)

எனவும்,

"... ... ...மணிமேகலா தெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் றீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ
குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற உணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
ஆயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி
நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்" (5-ஆம் காதை, 95-105)

எனவும்,

" ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
பாத பீடிகை" (6-ஆம் காதை, 11-2)

எனவும்,

"ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை
அறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடூஉம்
அறவி நாவா யாங்குளது" (11-ஆம் காதை, 21-5)

எனவும்,

" இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னும்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளும்
தரும சாரணர்" (28-ஆம் காதை, 107-9)

எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

இன்னும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பது யோசனைத் தூரத்தில் கடலிலுள்ளதாகிய மணிபல்லவமென்னும் சிறிய தீவில், புத்ததேவர் இருத்தற்காக இந்திரனால் நிருமித்து இடப்பட்ட ஆசன மொன்று இருந்ததென்றும், அது தீவதிலகையென்னும் தெய்வ மங்கையால் காக்கப்பட்டிருந்ததென்றும், தன்னைத் தரிசித்தோர்க்கு அவர்களுடைய பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த

செய்தியைத் தெரிவித்துத் தன்னுடைய தெய்வத் தன்மையைப் புலப்படுத்தியதென்றும், அதனால் பலதேயத்துமுள்ள பௌத்தர்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததென்றும் மணிமேகலையால் தெரிகின்றன அவை வருமாறு :—

" விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
உரைபெறு மும்முழ நிலமிசை யோங்கித்
திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
விதிமா ணுடியின் வட்டங் குயின்று
பதும சதுர மீமிசை விளங்கி
அறவோற் கமைந்த வாசனமென்றே
நறுமல ரல்லது பிறமரஞ் சொரியாது
பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங் கவிரொளி யறத்தகை யாசனம் "

(8-ஆம் காதை, 44-53)

" பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்தும்
தரும பீடிகை " (8-ஆம் காதை, 61-3)

" வேக வெந்திற னுகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்
கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்கும்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
அன்றைப் பகலே யுன்பிறப் புணர்ந்தீங்
கின்றியா னுரைத்த வுரைதெளி வாய் "

(9-ஆம் காதை, 58-64)

" உயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோர்
இளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தேன்
நீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ் வாசனம்

நாமிசை வைத்தேன் றலைமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறு கென்றே
வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோள் ''
(10-ஆம் காதை, 7-16)

'' மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவாய் '' (10-ஆம் காதை, 86-7)

'' மன்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தேன் ''
(11-ஆம் காதை, 16)

'' பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன் ''
(11-ஆம் காதை, 27-8)

'' மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கி ''
(11-ஆம் காதை, 54)

'' கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு ''
(11-ஆம் காதை, 126)

'' ஆங்கத் தீவகத் தறவோ ஞசனம்
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும் ''
(12-ஆம் காதை, 11-2)

'' மணிப்பல் லவத்திடை யென்னையாங் குய்த்துப்
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
என்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றேன்றி ''
(21-ஆம் காதை, 15-7)

'' மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலும்
தொழுதுவலங் கொள்ளவத் தூமணிப் பீடிகைப்
பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்த ''
(25-ஆம் காதை, 33-6)

'' பெரியவன் றேன்று முன்னரிப் பீடிகை
கரியவ னிட்ட காரணந் தானும்
மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
என்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென்றி யான்றெழ
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொருஅது
பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது

வானவன் வணங்கான் மற்றவ் வானவன்
பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பீடிகை சாற்றுக வென்றே
அருளினன் '' (25-ஆம் காதை, 54-64)

'' ....பூங்கொடி பொருந்தியித்
தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழி ''
(25-ஆம் காதை, 181-3)

'' செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
ஒல்காது காட்டப் பிறப்பிளை யுணர்ந்ததும் ''
(28-ஆம் காதை, 77-8)

'' பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றும்
தீவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பினள் ''
(29-ஆம் காதை, 38-9)

மணிமேகலையில் புத்ததேவரைப் பாராட்டியும் துதித்தும் வருவனவற்றுட் சில வருமாறு :—

'' அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பும்
ஒருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன் '' (3-ஆம் காதை, 59-61)

'' எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொருள்
உலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்
இன்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
அருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையின்
அறக்கதி ராழி திறப்பட வுருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் '' (5-ஆம் காதை, 71-7)

'' ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன் '' (6-ஆம் காதை, 11)

'' ஆதிசான் முனிவன் '' (7-ஆம் காதை, 19)

'' பெருந்தவ முனிவன் '' (8-ஆம் காதை, 61)

'' பிறவிப்பிணி மருத்துவன் '' (9-ஆம் காதை, 61)

'' ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன் '' (10-ஆம் காதை, 61)

'' மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன் ''
(10-ஆம் காதை, 83-4)

"தருமதலைவன்" (11-ஆம் காதை, 30)

"மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
எண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணேய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
உரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னுவிற்
கடங்காது" (11-ஆம் காதை, 61-72)

"மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை" (12-ஆம் காதை, 85-6)

"தெளிந்த நாதன்" (25-ஆம் காதை, 93)

"தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பும்
மன்னுயிர் முதல்வன்" (25-ஆம் காதை, 116-7)

"செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவன்" (28-ஆம் காதை, 173-4)

"அறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்தி யிருந்து
மாரனை வென்று வீரனாகிக்
குற்ற மூன்று முற்ற வறுக்கும்
வாமன்" (30-ஆம் காதை, 7-13)

பழைய பௌத்தகவிகள் இப்படியே புத்ததேவருடைய குணவிசேடங்களைப் பாராட்டித் தமிழிற் பாடிய பாடல்களுள் இப்போது கிடைத்தவை **மணிமேகலையின்** அரும்பதவுரையில் உரியவிடங்களில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அவ்வவ்விடங்களிற் பார்த்துக்கொள்க.

உ

பௌத்த தருமம்

புத்தர், பிராஹ்மணர்களுக்கும் அவர்களுடைய கொள்கைக்கும் விரோதமாகத் தம்முடைய கொள்கையை நிலைபெறச் செய்தாரென்பது சிலர் கருத்து. அஃது உண்மையன்றென்பது நிபுணர்களான ஐரோப்பா கண்டத்து வித்துவான்கள் பலருடைய அபிப்பிராயம்.

ரைஸ் டேவிட்ஸ் (Rhys Davids) என்பவர் இவ் விஷயமாகச் சொல்வது யாதெனின் :—" கௌதமர் ஹிந்துவாகவே பிறந்தார்; ஹிந்துவாகவே வளர்ந்தார்; ஹிந்துவாகவே பிழைத்தார்; ஹிந்துவாகவே இறந்தார். கௌதமருடைய கொள்கையை அனுசரித்த *உபாஸகர்களில் மிக்கபுகழ்பெற்ற அசோகனென்பவனை ஜீவ காருணியமும் நன்னடையுமுள்ளவனாகவிருந்த பௌத்த சக்கரவர்த்தியென்று இப்பொழுதும் பலமுறை சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் அவன் தன்னைத் † (தேவாநாம்ப்ரிய:) தேவர்களுடைய அன்புக்குரியவனான அசோகனென்று சொல்லிக்கொள்வதில் அதிக விருப்பமுள்ளவனாக இருந்தான்; அவன் மிக்க உள்ளன்போடுகூடிய பௌத்த

---

* உபாஸகர் - பௌத்தரில் இல்லறத்தோர்.

† " தேவாநாம்ப்ரிய: " என்பதற்கு மூடனென்று ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் இக்காலத்திற் பொருள் கூறப்படுகிறது; இதற்கு இப்பொருள் கூறும் வழக்கம் யாது காரணத்தினால் வந்ததோ அது விளங்கவில்லை; அசோகனைச் சார்ந்த பல சிலாசாஸனங்களில் அவன் தன்னை " தேவாநாம்ப்ரிய: " என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறபடியால், அதற்கு மூடனென்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. தேவர்களை வணங்கி அவர்களுடைய அன்பைப் பெறுவது பிராஹ்மணர்களுக்கு உரிமையாவதுபோலப் பௌத்தர்களுக்கில்லையானாலும், அசோகன், பிராஹ்மணர்களுடைய கொள்கைக்கு விரோதியாக இருந்தானென்று சொல்லுவதற்கு நியாயமில்லை.

ருக இருந்தாலும், அவனைப் பௌத்த வகுப்பைச் சேர்ந்த ஹிந்துவென்று சொல்வதுதான் உண்மைக்கு ஒத்ததாகும்; கௌதமருடைய தத்துவ சாஸ்திரத்திலும் மானஸ சாஸ்திரத்திலும் ஹிந்துக்களுடைய வழிவழியாக வந்துள்ள * தர்சனங்களுள் யாதேனுமொன்றில் இல்லாதது ஒன்று மில்லை; அவர் வகுத்த அறநெறிக்குரிய விதிகளோ அவருடைய காலத்திற்கு முன்னுவது பின்னுவதுள்ள ஹிந்துக்களுடைய புஸ்தகங்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டக் கூடியவைகளாகவே இருக்கின்றன. கௌதமரிடத்தி லிருந்த அரிய சிறப்பாற்றல்களெல்லாம், பிறரால் முன்பு நன்ருகச் சொல்லப்பட்டதை அபிவிருத்தி செய்து நன்கு பாராட்டிச் சீர்படுத்திய வழியிலும், ஹிந்துக்களில் மிக்க புகழ்பெற்ற ஆராய்ச்சியுள்ள அறிஞர்கள் பண்டைக் காலத்திலேயே ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒழுங்கிற்கும் நடுவு நிலைமைக்குமுரிய தர்மங்களை நியாயமாக எந்த முடிபுவரையிற் கொண்டு செலுத்தலாமோ அதுவரையிற் கொண்டு செலுத்தியதிலுந்தான் காணப்படுகின்றன; கௌதமருக்கும் மற்றை ஆசிரியர்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு முக்கியமாக அவருடைய மிகவும் ஆழமான ஆர்வத்துடன் கூடிய ச்ரத்தையிலும் உலோகோபகாரமாயிருக்கிற விசால மான ஜீவகாருணிய பாவத்திலு † முள்ளது. இந்த வேறுபாடுகூட இப்பொழுதுதான் பெரும்பாலும் அதிக மாகத் தோற்றுகின்றது. இவ்வேறுபாட்டால் அக்காலத்தில் அவருக்குப் பிராஹ்மணர்களில் உயர்ந்தவர்களாக இருந் தவர்களுடைய உடன்பாடும் உதவியும் ஒருவிதத்திலும் இல்லாமற்போகவில்லை. அவருடைய முக்கிய சிஷ்யர் களிற் பலரும் அவருடைய சங்கத்தோரில் மிக்க புகழ் பெற்றவர் பலரும் பிராஹ்மணர்களே; அவர் பிராஹ்மணர்

---

* தர்சனம் - ஸமயம்.

† கௌதமரிடத்தில் இந்த இரண்டு குணங்களும் மிகுதியாக விருந்தனவென்பது தாத்பரியம்.

களை மானிக்கத் தகுந்தவர்களென்று மதித்துப் பௌத்த பிக்ஷுக்களுடன் எப்பொழுதுஞ் சேர்த்தே பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார் ; பௌத்த சமயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களான அருகத்துக்களுக்குப் பிராஹ்மணரென்ற பெயரை ஒரு கௌரவ நாமமாக உபயோகித்துக்கொண்டு வந்தார். சங்கத்தாருக்குள் ஜாதி பேதமில்லாமற் செய்ததும், நிர்வாணத்திற்குரிய வழி மிகவும் உயர்ந்தவனுக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இருபிறப்பாளனுக்கும் மிகத் தாழ்ந்த சண்டாளனுக்கும் ஒரே விதமாகத் திறந்துள்ளதென்று அவர் சொல்லியதும் அதிக அதிருப்தியை உண்டு பண்ணின வென்பதிற் சந்தேகமில்லை ; மேலும் யாக முதலிய கர்ம மார்க்கத்தில் அவருக்கிருந்த அவமதிப்பும் இந்த ஜன்மத்தில் இவ்விடத்திலேயே தாம் கரையேறு வதற்கு வேண்டியதைச் செய்துகொள்ளும் யோக்கியதை ஒவ்வொருவருக்குமுண்டென்று அவருக்கிருந்த தெளிவும் அபாயகரமான கொள்கைகளென்று புராதன வழியிலேயே பற்றுள்ள கூட்டத்தாருக்குத் தோற்றின. மேற்கூறிய இருதிறத்தாருடைய சம்பிரதாயங்கள் நாளடைவில் ஒன்றற்கொன்று முற்றும் ஒவ்வாதனவாகவே ஆய்விட்டன வென்பது உண்மையாயிருத்தல் கூடும் ; ஆனுல் பண்டைக் காலத்தில் கௌதமரும் பிராஹ்மணரிற் பெரும்பான்மை யோரும் அவை அவ்வாறு வேறுபாடுள்ளனவென்று எண்ணவில்லை. அசோகன் காலத்திற்குப் பிறகு நெடுங் காலஞ் சென்ற பின்பு பௌத்த மதம் தன்னியற்கை மாறிச் சீர்குலையுமளவும் மதசம்பந்தமான கலகத்தினுல் வருந் துன்பம் இருந்ததாகவே கேள்வியில்லை. வழி வழியே வந்துள்ள ஹிந்து மதத்தினகத்திருந்தே பௌத்த மதம் வளர்ந்து பெருகியது ; அந்த பௌத்த மதத்தில் அழகு மிகுந்த பல மேம்பட்ட விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பதை யாவரும் அறிவாராதலின், அது தனது மூலமாகிய ஹிந்து மதத்தின் சிறப்பினையே விளக்குவ தென்றும், ஹிந்துமதம் இழிந்ததென்றேனும் துன்புறுத்துவ

தென்றேனும் விளக்க வந்ததன்றென்றும் அறியற்பாலது. கௌதமருடைய பயிற்சியெல்லாம் பிராஹ்மண மதத்திலேயே. அப்புராதன மதத்தின் உட்பொருளை வெளியிட்டு மிகவும் சரியாக விளக்கிக் காட்டியவர்களெல்லாருள்ளும் தாமே சிறந்தவரென்று கௌதம புத்தர் தம்மைப்பற்றி எண்ணிக்கொள்ளுவதற்கு உரிமையுண்டு. அவர் ஹிந்துக்களுள் மிக வுயர்ந்தவரும் அறிவுடையவரும் சிறந்தவருமாக இருந்தாரென்பதுதான் அவருக்குத் தக்கது'' என்பது.

மத ஆராய்ச்சியில் உழைத்திருக்கும் சிறந்த வித்வ சிகாமணிகளாகிய '**மாக்ஸ் முல்லர்**' (Max Muller), '**ஓல்டன்பர்க்**' (Oldenberg), '**மானியர் வில்லியம்ஸ்**' (Monier Williams) முதலான மற்றை ஐரோப்பிய வித்துவான்களுடைய கருத்தும் இதுவே. கிழக்குத் திசைப் பரிசுத்த புஸ்தகங்களென்று பொருள்படும் 'ஸேக்ரட் புக்ஸ் ஆப் தி ஈஸ்ட்' (Sacred Books of the East) என்ற இங்கிலீஷ் பெயரால் 'மாக்ஸ் முல்லர்' என்பவர் வெளிப்படுத்திய புஸ்தகங்களுள் 15-ஆம் புஸ்தகத்தின் நூன்முகத்தில் 52-ஆம் பக்கத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பது யாதெனின் :—''என் புத்திக்கேற்க உபநிடதங்களே புத்த மதத்திற்கு மூலம் ; புத்த மதம் பலவாற்றானும் உபநிடதத்தின் கொள்கையை எந்த முடிபுவரையிற்கொண்டு செலுத்தலாமோ அந்த முடிபாகவுள்ளது. அது பின்னும் அந்த உபநிடதங்களின் கொள்கையையே தன்னுடைய நூதனமான கோட்பாட்டிற்கு ஆதாரமாக வுடையது. கொள்கையைப்பற்றிச் சொல்லப்புகுங்கால், வேதாந்தத்தால் நாடப்படுவதும் எவற்றிற்கும் மேலான முடிவானதுமாகிய ஆத்ம தத்துவ ஞானமானது பௌத்தர்களுடைய ஸம்யக்ஸம்போதியே (நல்ல ஞானமே)யாம். ஆசாரத்தைப் பற்றிப் பேசுங்கால், ஹிந்து ஸந்யாஸியே பௌத்தபிக்ஷுவாம் ; பிராஹ்மணப் பிரஹ்மசரியாச்ரமத்துக்குரிய துன்புறுத்தும் நீடித்த நியமத்தினின்றும், பிராஹ்மண

கிருகஸ்தனுடைய தருமங்களினின்றும், பிராஹ்மண வானப்ரஸ்தனுக்கு நியமித்திருக்கும் தவச்சுமையினின்றும் விடுதலையடைந்த துறவியே அந்தப் பிக்ஷு. ஹிந்து மதத்தில் ஸந்யாஸிக்கேயுரிய ஆத்ம ஸம்பந்த ஸ்வாதந்திரிய மானது பௌத்த மதத்தில் சங்கமென்கிற சகோதர கோஷ்டியிலுள்ள எல்லார்க்குமே உரிய பொதுப் பொருளாம். அந்தக் கோஷ்டியில் இளைஞரும் முதியரும், பார்ப்பாரும் சூத்திரரும், வறிஞரும் செல்வரும், அறிஞரும் பேதையரும் ஆகிய எல்லாருமே ஒருங்கு சேரலாம்; உண்மையில் வேதத்தைப்பற்றி நிற்கும் உலகமும் திரிபிடகத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் தொடர்ச்சியற்ற வையே அல்ல; அவ்விரண்டிற்கும் தேச சரித்திரத்தால் தொடர்ச்சியுண்டு. ஒன்றேடொன்று மிக்க வேறுபாடுற்றுத் தோன்றும் இவ்விரண்டு கோடிகளையும் சேர்த்துப் பொருத்திக் காட்டுவதற்குள்ள இயைபை உபநிடதங்களில் தேடிக்கண்டு கொள்ள வேண்டும்" என்பதாம்.

இவ்விதமாக ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், பௌத்த மதத்திற்குள்ள ஆதாரங்கள் கௌதம புத்தருக்கும் முந்திய காலத்திலேயே இருந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. பௌத்த நூல்களாலும் கௌதமபுத்தருக்கு முன்பு அநேக புத்தர்கள் இருந்தார்களென்றும் அந்தப் புத்தர்களில் இரு பத்து நால்வர் மிகவும் பெயர் பெற்றவர்களென்றும் அவர் களுள் இருபத்துநான்காம் புத்தர் கௌதமபுத்தரென்றும் தெரிகின்றது. இதனாலும் கௌதமபுத்தருடைய காலத் துக்கு முந்தியே பௌத்த சமயத்துக்குரிய இன்றியமை யாத கொள்கைகளெல்லாம் வழக்கத்தில் இருந்தனவென் றறியலாம்.

"இறந்த காலத் தெண்ணில்புத் தர்களும்
சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது"

(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 14-5.)

ஸ்மிருதிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள வருணாச்சிரம தர்மங் களைக் கைப்பற்றிப் பண்டைக்காலத்தில் ஹிந்துக்கள்

யாவரும் தவருது ஒழுகிவந்தனரென்று எண்ணுவதற்குப் பல சாதனங்கள் உண்டு. ஆரியர்கள் பிரஹ்மசரியத்தி லிருந்து கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், அதிலிருந்து வானப் பிரஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், பிறகு ஸந்யாஸ ஆச்சிரமத்திற் கும் செல்லுவது வழக்கமாகவிருந்தது. பிரஹ்மசாரிக்கும் கிருஹஸ்தனுக்கும் ஸ்மிருதிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ள நிய மங்கள் பலவாம் ; அவை கடினங்களுமாம் ; வானப்ரஸ்த னுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் அவ்வளவு கடுமையுள்ளனவல்ல. ஸந்யாஸிக்குரிய சுயேச்சையோ மிக அதிகம். அவன், நித்திய நைமித்திக கருமங்களினின்றும் க்ருஹ்ய ஸம்ஸ் காரங்களினின்றும் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகப் பிரக்கிரியை களினின்றும் நீங்கினவன். இந்த ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கருதியே அநேகர் தக்க காலத்தில் துறவறத்தை மேற் கொண்டனர். இங்ஙனம் வானப்பிரஸ்தராயும் ஸந்யாஸிக ளாயுமிருந்தோர் காட்டிற் சென்று ஒருங்கு சேர்ந்து ஆங் காங்குத் தத்துவ விசாரம் செய்து வந்ததன் பயன் வேதங் களிலுள்ள * ஆரண்யகபாகத்தைச் சார்ந்த உபநிடதங் களில் நன்கு விளங்குகின்றது. ஹிந்துக்களுடைய பிர சித்தமான † ஆறு தரிசனங்களும் உண்டானது கூட இவ் வித தத்துவ விசாரத்தினுலேயே. இன்னும், க்ஷத்திரியர் கள் நடுவுநிலைமையில் நின்று செங்கோல் செலுத்தி வருங் காலத்தில், அவர்களுள்ளே பலர் ஸ்மிருதிகளாற் பாராட்டப் படுகிற முற்சொல்லிய வருணச்சிரமங்களின் ஏற்றத்தாழ்வு கள் ஜனங்களுக்குப் பொருமையை உண்டாக்குவதால், அவை தமது நல்ல அரசாட்சிக்கு இடையூருகவுள்ளவைக ளென்று எண்ணியிருக்கலா மென்றும் ஊகித்தற்கு இட முண்டு. பௌத்தமத ஆராய்ச்சியில் பேர்பெற்றவருள் ஒருவரான 'ஓல்டன்பர்க்' (Oldenberg) என்பவர், துறவற

---

* ஆரணியம்-காட்டிற்குச் சம்பந்தமுள்ளது.

† ஆறு தரிசனங்களாவன : ஸாங்கியம், யோகம், மீமாம்ஸை, வேதாந்தம், நியாயம், வைசேஷிகமென்பன ; இவை ஷட்தரிசன மெனப்படும்.

மானது முதலில் ஹிந்து தேசத்தில் உதித்துப் பின்பு மற்ற இடங்களிற் பரவியதென்று எண்ணுகிருர். கௌதம புத்தர் காலத்தில் விந்தியமலைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவே யுள்ள நாடாகிய ஆரியாவர்த்தத்தில் துறந்தோர் கூட்டம் பல இருந்தனவென்று பௌத்த நூல்களாலும் ஜைன நூல் களாலும் தெரியவருகிற தென்றும் அவர் சொல்லுகிருர். ஆகவே தத்துவ விசார முயற்சி எவ்விடத்தும் மிகுதியாக இருந்த காலத்திலேயே அவ்வாரியாவர்த்தத்தில் கௌதம புத்தர் அவதரித்தனர். மேற்கூறிய முன்ஞேர்களின் ஞானமே அவருக்கு மூலதனம். வேதாந்தத்திற்கும் பௌத்தமதத்திற்கும் பலவற்றிலும் ஒற்றுமையிருப்பதற்கு இதுவே காரணம். உலக வாழ்வானது துன்பத்தொகுதி யென்பதும், மறு பிறப்பு அத் துன்பத்தைத் தொடர்ச்சி யருது வழி வழியாக வளர்விப்பதென்பதும், பிறவாமையே மாந்தர் எய்துதற்குரிய மேலான உறுதிப் பொருளென் பதும், அப்பிறவாமைக்குப் பற்றற்றுப் பயன் நோக்காது செய்யும் நற்கருமங்களே காரணமா மென்பதும் ஹிந்துக் களுடைய தரிசனங்களிலும் பௌத்த நூல்களிலும் ஒரே விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன ;

'' பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்ரே ருறுவது ''

(மணிமேகலை, 2-ஆம் காதை, 64-7.)

*மூவகைத் துன்பங்களினின்றும் நீங்குவதே சிறந்த புருஷார்த்தமென்பது சாங்கிய தரிசனத்தின் கொள்கை. உலக வாழ்வு சாரமில்லாததென்றும் நிலையில்லாததென்றும் நினைத்து மாறுபடுதலில்லாததும் நித்தியமானதுமாகிய வீட்டையடைய ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டுமென்பதே

* மூவகைத் துன்பங்களாவன :—(1) ஆத்யாத்மிகம் (2) ஆதிதெய்விகம் (3) ஆதிபௌதிகம்.

வேதாந்தத்தின் கருத்து. இங்கே சொல்லிய அந்தமிலின் பத்தழிவில் வீட்டை வேதாந்திகள் நிர்வாணமென்றும் கூறுவதுண்டு. பௌத்தர்களும் தாம் பெறுதற்குரிய மேலான புருஷார்த்தத்தை நிர்வாணமென்றே கூறுவர். இந்த நிர்வாணத்தினுடைய இலக்கணத்தைக் கூறுதலிலும் இதனை அடைதற்குரிய வழியை அறிவுறுத்துதலிலும் வேதாந்திகளுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் சிறிது வேறுபாடிருந்தாலும் அத்வைதிகளல்லாத மற்றை வேதாந்திகள் அத்வைதிகளைப் *பிரச்சன்ன பௌத்தர்களென்று அவமதித்துக் கூறும் வழக்கம் வேதாந்தத்திற்கும் பௌத்த மதத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமையை விளக்குகின்றது. பௌராணிகர் கௌதமபுத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரமாக ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதும் பௌத்தமதம் ஹிந்து மதத்திற்கு நேரே முற்றும் முரணியதன்றென்பதைக் குறிப்பிக்கும்.

பௌத்தமதத்தில் மஹாயானம் ஹீனயான மென்று இருவகையுண்டு; அவற்றுள், மஹாயானம் நேபாலம், திபெத், சீனம், ஜப்பான் என்கிற இடங்களில் நடைபெற்று வருகிறது. ஹீனயானம் பர்மா தேசத்திலும் இலங்கைத் தீவிலும் பரவியுள்ளது. **மணிமேகலையிற்** கூறப் பட்டுள்ளது இந்த ஹீனயான சம்பிரதாயமே. ஹிந்து தேசத்தின் வடக்கேயுள்ள மஹாயான சம்பிரதாயத்தாரும் வேதாந்திகளும் அடிக்கடி தம்முள் வாதஞ் செய்து வந்தனரென்று தெரிகிறது. மஹாயான சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த பல நூல்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹீனயானத்தார்க்குப் பாலிபாஷையில் எழுதப் பட்டுள்ள திரிபிடகமே மூலநூல்; வேறொன்று மில்லை. கௌதமபுத்தர் காலத்திலே பௌத்தருக்கும் வேதாந்திகளுக்கும் தத்துவசாஸ்திர விஷயமான வழக்கு அதிகமாக இருந்ததென்று தெரியவில்லையாதலால், அவர் காலத்துக்

---

* பிரச்சன்ன பௌத்தர் - வேறு வேறிடத்தில் மறைந்த பௌத்தர்.

குப் பின்பே பௌத்தமதத்திற் பிரசித்தமாகவுள்ள மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், ஸௌத்திராந்திகர், வைபாஷிகர் என்கிற நான்கு வகையாருடைய தத்துவசாஸ்திர சம்பிரதாயங்களும் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

கௌதமபுத்தர், வேதாந்தக் கொள்கையில் அடங்கியிருக்கிற அப்பிரத்தியக்ஷமான தத்துவங்களை அனுமான தர்க்கத்தினுற் சாதிக்க முடியாதென்ற அபிப்பிராயங் கொண்டவர்; ஆனுலும் சாங்கியர்களுடையனவும் வேதாந்திகளுடையனவுமாகிய மானஸ சாஸ்திரத்தையும், முன்னேயுள்ள பல ஆசிரியர்களின் ஆசாரத்தையும், அவர்களுடைய அறநெறிக்குள்ள விதிகளையும் கைக்கொண்டவர்; ஸ்வப்பிரயோசனத்தை நாடி முயல்வது அறமன்றென்பதும் அவ்வகை முயற்சி துன்பமே உருவங்கொண்டாற்போன்ற உலக வாழ்வின் பற்றினை விருத்தி செய்துகொண்டே வருமென்பதும் பயன் கருதாமல் பிறருக்காகப் புரியுங்கருமமே துன்பந்தரும் உலகப்பற்றினை அறுப்பதென்பதும் அவருடைய கொள்கை :

“ தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன் ”
(மணிமேகலை, 5-ஆம் காதை, 73)

“ பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் ”
(மணிமேகலை, 11-ஆம் காதை, 63)

“ பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன் ”
(மணிமேகலை, 21-ஆம் காதை, 178)

“ தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பும்
மன்னுயிர் முதல்வன் ”
(மணிமேகலை, 25-ஆம் காதை, 116-7)

“ முன்றன்பெரு மைக்கணின் றன்முடி வெய்து காறும்
நன்றே நினைந்தான் குணமொழிந் தான்ற னக்கென்
றென்றுனு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு ழந்தா
னன்றே யிறைவ னவன்றுள்சர ணங்க ளன்றே ”
(குண்டலகேசி, கடவுள் வாழ்த்து)

“ இருட்பார வினைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென
அருட்பாரந் தனிசுமந்த வன்றுமுத லின்றளவும்

மதுவொன்று மலரடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொதுவன்றி நினக்குரித்தோ புண்ணியநின் றிருமேனி ''
(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், 11-ஆம் கலித்துறை உதாரணம்.)

தெய்வமுண்டென்னும் உறுதியும் ஆன்மாக்களுண்டென்னுமுறுதியும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் சம்பந்தத்தையும் அறிந்துகொள்ளுதலுமே நல்லொழுக்கத்திற்கு ஆதாரமென்று அவர் உறுதியாக எண்ணினவரல்லர். தெய்வத்தைப்பற்றியும் ஆன்மாவைப்பற்றியும் எவரும் யாதொன்றும் அறியவல்லவரல்லரென்பது அவரது கருத்துப்போலும். ஆயினும் துன்பம் நிறைந்த பிறவிப்பிணியினின்றும் நீங்குவதே மாந்தர் எய்துதற்குரிய பெரும் பயனென்பதையும் யான் எனதென்ற இருவகைப் பற்றுமே அப்பிறவிப் பிணியை அறுத்தற்கு இடையூறுகவுள்ளனவென்பதையும், அப்பிணி நீங்கிய நிர்வாண நிலையில் துன்பத்திற்கு இடமேயில்லை யென்பதையும் அவர் உறுதியாக நம்பினவர். ஆன்மாவைப்பற்றியும் பிரஹ்மத்தைப்பற்றியும் வழக்காடுவதைக்காட்டிலும் ஒழுக்கத்தைச் செவ்வை செய்து நடைபெறச் செய்வதால் உலகத்தில் துன்பம் குறையுமென்றெண்ணி, அவர் தர்மத்தை வெளியிட்டு விளக்கிப் பரவச் செய்தாரென்றே நினைக்கவேண்டும். புத்தரைச் சிலர் நாஸ்திகரென்றும் அநாத்மவாதியென்றும் பேசுகிறார்கள். திரிபிடகத்திலடங்கிய புத்தருடைய உபதேசங்களுள் ஒன்றேனும் இக்கருத்தை முற்றும் விளக்குவதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு கூறுபவர்கள் பௌத்தர்கள் சொல்லும் நிர்வாணத்தைச் சூனியநிலையென்று கருதுகிறார்கள். அது புத்தருடைய கொள்கையென்றும் சொல்லற்பாலதன்று.

(Oldenberg, Page, 278)

ஸம்யுக்தநிகாயம் என்கிற பௌத்த நூலில், வத்ஸ கோத்திரன் என்ற ஒரு துறவி கௌதமபுத்தரிடம் சென்று,

"ஆன்மாவென்று ஒன்று உளதோ?" என்று கேட்ட பொழுது புத்தர் மௌனமுற்றிருந்தனரென்றும், ஆனால் அங்ஙனம் ஒன்று இல்லையோவென்று பின்னும் அவன் வினவியபொழுது அதற்கும் புத்தர் ஒன்றும் பேசாமலே இருந்தனரென்றும் கூறியிருக்கிறார். கோசலதேசத்தரசனாகிய ப்ரஸேநஜித் என்பவன் ஸாகேத நகரத்திற்கும் ச்ராவஸ்தி நகரத்திற்கும் நடுவிற் போய்க்கொண்டிருக்கையில், க்ஷேமை என்கிற ஒரு பிக்ஷுணியைச் சந்தித்து வணங்கி அவளிடத்தில் பௌத்த தருமத்தைப்பற்றித் தான் ஐயுற்றபொருளைப் பின்வரும் வினாவிடைகளால் தெளிந்து கொண்டனனென்று மேற்கூறிய **ஸம்யுக்தநிகாயத்**தாலேயே தெரிகின்றது :

அரசன்—*"பகவதி! ததாகதன் இறந்தபின்னரும் உளனோ?"

க்ஷேமை—"அரசர் தலைவ! ததாகதன் இறந்த பின்னரும் இருப்பதாக ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை."

அரசன்—"பகவதி! ஆனால் இறந்த பின்பு ததாகதன் இல்லையோ?"

க்ஷேமை—"அரச சிங்கமே! ததாகதன் இறந்த பின்னர் இல்லையென்பதையுங்கூட ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை."

அரசன்—"பகவதி! அங்ஙனமாயின், ததாகதன் இறந்த பின்னர் உளனுமாம், இலனுமாம் என்னலாமோ? பகவதி! ததாகதன் இறந்த பின்னர் உளனுமல்லன், இலனுமல்லன் என்றும் கூறலர்மோ?"

இவ்வினாக்களுக்கும் முன்போலவே அந்தப் பிக்ஷுணி, "இவற்றைப்பற்றி ஆசாரியபுத்தன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை" என்றனள்.

இவ்வகை வினாவிடைகளுங்கூட நிர்வாணமென்பது சூனியாவஸ்தையென்றும், ஆன்மாவென்று ஒன்றில்லை

* பகவதி என்பது, பிக்ஷுணிகளைக் கௌரவித்தழைக்கும் விளிப்பெயர்; க்ருகிணிகளைப் பவதியென்பதுபோல.

யென்றும் கௌதமபுத்தர் வற்புறுத்திக் கூறினரென்று காட்டவில்லை. நிர்வாணத்தை அடைந்தபின்னர் உலகத் துன்பம் முற்றும் அறுமென்றும் அத்துன்பத்தை அறுக்க முயலுவதே எல்லாத் தருமங்களுக்கும் முடிவான பய னென்றும் கருதி உலகம் உய்யும் பொருட்டுக் கௌதம புத்தர் தமது மதத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்து வந்தனர்.

கௌதம புத்தருக்குப் போதிவிருக்ஷத்தினடியில் ஞானோதயமானபொழுது அவருடைய மதத்திற்கு அடிப் படையாகிய நான்கு சத்தியங்கள் அவர் மனத்துட் புகுந்தன; அவற்றின் மேலேதான் அவர் பின்யெழுப்பிய கட்டிடமெல்லாம் நிற்கின்றன.

அந்தச் சத்தியங்களாவன :—(1) துக்கம் (2) துக் கோற்பத்தி (3) துக்கநிவாரணம் (4) துக்க நிவாரண மார்க்கம்.

" துன்பம் தோற்றம் பற்றே காரணம்
இன்பம் வீடே பற்றிலி காரணம்
ஒன்றிய வுரையே வாய்மைநான் காவது "
(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை 186-8.)

கௌதமபுத்தர் தமக்கு ஞானோதயமான பின்பு காசிக் குச் சென்று, முன்பு தம்முடன் தவஞ்செய்து கொண்டிருந் தோராகிய ஐந்து சந்நியாசிகளுக்குத் தமது கொள்கையைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுச் செய்த உபந்நியாசத்திற் காணப் படுவது யாதெனின் :

(Oldenberg, Page, 211)

" ஓ ஸந்யாஸிகளே ! துக்கமென்ற தூய்மையான சத்தியம் இதுவே ; பிறவி துன்பம் ; பிணி துன்பம் ; மூப்பு துன்பம், இறப்பு துன்பம் ; அன்பில்லாரோடு தொடர்பு துன்பம் ; அன்புள்ளாரிடத்தினின்றும் பிரிவுதுன்பம் ; விரும்பியதைப் பெறுமை துன்பம்; சுருங்கச்சொல்லின் ஐம்புலப்பற்றும் துன்பமேயாம்.

"ஓ ஸந்யாஸிகளே! துக்கோற்பத்தியாகிய தூய்மையான சத்தியம் இதுவே; இங்கும் அங்கும் சிறுபான்மையே நிறைவேறுதற்குரியனவாகிய காமலோபங்களோடு சேர்ந்த வேட்கை (திருஷ்ணை) என்பதே இது; இதுவே பிறப்பீனும் வித்து;

'அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து' (திருக்குறள், 361)

"இன்ப வேட்கையும் உயிர்வாழ்வேட்கையும் அதிகார வேட்கையும் இதுவாம்.

"ஓ ஸந்யாஸிகளே; துக்கநிவாரணமாகிய தூய்மையான சத்தியம் இதுவே; ஆசையை யொழித்து அதைத் தன்னிடத்தினின்றும் வலிந்து நீக்கித் தன்னை அதிலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு அதற்கு இடங்கொடாமல் அதைமுற்றும் நாசஞ்செய்தலினால் உண்டாகும் இந்த த்ருஷ்ணையின் அழிவு இதுதான்.

"ஓ ஸந்யாஸிகளே! துக்கநிவாரணமார்க்கமாகிய தூய்மையான சத்தியம் இதுவே; மிக்க தூய்மையை யுடைய அஷ்டாங்க மார்க்கம் இதுதான்; அஃதாவது:— நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல் வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடு என்னும் இவ்வெட்டுமாம்" என்பதே.

"நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை
நற்செய்கை யோடைந்து நாடு"
"நன்முயற்சி நன்காங் கடைப்பிடிநல் லோர்தம்பாற்
செல்கையுட னட்டனைத்துந் தேறு" (பரமததிமிரபானு.)
"பழித்திடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித்து"
(சிவஞானசித்தியார்.)

உலகவாழ்க்கை துன்பமென்பது சாங்கியர்களுக்கும், வேதாந்திகளுக்கும், மற்றத் தரிசனத்தார்களுக்கும், சைனர்களுக்கும், பௌத்தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள கொள்கை. **மைத்திராயணி** உபநிடதத்தின் தொடக்கத்தில்

உலகவாழ்வு நிலையற்றதென்பதும் ஆதலின் அது துன்பத்திற் கிருப்பிடமானதென்பதும் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளன :—

(Sacred Books of the East, Vol. XV Pages, 287-9)

" பிருஹத்ரதனென்னுமரசன் யாக்கை நிலையாமையைக் கருதி வைராக்கியம் பூண்டு தன் அரசை மூத்த மகனிடத்து ஒப்பித்துவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றனன்; அங்கே அவன் சிரமேற்குவித்த கையனுகிச் சூரியனையே நோக்கிக்கொண்டு அருந்தவம்புரிந்தான். இங்ஙனம் ஆயிரநாள் சென்றபின் ஒரு முனிவரையடைந்து அவர் பாதத்தைப் பணிந்து வீழ்ந்துகிடக்க, எல்லாவற்றையும் எரிக்கின்ற புகையில்லாத தீச்சுடர்போல ஒளிவீசும் ஆத்மஞானியான பகவான்சாகாயந்யரென்னும் அம்முனிவர் அரசனைநோக்கி, 'எழுவாய், எழுவாய்; விரும்பியதைப் பெறுவாய்; நீ வேண்டுவது என்ன ?' என்றனர்; அதற்கு அவ்வரசன் அவரைப்பணிந்து, 'யாவரும் வழிபடற்குரிய முனியே ! தேவரீர் மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியுடையீர்; அடியேனுக்கு ஆத்மஞானமில்லை; அடியேன் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்; எனக்கு உபதேசித்தருள வேண்டுகிறேன்' என்றனன். அதற்கு அம்முனிவர், 'ஆத்மதத்துவ ஞானமானது பண்டைக் காலத்திற் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது; அஃது எளிதிற் பெறக்கூடியதன்று; ஆதலின், இக்ஷ்வாகுகுலத்தோன்றலே ! நீ விரும்பிய பிறவற்றைக் கேட்பாயாக' என்றனர். அப்போது அரசன் சாகாயந்யருடைய பாதத்தில் தன் சென்னியுறப் பணிந்து பின்வரும் காதையைக் கூறினன் :

" என்பு, தோல், நரம்பு என்பினுள் இருக்கும் சத்து, மாம்ஸம், சுக்கிலம், சோணிதம், சிலேஷ்மம், கண்ணீர் ஆகிய இவற்றை யுடைமையாற் பழிக்கப்படுவதாயும் மலமூத்திர வாதபித்த கபங்களுடைய கூட்டமாயுள்ள நாற்றமுடைய இந்தச் சாரமில்லாத சரீரத்திலிருந்துகொண்டு

போகத்தை அனுபவித்தலினுல் யாதுபயன்? காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், பயம், துக்கம், அழுக்காறு, விரும்பியதை அடையாமை, விரும்பாததை அடைதல், பசி, தாகம், மூப்பு, இறப்பு, பிணி, சோகம் ஆகிய இவற்ருல் துன்புறும் இச்சரீரத்திலிருந்து இன்பத்தை அனுபவித்தலால் யாதுபயன்? ஈ கொசுகு முதலிய ஜந்துக் களும் புற்பூண்டுகளும் பிறந்திருக்குமாறு போலவே உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் அழியுந்தன்மை யனவாக நாம் பார்க்கிருேம்; அவற்ருல் யாதுபயன்? இஃ தன்றிப் பெரியோர்களும், ஸுத்யும்நன், இந்திரத்யும்நன்; குவலயாசுவன், யுவனுசுவன், வத்திரியாசுவன், அசுவபதி, சசிபிந்து, ஹரிச்சந்திரன், அம்பரீஷன், அநநுக்தன், சார்யாதி, யயாதி, அநரண்யன், உக்ஷஸேநன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகளான சக்கரவர்த்திகளும், மருத்து, பரதன் முதலிய அரசர்களும் தம் சுற்றத்தாருடைய கண் காணத் தமக்குரிய பெரிய ஐசுவரியத்தைத் துறந்து இவ் வுலகைவிட்டு வேற்றுலகஞ் சென்றனர். இம்மட்டுமேயன்று; வேறு பெரியோர்களும் அவ்வாறே சென்ருர்கள். கந்தர்வர், அசுரர், யக்ஷர், அரக்கர், பூதகணங்கள், பிசாசர், உரகர், பேய்கள் முதலியோருடைய நாசத்தையும் கண்டிருக் கிருேம். இதுவுமல்லாமல், பெரிய சமுத்திரம் நீர்வற்று தலும், மலைகள் கீழேவிழுதலும், துருவநக்ஷத்திரம் சலித்த லும், பூமி ஆழ்தலும் தேவர்கள் தங்கள் இடங்களைவிட்டு ஓடுதலும் உண்டு. இப்படியிருத்தலின், இந்த உலக ஸுகானுபவங்களால் எனக்கு யாதுபயன்? அவற்றை நம்பினவர்களுக்கு இவ்வுலகில் அடிக்கடி பிறப்பு நேரிடு வதைப் பார்க்கலாம். ஆகையால், என்னைக் கைதூக்கி விடல் வேண்டும். நான் இந்த உலகவாழ்வில் பாழ்ங் கிணற்றிலுள்ள தவளையைப் போன்றிருக்கிறேன். பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக்குக்கதி; பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக் குக் கதி.''

இவ்வாறு கூறியுள்ள உபநிடதத்தின் பொருளை

ஆராய்ந்து பார்க்குமிடக்தில் உலகமும், உலகவாழ்வும், மானிடசரீரமும் நிலையற்று மாறிப்போதலுக்கு உட்பட்டவையாதலால், அவை துன்பத்திற்கு ஓர் இருப்பிடமாகுமென்றும், நிலையுள்ளதும் வேறுபாடில்லாததுமான பொருள் ஆத்மதத்துவம் ஒன்றுதானென்றும் தெரிந்து கொள்ளலாம். புத்தர் இந்த ஆத்மதத்துவத்தைப் பற்றி உறுதியாக ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றனவாகையால், அவைகள் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமென்று உறுதியாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்; கௌதமபுத்தர் தம்முடைய ஆதிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்து துறவிகளுக்குக் காசியில் அடியில் வருமாறு உபதேசித்தாரென்று பௌத்தர்களுடைய மஹாவர்க்கமென்கிற நூலால் தெரியவருகிறது :

" ஓ ஸந்யாஸிகளே ! உருவம் ஆத்மாவன்று ; உருவம் ஆத்மாவாயின், ஸந்யாஸிகளே ! அந்த உருவத்திற்கு நோய்வருதல் கூடாது ; ஒவ்வொருவரும் தம்முருவத்தைப் பற்றித் தம் தேகம் இவ்விதம் இருத்தல் வேண்டுமென்றும் இவ்விதமிருத்தல் கூடாதென்றும் சொல்லத் தகுந்தவராயிருத்தல் வேண்டும். ஆனால், ஓ ஸந்யாஸிகளே ! உருவம் ஆத்துமாவல்லாததாதலால் நோய்க்கு உட்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் தன் உருவத்தைப்பற்றித் தன்தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டும், இவ்விதம் இருத்தல் கூடாதென்று சொல்லத் தகுந்தவனாகவில்லை."

வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஞ்ஞானம் என்கிற மற்றை ஸ்கந்தங்களைப்பற்றியும் " இவைகள் ஆத்துமாவல்ல " என்று தெரிவித்து விட்டுப் புத்தர் அவர்களோடு அடியில்வருமாறு சம்பாஷிக்கிறார் :

புத்தர் :—" ஓ ஸந்யாஸிகளே ! உருவம் நிலையுள்ளதா ? நிலையற்றதா ? என்ன எண்ணுகிறீர்கள் ?"

சிஷ்யர் :—" தந்தையே ! நிலையற்றது."

புத்தர் :—" நிலையற்றபொருள் துன்பமா? இன்பமா?"

சிஷ்யர் :—" தந்தையே ! துன்பம்."

புத்தர் :—" நிலையற்றதும் துன்பம் நிறைந்ததும் மாறுதலுக்கு உட்பட்டதுமான பொருளை முறையே ஆராய்ந்த பிறகு ஒரு மனிதன் 'அஃது என்னுடையது, அது நான். அது நானே' என்று சொல்லுதல் கூடுமா?"

சிஷ்யர் :—" தந்தையே! சொல்லமுடியாது."

இவ்வாறே மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களாகிய வேதனை, சம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஞ்ஞானம் என்பவற்றைப் பற்றியும் நிலையற்ற தன்மையினால் அவை ஆத்துமாவல்ல வென்றும் துக்கத்திற்கிடமென்றும் கூறியிருக்கிறார்.

ஆத்தும தத்துவத்தைப்பற்றியும் பரப்பிரஹ்மத்தைப் பற்றியும் வேதாந்திகள் சொல்வதுபோல வெளிப்படையாகப் புத்தர் ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்பந்த மான பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றனவாகையால் உலகத் தையும் உலக வாழ்வையும் துன்பத்திற்கிடமென்று வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே புத்தரும் சொல்லி யிருக்கிறார். இவ்வாறு எல்லாம் துன்பமென்று பௌத்தர் கள் பாராட்டுவதனால், அவர்கள் லௌகிக வியாபாரம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விட்டொழிந்து தங்களைத் தாங்களே எப்பொழுதும் வருத்திக்கொண்டிருந்ததாக நினைப்பதற்கு இடமில்லை; இதனை அவர்களுடைய தர்மபதமென்கிற நூலினின்று பின் எடுத்துக் காட்டும் வாக்கியங்களால் அறிந்துகொள்ளலாம் :

" பழக்குகிறவனால் அடக்கப்பட்ட குதிரைகளைப்போல எவனுடைய காமங்களானவை அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எவன் அகங்காரத்தைத் துறந்தவனோ, எவன் அசுத்தத்தினின்றும் விலகினவனோ அவ்விதமான பரிபக்குவ முற்றவனைக்கண்டு தேவர்களும் அழுக்காறடைவார்கள். பகைநிரம்பிய இவ்வுலகத்தில் ஒரு சத்துருவுமில்லாமல் பரிபூரணானந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; பகை நிரம்பிய மனிதரிடையில் பகையில்லாமல் நாங்கள் வசிக்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் ஆரோக்கியமுள்ளவர்களாகப் பரி பூரணானந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; நோயாளிகளிடை

யில் நோயற்று வசிக்கிறேம்; உழைக்கிறவரிடையில் உழைப்பில்லாமல் பரிபூரணுனந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறேம்; உழைக்கிற மனிதரிடையில் உழையாமலே வசிக்கிறேம்; யாதொருபொருட் பேறுமில்லாத நாங்கள் பரிபூரணுனந்தத்தில் வாழ்கிறேம்; ஒளிபொருந்திய தேவர்களின் ஆனந்தத்தைப் போன்ற ஆனந்தந்தான் எங்கள் பணப்பையாயிருக்கிறது; ஒருவருமில்லாமல் ஒழிந்திருக்கிற வீட்டில் இருந்துகொண்டு தன் ஆத்மாவைச் சாந்தியால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிற பிக்ஷுவானவன் சத்தியத்திலேயே கருத்துடையவனுகி மனிதர்க்குரிய ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிருன்.''

(Oldenberg, Pages, 221–2)

காமமும் உலோபமும் இன்பவேட்கையும் இருப்பைப் பெற வேண்டுமென்னும் வேட்கையும் அதிகாரவேட்கையுமே உலக வாழ்விலுள்ள துன்பத்திற்குக் காரணங்களாகுமென்று இரண்டாம் வாய்மையாகிய துக்கோற்பத்தியைப் பற்றிப் பௌத்தர் சொல்லுவதாக முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தக் காரணங்களிலிருந்து துக்கம் உண்டாகும் வழி இன்னதென்று விளக்குதற்குப் பௌத்த நூல்களில் காரியகாரண முறைமையோடு கூடிய துவாதச நிதானங்களென்ற பெயரையுடைய பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கூறிய துக்கோற்பத்தியைப்பற்றித் திரிபிடகத்திற் சொல்லியிருப்பது யாதெனின்,

'' அவித்தை (பேதைமை)யிலிருந்து ஸம்ஸ்காரங்கள் (செய்கைகள்) உண்டாகின்றன; ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்து விஞ்ஞானம் (உணர்வு) உண்டாகின்றது; விஞ்ஞானத்திலிருந்து நாமரூபங்கள் (அருவுரு) உண்டாகின்றன; நாமரூபங்களிலிருந்து ஷடாயதனங்கள் (வாயில்கள்) உண்டாகின்றன; ஷடாயதனங்களிலிருந்து ஸ்பரிசம் (ஊறு) உண்டாகின்றது; ஸ்பரிசத்திலிருந்து வேதனை (நுகர்வு) உண்டாகின்றது; வேதனையிலிருந்து திருஷ்ணை (வேட்கை)

உண்டாகின்றது ; திருஷ்ணையிலிருந்து உபாதானம் (பற்று) உண்டாகின்றது ; உபாதானத்திலிருந்து பவம் (பிறப்புக்கு மூலமான கருமக் கூட்டம்) உண்டாகின்றது ; பவத்திலிருந்து பிறப்பு உண்டாகின்றது ; பிறப்பிலிருந்து மூப்பும், மரணமும், வலியும் (Pain), அழுகையும், துன்பமும் (Suffering), கவலையும், ஏக்கமும் (Despair) ஆகிய வினைப்பயன்கள் உண்டாகின்றன ; துன்பமென்கிற இராச்சியத்திற்கெல்லாம் இதுதான் உற்பத்தி " என்பது.

(Oldenberg, Page, 225)

" பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகும்
செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகும்
உணர்ச்சி சார்வா வருவுரு வாகும்
அருவுருச் சார்வா வாயி லாகும்
வாயில் சார்வா வூறு கும்மே
ஊறு சார்ந்து நுகர்ச்சி யாகும்
நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்
வேட்கை சார்ந்து பற்று கும்மே
பற்றிற் றோன்றுங் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக
வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றம்
தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்கா
டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத்
தவலி றுன்பந் தலைவரு மென்ப
ஊழின்மண் டிலமாச் சூழுமிந் நுகர்ச்சி."

(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 104-18)

" அவித்தை ஆசையை முற்றுந் துறப்பதினால் போக்கப்படும் ; அதனால் ஸம்ஸ்காரங்கள் போக்கப்படுகின்றன ; ஸம்ஸ்காரங்களைப் போக்குவதனால் விஞ்ஞானம் போக்கப்படுகின்றது ; விஞ்ஞானத்தைப் போக்குவதனால் நாமரூபங்கள் போக்கப்படுகின்றன ; நாமரூபங்களைப் போக்குவதனால் ஷடாயதனங்கள் போக்கப்படுகின்றன ; ஷடாயதனங்களைப் போக்குவதனால் ஸ்பரிசம் போக்கப்

படுகின்றது; ஸ்பரிசத்தைப் போக்குவதனுல் வேதனை போக்கப்படுகின்றது; வேதனையைப் போக்குவதனுல் திருஷ்ணை போக்கப்படுகின்றது; திருஷ்ணையைப் போக்குவதனுல் உபாதானம் போக்கப்படுகின்றது; உபாதானத்தைப் போக்குவதனுல் பவம் போக்கப்படுகின்றது; பவத்தைப் போக்குவதனுல் பிறப்பு போக்கப்படுகின்றது; பிறப்பைப் போக்குவதனுல் மூப்பும், மரணமும், வலியும் (Suffering), அழுகையும், துன்பமும், கவலையும், ஏக்கமும் (Despair) போக்கப்படுகின்றன; துன்பமென்கிற இராஜ்யத்திற்கெல்லாம் இதுதான் நிவிர்த்தி.''

''பேதைமை மீளச் செய்கை மீளும்
செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளும்
உணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளும்
அருவுரு மீள வாயின் மீளும்
வாயின் மீள வூறு மீளும்
ஊறு மீள நுகர்ச்சி மீளும்
நுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி
மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்
பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்
சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை
கையா றென்றிக் கவடயி றுன்பம்
எல்லா மீளுமிவ் வகையான் மீட்சி.''

(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை 119-33)

இவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அவித்தை, ஸம்ஸ்காரம், விஞ்ஞானம், நாமரூபம், ஷடாயதனம், ஸ்பரிசம், வேதனை, திருஷ்ணை, உபாதானம், பவம், பிறப்பு, பிணி மூப்புச் சாக்காடு முதலிய வினைப்பயன் என்கிற இப்பன்னிரண்டு தத்துவங்களுக்குள் ஒன்றற்கும் மற்றென்றற்குமுள்ள காரண காரிய முறையை அறிந்துகொண்டால்.

புத்தருடைய இரண்டாவது மூன்ருவது வாய்மைகளாகிய துக்கோற்பத்தி துக்கநிவாரணங்களைப் பற்றிய எல்லாம் தெரியவரும்.

" பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லூறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பயன்
இற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவர்
அறியா ராயி னாழ்நர கறிகுவர் "

(மணிமேகலை, 24-ஆம் காதை, 105-10 ; 30-ஆம் காதை, 45-50.)

பௌத்தமதம் எல்லா வஸ்துக்களினுடைய மூலகாரண மாகிய தத்துவத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முயலுவதில்லை: மத்தியமநிகாயமென்கிற பௌத்த நூலில், மாலங்கனென் பவன் கௌதமபுத்தரை யடைந்து, " இவ்வுலகம் நிலை யுள்ளதா? நிலையற்றதா?" என்று வினவியபொழுது, புத்தர் மறுமொழி கூருதிருந்தாரென்றும், அவ்விதமான ஆராய்ச்சி பயனைக்கொடாதென்பதுதான் அவருடைய மௌனத்திற்குக் காரணமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. மூலகாரணத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி பௌத்தமதத்தில் இல்லாவிடினும், உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் காரணகாரிய முறைமைக்குள் அடங்கினவையென்பதை அம்மதம் ஏற்றுக்கொண்டிருக் கிறது. 'காரணமிருந்தாற் காரியமுண்டாகும்; காரணத் தைப் போக்கினுற் காரியமும் போய்விடும்' என்கிற நியாயத்தைக்கொண்டு, புத்தர் உலகத்தில் எங்கும் காணப் படுகிற துக்கத்தை எல்லோரும் போக்கடித்துக்கொள்ளு தற்கு முயலவேண்டிய வழியைத் தாம் கண்டுபிடித்து உபதேசித்துவந்தார். இத்துன்பம் மூலகாரணத்தைச் சேர்ந்ததல்லாததினுல் இத்துன்பத்தைப்போக்க முயலுபவர் களுக்கு அம் மூலகாரணத்தைப்பற்றிய அறிவு வேண்டுவதே யில்லையென்று அவர் நினைத்ததாகத் தெரியவருகிறது. அதனுல்தான் மேற்கூறிய துவாதசநிதானங்களில் எல்லா

வற்றிற்கும் மூலகாரணமானதாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. பௌத்தருடைய மானஸசாஸ்திரக் கொள்கை வழியே ஆராயுமிடத்து, அறிவுள்ள பிராணிகளெல்லாம் ஐந்து ஸ்கந்தங்களின் சேர்க்கையினுல் உண்டாவனவென்று அவர்கள் எண்ணியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அவை யாவன.—ரூபம், வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஞ்ஞானமென்பன.

"உருவு நுகர்ச்சி குறிப்பே பாவனை
உள்ள வறிவிவை யைங்கந்த மாவன"

(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 189-90)

அவற்றுள், **ரூபஸ்கந்தமாவது** உருவங்கட்கெல்லாம் காரணமாகியபொருளைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்த ரூபஸ் கந்தத்தில், பிருதிவி, அப்பு, தேயு வாயு ஆகிய நான்கு பூதங்களும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ரூப ரஸ கந்த சப்த ஸ்பரிசங்களாகிய ஐந்து புலன்களும், ஆண்மை பெண்மை வேறுபாடுகளும், இவைபோல்வன பிறவுமாகிய இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன ; ஆகாயத்தை ஒருபூதமாக அவர்கள் கொள்ளார்.

வேதனுஸ்கந்தமாவது, இந்திரியங்களுக்கும் புலன் களுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தினுல் உண்டாகும் உணர்வு. பொறிகள் ஐந்தும் மனமொன்றும் ஆகிய அறுவகை வாயில்களால் இவ்வுணர்வு அறுவகைப்படும் ; இந்த ஆறும் தனித்தனியே குசலம், அகுசலம், குசலாகுசலமென மூன்றுவகைப்படுதலால் வேதனை பதினெட்டு வகைப்படும்.

ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமானது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனமென்னும் ஆறு இந்திரியங்களாலுண்டாகிற அறுவகையுணர்வுக்குச் சம்பந்தமுற்று அவ்வுணர்வினு லுண்டாகும் பொதுவறிவையும் சிறப்பறிவையுங்கொண்டு பொருள்களைப் பெயரிட்டுக் குறித்துக்காட்டுவதற்கு வேண்டிய ஞானமாகும். இந்த ஸ்கந்தம் ஆறு இந்திரியங் களின் வாயிலாகத் தோன்றுதல் பற்றி அறுவகையினதாகும்.

ஸம்ஸ்காரஸ்கந்தமாவது மனம், வாக்கு, காய மென்கிற முக்கரணங்களாற் செய்யப்படும் தொழில் வேறு பாடுகளால் அக்கரணங்களுக்கு உண்டாகும் பரிபாக விசேடம். இந்த ஸ்கந்தம் ஐம்பத்திரண்டு வகைப்படு மென்பர்.

விஞ்ஞான ஸ்கந்தமாவது தூங்குவோருடைய உணர்வானது கர்த்திருத்துவம், போக்கிருத்துவமின்றிச் சாக்ஷிமாத்திரமாய் நிற்றல்போலச் சேதநர்களுடைய சரீரத்துள்ளிருந்து அவர்களுடைய அறிவுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் நிற்கும் சைதந்ய தத்துவம் ஆகும் :

"உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே"

(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 82-3)

இந்த விஞ்ஞானஸ்கந்தம் தன்னுடைய காரியங்களாகிய பலவகைப்படும் எண்ணங்களாலுண்டாகும் நல்வினை தீவினைகளைக்கொண்டு எண்பத்தொன்பது வகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஸ்கந்தங்களெல்லாம் நிலையற்றன ; ரூபம் நுரையைப் போன்று தோன்றி உடனே மறைவதென்றும், வேதனை நீரின்மீது அசைந்து தோன்றும் குமிழியைப் போன்றதென்றும், ஸம்ஜ்ஞை வெயிலில் தோன்றும் பேய்த் தேர் போல்வதென்றும், ஸம்ஸ்காரம் வாழைபோல வன்மையும் நிலையுமில்லாததென்றும், விஞ்ஞானம் இந்திரஜாலத் தோற்றம் போல்வதென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

"ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம்" (பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம்) என்கிற விதமாகப் பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் பிணி மூப்பு முதலிய துன்பங்களுமுண்டு. பிறப்பே துன்பத்திற்கு நேராக முன்புள்ள காரணம். ஒருவனுக்கு மறு பிறப்பிற்கு இடமிருக்கிற வரையில் அவன் துன்பமில்லாத நிலையை அடையமாட்டான் ; மறு பிறப்புக்குக் காரணமும், மறு பிறப்புண்டாகும் வழியும் பௌத்த நூல்களில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன :

"ஒருவன் மரணமடையும்பொழுது அதனைச் சேர்ந்த ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் தங்களுடைய பழைய சேர்க்கையினின்றும் பிரிக்கப்படுகின்றன; மேற்கூறிய ஸ்கந்தங்கள் இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையிலே அவன் ஜீவித்திருந்த காலத்திற்கு செய்து வந்த நல்வினை தீவினைகளாகிய செய்கைகளெல்லாம் விஞ்ஞான ஸ்கந்தத்தில் வித்துப் போன்று உள்ளடங்கியிருந்து அந்த விஞ்ஞானஸ்கந்தத்தைத் தமக்குத் தகுதியுள்ளகதி (பிறப்பு) யில் மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களோடு கலப்பித்து மறு பிறப்பை அடையச் செய்கின்றன; இவ்வகையான கருமப் பிரவாகம் மறு பிறப்பின் மூலம். ஒரு தீபத்தினின்றும் பல தீபங்கள் எவ்வாறு ஏற்றப்படுமோ அவ்வாறே ஒரு பிறப்பினின்றும் பல பிறப்புக்கள் உண்டாக்கப்படும்." ஓராற்றில் நீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஓரிடத்தில் ஒரு விநாடியிற் கண்ட நீர் அவ்விடத்தில் அடுத்த விநாடியில் இல்லாவிட்டாலும் அவ்வாற்றொழுக்கம் ஒன்றாகக் கருதப்படுமாறு போல வரும் பிறப்புக்களின் தொடர்ச்சி ஒன்றாகவேயிருக்கும். இதனை விளக்குதற் பொருட்டே இத்தொடச்சிக்கு **வாயுசந்தானம், தீபசந்தானம், * தாராசந்தானம், † பிபீலிகா சந்தான**மென்னும் இந்த நான்கினை உதாரணமாகக் கூறுவர். தாமியற்றிய நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதி, நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் அறுவகைக் கதியுள் ஒன்றை அவரவர் அடைவர்.

"மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகரும்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலும்"

(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 57-60)

---

* தாரா = தாரை - நீர்ப்போக்கு.

† பிபீலிகை - எறும்பு.

மக்கட் கதியிலுள்ளோர்க்கு அவர்கள் இயற்றிய தீவினைகளின் வேறுபாட்டால் நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க் கதியென்னும் மூன்றனுள் தக்கவாறு பிறப்புக்கள் உண்டாகும்.

“ விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்கும்
கலங்கஞர்த் தீவினை ”
(மணிமேகலை, 25-ஆம் காதை, 41-2)

“ ....பயன்றெரி புலவர்
இத்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றோன்றுவர் ”
(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 72-5)

மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதியென்னும் இம்மூன்றினுமுள்ள பிறப்பின் வேறுபாடுகளானவை நல்வினையின் வேறுபாடுகளால் உண்டாகும் :

“ கலங்கஞர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தால்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதிர்
ஆகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின் ”
(மணிமேகலை, 25-ஆம் காதை, 42-4)

“ சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவர் ”
(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 77-81)

இந்த அறுவகைப்பட்டகதிகளுட் பிறந்தோர்கள் யாவரும் சக்கரவாளமென்று கூறும் பிரஹ்மாண்டத்துள் அடங்கிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருப்பர்.

இந்த உலகம் முப்பத்தொன்றும் சக்கரவாளத்தின் நடுவே நின்ற ஸுமேருமலையின் அடிதொட்டு அதன் உச்சி வரையில் முறையே ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக உள்ளன

வாகும்; இப்படி அநேக சக்கரவாளங்கள் உள்ளனவென்பதும், அவைகள் * கற்பங்களின் துவக்கத்தில் தோன்றி அவற்றின் முடிவில் அழியுமென்பதும், ஒவ்வொரு சக்கரவாளத்தினுள்ளும் மேற்கூறிய ஸுமேருவும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு குலகிரிகளும் அக்குலகிரி ஒவ்வொன்றினையுஞ் சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயரவளவுள்ள ஆழமும் அகலமும் அமைந்த ஏழு கடல்களும் ஆகிய இவற்றையெல்லாஞ் சூழ்ந்து கிடக்கும் பெரும்புறக் கடலும் அந்தப் பெரும்புறக் கடலிலுள்ள சம்புத் தீவு முதலிய நான்கு மஹாத்வீபங்களும் அந்த நான்கனுள் ஒவ்வொன்றையும் தனித் தனியே ஐந்நூறு ஐந்நூறாகச் சூழ்ந்துள்ள இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும் உள்ளனவென்பதும் பௌத்தருடைய கொள்கை. இந்த மஹாத்வீபம் நான்கனுள் தெற்கேயுள்ளது சம்பூத்தீவென்பர்; இத்தன்மையதான சக்கரவாளத்தினுள்ளேயிருப்பனவாகிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் எல்லாவற்றிற்கும் கீழேயுள்ளது நரகலோகம்; அது மகா நிரயம், இரௌரவம், காலஸுத்திரம் ஸஞ்சீவனம், மகாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம், ஸங்காதமென எட்டு வகைப்படும். இந்த நரகலோகத்திற்கு மேலுள்ளது விலங்கினுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளது பேயுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளது அசுரலோகம்; அதற்கு மேலுள்ளது மக்களுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளன ஆறு தேவலோகங்கள்; அவற்றிற்கு மேலேயுள்ளன இருபது பிரஹ்மலோகங்கள்; இவ்விருபது லோகங்களுக்குள் உச்சியிலுள்ள நான்கும் அரூபப்பிரஹ்மலோகங்களென்றும்

---

* கற்பம் என்பது காலத்தின் பேரெல்லை; ஹிந்துக்களின் சோதிட நூலின்படி பார்க்குமிடத்து 432 - கோடி வருஷமென்று தெரிகிறது; பௌத்தருடைய கொள்கை கணக்கால் விளங்கவில்லை; 'கற்பமாவது ஓசனையகன்றுயர்ந்ததோர் வச்சிரமலை கருப்பிணியுடுத்த பட்டாடைத் தோகைபட்டுக் கையறத் தேய்ந்ததாம்' (நீலகேசியுரை) என்பதனுல் சைனருடைய கொள்கை வெளியாகின்றது.

எஞ்சிய பதினாறும் அரூபப் பிரஹ்ம லோகங்களென்றும் சொல்லப்படும். நரகலோகம் முதல் பரநிர்மிதவசவர்த்தி யென்னும் ஆறுவது தேவலோகமிறுதியாகவுள்ள பதினென்றனையும் காமலோகங்களென்றும் எஞ்சியனவாகிய பிரஹ்ம லோக மிருபதினையும் நிஷ்காமலோகங்களென்றும் சொல்லுவார்கள்; நரகலோக முதல் ஆஸுரிகலோகமிறுதியாக வுள்ள நான்கினையும் பாபலோகங்களென்றும் மற்றை இருபத்தேழினையும் புண்ணியலோகங்களென்றும் கூறுவதுண்டு (பக்கம், 108 பார்க்க.) :—

" நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரும்
நானால் வகையி னுரூபப் பிரமரும்
இருவகைச் சுடரு மிருமூ வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகை யசுரரும் படுதுய ருறூஉம்
எண்வகை நரகரு மிருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமு நாளுங் கோளும்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளம் "

(மணிமேகலை, 6-ஆம் காதை, 176-83)

" சூழ்கடல் வளைஇய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையி னின்ற வெழுவகைக் குன்றமும்
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவும்
ஓரீ ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன
பெறுமுறை மரபி னறிவுவரக் காட்டி
ஆங்குவா ழுயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
பாங்குறு மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து
மிக்க மயனா லிழைக்கப் பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகாண் "

(மணிமேகலை, 6-ஆம் காதை, 192-202)

* * *

* * *

* " யேதர்மா ஹேதுப்ரபாவா: தேஷாம்ஹேதும் ததாகத || ஆஹதேஷாம யோநிரோத:ஏவம்வாதீ மஹாஸ்ரம(ண):"

உலகம்-31

		உலகம்		
இந்த இருபத்தேழும் புண்ணிய லோகங்கள்	இந்த நான்கும் அரூப ப்ரஹ்ம லோகங்கள்	31. நைவஸம்ஜ்ஞான ஸம்ஜ்ஞாயதன லோகம்	இவை ஐந்தாம் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.	இவை இருபதும் நிஷ்காம லோகங்கள்
		30. ஆகிஞ்சந்யாயதன லோகம்		
		29. விஜ்ஞான நந்தியாயதனலோகம்		
		28. ஆகாசா நந்தியாயதன லோகம்		
	இந்தப் பதினாறும் ரூபப்ரஹ்ம லோகங்கள்	27. அகநிஷ்டலோகம்	இவை நான்காந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.	
		26. ஸுதர்சிலோகம்		
		25. ஸுதர்சலோகம்		
		24. அதபலோகம்		
		23. அப்ருஹல்லோகம்		
		22. அஸம்ஜ்ஞ்யா ஸத்துவ லோகம்		
		21. பிருஹத்பலலோகம்		
		20. சுபகிருஸ்நலோகம்	இவை மூன்றாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.	
		19. அப்பிரமாண சுபலோகம்		
		18. பரீத்தசுபலோகம்		
		17. ஆபாஸ்வரலோகம்	இவை இரண்டாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.	
		16. அப்பிரமாணபலோகம்		
		15. பரீத்தாபலோகம்		
		14. மஹாப்ரஹ்மலோகம்	இவை முதலாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.	
		13. ப்ரஹ்மபுரோகித லோகம்		
		12. ப்ரஹ்மகாயிகலோகம்		
	இந்த ஆறும் தேவ லோகங்கள்	11. பரநிர்மிதவசவர்த்திலோகம்	... ...	இவை பதினொன்றும் [redacted] லோகங்கள்
		10. நிர்மாணரதிலோகம்	... ...	
		9. துஷிதலோகம்	... ...	
		8. யாமலோகம்	... ...	
		7. திரயஸ்திரிம்சலோகம்	... ...	
		6. மஹாராஜிகலோகம்	... ...	
		5. மனுஷ்யலோகம்	... ...	
இந்த நான்கும் பாபலோகங்கள்		4. ஆஸுரிகலோகம்	... ...	
		3. பிரேதலோகம்	... ...	
		2. திரியக்லோகம்	... ...	
		1. நரகலோகம்	... ...	

இவ்வுலகங்களுட் சில வேறுபெயர்களாலும் சொல்லப்படும்

என்பது புத்தமதத்தினுடைய முக்கியஸாரத்தை எடுத்துக் காட்டும் ஒரு பிரசித்த சுலோகமாகப் பௌத்தர்களுக் குள்ளே வழங்கி வருகின்றது. பௌத்தர்களைச் சேர்ந்த தாதுகோபமுதலிய கட்டிடங்களுட் சிலவற்றில் இந்தச் சுலோகம் சிலைகளிற் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டுமுள்ளது. "காரணத்திலிருந்து உண்டாகுந்தன்மைகள் எவைகளோ? அவைகளுக்குக் காரணம் யாதோ? பின்னும் அவற்றின் தடை யாதோ? இவற்றைத் ததாகதன் சொன்னான்; இப்படிச் சொன்னவன் மஹாச்ரமணன்" என்பது இந்தச் சுலோகத்தின்பொருள். இதிற் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று விஷயங்களும் **மணிமேகலையில்** 'ஏதுநிகழ்ச்சி' என்று கூறப்பட்டுள்ளன:

"ஏது நிகழ்ச்சி யெதிர்ந்துளது" (3-ஆம் காதை, 4)
"ஏது நிகழ்ச்சி யீங்கின்று" (9-ஆம் காதை, 51)
"ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள" (12-ஆம் காதை, 105; 21-ஆம் காதை, 160)

இந்த ஹேதுநிகழ்ச்சியை விளக்கியதே கௌதம புத்த ருடைய பெருமையாகும். உருவமுதல் விஞ்ஞான மிறுதி யாகவுள்ள ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் இவ்வாறு காரணங்களி லிருந்து உண்டான காரியங்களென்பதுதான் அவருடைய கொள்கை. ஹேதுநிகழ்ச்சியாகிய இந்தக்காரணகாரிய பரம்பரைக்குத் தடையின்றிச் செல்லுகை இருக்கும் வரை யில் நிலையின்மையால் உண்டாகும் துன்பம் நீங்காது; காரணத்திலிருந்துண்டான பொருள்கள் யாவும் அக்கார ணங்கள் நீங்கியபொழுது தாமும் நீங்குதல் இயல்பு; ஆதலால், இத்தன்மையனவாகிய பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றன; சாரமில்லாதன; துன்பத்திற்கு இடமாகும்.

"நிலையில வறிய துன்பமெனநோக்க
உலையா வீட்டிற் குறுதி யாகி"

(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 30-31)

" அநித்தந் துக்க மநான்மா வசுசியெனத்
தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதல் "
(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 254-5)

நிலையில்லாமையையே பெருந்துன்பமாகப் பௌத்தர்கள் கொண்டிருத்தலால், இந்நிலையில்லாத் தன்மையிலிருந்து நீங்குதல்தான் அவர்களுக்கு உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகும்; இப்படி நிலையில்லாத் தன்மையிலிருந்து நீங்கி நிலையுள்ள தன்மையை அடைதலே அவர்கள் கூறும் நிர்வாணத்திற்குப் பொருளென்று தெரிகிறது. இவ்வுலகத்திற் காட்சியளவையாலும் அனுமானவளவையாலும் தாம் அறிந்துகொள்ளுகிற பொருள்களெல்லாம் ஹேது நிகழ்ச்சியுள் அடங்கியவையென்றும் நிலையில்லாதனவென்றும் அவர்களாற் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் ஹேது நிகழ்ச்சியுள் அடங்காததும் நிலையுள்ளதுமான தசை ஒன்றிருக்குமென்று அவர்கள் கொண்டதாக நாம் ஊகிக்கலாம். இந்தத் தசைக்கு நிலையுள்ளதாக இருத்தலும் துன்பமின்றியிருத்தலுமே இலக்கணம்; இதைப் பற்றி வேறொன்றும் சொல்லமுடியாது. இந்தத் தசையைப் பெறுவதற்குக் காட்சியாலும் அனுமானத்தாலும் அறிந்துகொள்ளக்கூடாத 'ஆத்மா', 'பிரஹ்மம்' என்கிற பொருள்களின் ஞானம் அநாவசியகமென்று கொண்டு ஒழுக்கத்தைத் திருத்திக்கொள்ளுவதனாலேயே மேற்கூறிய துன்பமில்லா நிலையை எல்லோரும் அடையலாமென்று துணிந்து புத்தர் தமது அறவாழியை உருட்டிவந்தனர். நிலையில்லாத தன்மையோடுகூடிய தசையிலிருப்பதே துன்பமாகையாலும், நிலையில்லாப் பொருள்களெல்லாம் காரணங்களிலிருந்துண்டாகிய காரியங்களாயிருப்பதனாலும், காரணத்தைப் போக்கினால் காரியமும் அழிந்து போவதனாலும் நிலையில்லாத் தன்மையிலிருப்பதை உறுதியாக்குவதாகிய காரணமே துன்பத்திற்குக் காரணமாகும்; அந்த நிலையில்லாத் தன்மையை நீக்குவதற்கு வேண்டிய காரணமே துன்பத்தின் அழிவிற்கு வேண்டிய காரண

மாகும்; ஆகையால், பௌத்தர்களுடைய பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுதற்குக் காட்சியனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஹேதுநிகழ்ச்சியறிவும் அதற்கு ஒத்ததான நன்னடையுமே போதியவை; துன்பமும் துன்பத்தின் காரணங்களும் காட்சியனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக் கூடியவைகளாக இருத்தலினாலே அவை வ்யாவஹாரிகதசையைச் சேர்ந்தனவாக இருக்கின்றன; ஆகையால், பாரமார்த்திக விஷயவிசாரம் துன்பத்திலிருந்து நிவ்ருத்தி பெறுவதற்கு வேண்டியதன்று. ஹேதுநிகழ்ச்சி முடிபொருளாகிய ஆதிகாரணத்தைத் தெரிவிக்க வந்ததன்று; வ்யாவஹாரிகமான ஸம்ஸாரபரம்பரையின் தோற்றத்தையும் அழிவையுமே காட்டுகின்றது. ஸாதாரணமாக ஒருவன் யாதேனுமொரு பொருளைத் தன் பொறிகளால் அறிந்துகொள்ள முயலும்பொழுது முதலில் நேரிடுவது பொருள்களுக்கும் அவனுடைய பொறிகளுக்கும் உண்டாகும் சம்பந்தந்தான்; இந்தச் சம்பந்தத்தை ஸ்பரிசமென்பர்; இந்த ஸ்பரிசம் உண்டானவுடன் இன்ப துன்ப வடிவமான நுகர்ச்சி இயல்பாகவே உண்டாகின்றது. இதை வேதனையென்பர்; இந்நுகர்ச்சியைப் பெற்றபின்பு இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்றும், துன்பத்தை அகற்ற வேண்டுமென்றும் தோன்றுகிற எண்ணம் இயல்பாகவே உண்டாகும்; இந்த எண்ணம் வேட்கையெனப்படும்; இவ்வேட்கையின் பயன் பற்று. இதனை உபாதானமென்பர்; வழியல்லாத வழியில் உழைக்கும்படி ஒவ்வொருவரையும் தூண்டுதல் செய்வது இப்பற்றுத்தான்; இதுதான் முடிவில்லாமல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோற்றும் மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பவத்தையுண்டுபண்ணுவது; இத்தன்மையையுடைய மறுபிறப்பு இல்லையாயின், பற்றின் தூண்டுதலாற் செய்யப்பட்ட தொழில்களின் பயனாகிய நல்வினை தீவினைகளை இயல்பிற்கேற்றபடி ஒவ்வொருவரும் அனுபவிப்பதற்கு இடமில்லாமற் போகும். நல்வினை தீவினைகளின் பயன்களெல்லாம் நிலையில்லாதனவாதலாலும்

சாரமில்லாதனவாதலாலும் துன்பத்தையே கொடுக்கும். உலகப் பொருள்களிற் பொறிகளைச் செலுத்துவதனால் மேற் கூறியபடி துன்பமுண்டாகுமென்பதில் யாருக்கும் சந்தேக மில்லை; இப்பொறிகள் துன்பத்தைத் தரும் வண்ணம் செல்லுதற்குக் காரணம் யாதென்று விசாரிப்போமாக. பௌத்தர்கள் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐந்து பொறிகளையும் மனத்தையும் கூட்டி ஆறு வாயில் களாக அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆறும் புறத்தே யுள்ள ரூபத்தின் அறிவையும் அகத்தேயுள்ள நாமத்தின் அறிவையும் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற இயல்போடு கூடியவை களாம்; இவ்வாயில்கள் அருவுருவாகிய இவ்விருவகை அறிவையும் கொடுப்பதற்கு மூலமாகவுள்ளது விஞ்ஞான மாகும். வேதாந்த நூல்களிலும் இப்படியே வெளியேயுள்ள பொருள்களைக் காட்டிலும் பொறிகள் உயர்ந்தனவென் றும், பொறிகளைக் காட்டிலும் மனம் உயர்ந்ததென்றும், மனத்தைக் காட்டிலும் புத்தி உயர்ந்ததென்றும், புத்தியைக் காட்டிலும் ஆன்மா உயர்ந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின் றன. வேதாந்திகள் புத்தியென்பதைத்தான் பௌத்தர்கள் நாமரூபமென்று சொல்லுவதாகப் பெரும்பாலும் தோற்று கிறது. இந்த நாமரூபமானது விஞ்ஞான ஸம்ஸ்கார ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தங்களுக்கு ஸம்பந்தமுள்ளதாகப் பௌத்த ருடைய நூல்களால் விளங்கிவருகின்றது; ஆனால் பௌத் தர்களுடைய விஞ்ஞானம் வேதாந்திகள் கொண்டிருக்கும் ஆத்மதத்துவத்திற்குச் சமானமானதன்று; ஆத்மாவுக்கு அநாதியாகிய தன்மையையும் நித்தியமாகிய தன்மையை யும் இலக்கணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். விஞ்ஞானத்திற்கு இவ்விரண்டுமில்லை; தீர்க்கநிகாயமென்கிற பௌத்த நூலில் ஓரிடத்தில் புத்தர் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகா சம் விஞ்ஞானமென்கிற ஆறு பூதங்கள் உள்ளன வென்று சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. ஆகையால், விஞ்ஞானத்தையுங்கூட ஒரு பூதமாகப் பௌத்தர்கள் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இந்த

விஞ்ஞானம் கபிலருடைய ஸாங்கிய தரிசனத்திலுள்ள 'மகத்து' என்கிற தத்துவத்திற்கும் ஒப்பாக இருக்கலாம்; இது ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்தும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தையி லிருந்தும் உண்டாயினவென்று சொல்லுகிருர்கள்.

அத்வைத சித்தாந்தத்தில் மாயையை அவித்தை யென்றும் அஜ்ஞானமென்றும் சொல்லுகிருர்கள். மாயை, அவித்தை, அஜ்ஞானமென்னும் இப்பெயர்கள் மூன்றும் அந்த ஸம்பிரதாயத்தில் பிரகிருதியைக் குறித்துக் காட்டு கின்றன; புத்தருடைய காலத்திற்குப் பிறகு த்வாதச நிதானத்தில் ஒன்ருகிய அவித்தையை அத்வைதிகள் கூறும் மாயைக்கு ஒப்பென்று பௌத்தர்கள் எண்ணிய தாகச் சொல்ல இடமுண்டு. பிரஜ்ஞாபாரமிதை என்னும் ஒரு புஸ்தகத்தில், புத்தருக்கும் சாரீபுத்திரனுக்கும் பின் வருமாறு ஒரு சம்வாதம் நடந்ததாக இருக்கிறது:

புத்தர்:—"ஓ சாரீபுத்திர! மிகவும் பற்றுள்ளவர் களாய் அறிவுறுத்தப்படாதவர்களாய் ஸாதாரண மாணவர் களும் அஜ்ஞானிகளுமாகி யிருக்கிற மனிதர்கள் நினைக்கிற விதமாகப் பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பு இல்லை."

சாரீபுத்திரன்:—"தந்தையே! ஆனல் அவைகளுக்கு இருப்பு எப்படி?"

புத்தர்:—"ஓ சாரீபுத்திர! உண்மையில் இல்லாதன வாக அவைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு உண்மை யான இருப்பு இல்லாமையால், அவைகளை அவித்தை யென்று சொல்லுகிருர்கள். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அறியாதவர்களாய் ஸாதாரணர்களாயும் அறிவில்லாத வர்களாயுமிருக்கிற மனிதர்கள் இதில் (அவித்தையில்) அதிகப் பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கிருர்கள். தம்முள் ஒன் றற்கும் உண்மையான இருப்பு இல்லாத வஸ்துக்களை யெல்லாம் உண்மையான இருப்புள்ளனவாக அவர்கள் தங்கள் மனத்தில் பாவிக்கிருர்கள்."

பிரஜ்ஞாபாரமிதையென்னும் இந்தப் புஸ்தகத்திலேயே ரூப முதலிய ஸ்கந்தங்களைந்தும் இந்திர ஜால வித்தையில்

சதுரப் பாடுடையானொருவன் ஒரு சதுக்கத்தில் தன் வித்தையினால் கூட்டங் கூட்டமாக மனிதர்களைத் தோற்று வித்துப் பின்பு அவர்கள் மறையும் வண்ணஞ் செய்வது போலவே உள்ளனவென்று புத்தர் ஸுபூதியென்னும் சிஷ்யனொருவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொல்லியிருக் கிறது. ஆனால் இவ்விதமான அபிப்பிராயம் பாலி பாஷையில் உள்ளனவாகிய பௌத்தர்களுடைய மூல நூல்களால் விளங்கவில்லை. மத்தியமநிகாயத்தைச் சேர்ந்த **ஸம்யக்திருஷ்டி ஸுத்திராந்தம்** என்கிற புஸ்தகத்திற் சொல்லியிருக்கிற விதமாகத் திரிபிடகத்தில் அவித்தையைப் பற்றிச் சொல்லு மிடங்களிலெல்லாம் " நண்பனே ! துக்கத்தை அறிந்து கொள்ளாமையையும் துக்கோற்பத்தியை அறிந்து கொள்ளாமையையும் துக்க நிவாரணத்தை அறிந்து கொள்ளாமையையும் துக்க நிவாரண மார்க்கத்தை அறிந்து கொள்ளாமையையுமே அவித்தையென்று சொல்லுகிறார்கள் " என்று சொல்லி யிருக்கிறது. ஆகையால் பௌத்தர்களுடைய நான்கு வாய்மைகளையும் அறிந்து கொள்ளாமையே அவித்தை :

" பேதமை யென்பது யாதென வினவின்
ஓதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
இயற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கேட்டது தெளிதல் "

(மணிமேகலை 30-ஆம் காதை, 51-4)

" பேய்மை யாக்குமிப் பேதைமைக் கள்வனோ டுடனாய்க்
காமுற் றுமதன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்து
நாம ரூஉம்புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறி நண்ணும்
வாமன் வாய்மொழி மறந்திட்டு மறந்தொழி கின்றாம்"

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், 5-ஆம் கலித்துறையுரையிற் கண்டது.)

இத்தன்மையதான அவித்தையிலிருந்து ஸம்ஸ்கார முண்டாகின்றது ; ஸம்ஸ்காரமாவது மனோவாக்குக்

காயங்கள் தத்தம் தொழில்களைச் செய்தலினால் அவைகளுக்குண்டாகும் பரிபாக விசேடம் (திருத்தம்) என்று அதனிலக்கணம் முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது. பதார்த்தங்களின் தன்மைகளையெல்லாம் ஸம்ஸ்காரத்தின் பயனாகப் பௌத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். புத்தர் நிர்வாணத்தை அடைந்தபொழுது தேவனாகிய இந்திரன், "ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்மையாக நிலையற்றன ; தோற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உள்ளடங்கினவை ; அவைகள் உண்டானபடியே அழிந்துவிடும் ; அவைகளினொடுக்கமே இன்பம்" என்று சொன்ன வாக்கியங்கள் திரிபிடகத்தில் இடந்தோறும் காணப்படுமென்பர்; தர்மபதத்தில், ஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பது யாதெனின், "ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் அநித்தியங்களாகவுள்ளவை ; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்து கொண்டால் அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான் ; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம் ; ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் துன்பமயமாகவுள்ளவை ; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்து கொண்டால் அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான் ; இதுதான் பரிசுத்த மார்க்கம் ; இயல்புகளெல்லாம் அநாத்மாக்கள் ; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்து கொண்டால், அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான் ; இதுதான் பரிசுத்த மார்க்கம்" என்பது. இங்கே ஆத்மா இல்லையென்று சொன்னதாக நினைக்க இடமில்லை. செய்கை (ஸம்ஸ்காரம்) களும் இயல்புகளும் ஆகிய உலகத்துள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அநித்தியமானவைகளென்றும் துன்பமயமானவைகளென்றும் அநாத்மாக்களென்றுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ; நான்கு வாய்மைகளையும் அறிந்து கொள்ளாமையாகிய அவித்தையானது ஸம்ஸ்காரத்தை வளரச் செய்ய வேண்டுவது முறைதான் ; இந்த ஸம்ஸ்காரம், ஒரு பிறப்பிலிருந்து மறுபிறப்பிற்கும் செல்லும் ; முன் ஜன்மத்திலிருந்து பின்ஜன்மத்திற்கு இவ்வாறு வந்திருக்கிற ஸம்ஸ்காரத்தை ஜன்மாந்தரவாசனையென்று எல்லோரும்

சொல்லுகிறார்கள்; இப்படியுண்டாயிருக்கிற ஜன்மாந்தர வாசனை ஒவ்வொருவனுக்கும் இந்த ஜன்மத்தில் அவன் பெறக்கூடிய ஞானஞ்ஞானங்களுக்குக் காரணமாய் நிற்கும்; அஃதாவது பூர்வ ஜென்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் கெட்டதாகவிருந்தால் அஃது இந்த ஜன்மத்தில் அவித்தை யை உண்டாக்கும்; நல்லதாக இருந்தால் அவித்தையை ஒழிக்கும் என்றதாம். மேலும் முன்ஜன்மத்திலுள்ள அவித்தை மறுஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்கக் கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே காரணமாயிருக்கிற தென்பதை எளிதாக அறிந்து கொள்ளலாம். ஒரே ஜன்மத்தில் அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்தை உண்டாக்குகிறது; ஒரு ஜன்மத்திலிருந்து வேறொரு ஜன்மத்திற்குச் செல்லும்பொழுது முன்ஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் பின்ஜன்மத்தின் அவித்தையை உண்டாக்கு கிறது. ஆகையால், அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்திற்குக் காரண மென்றும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தைக்குக் காரணமென்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் இத்தன்மையையுடைய ஸம்ஸ்கார மில்லாவிட்டால் விஞ்ஞானமும் அதன் பயன்களும் உண்டாக, இதைக் கொண்டு துக்கோற்பத்தி துக்க நிவாரணங்களென்கிற வாய்மைகளை விளங்க அறிந்து கொள்ளலாம்; மேற்கூறிய பன்னிரண்டு நிதானங்களின் இலக்கணம் இவ்வாறு மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது:

“ பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்
... ...
... ...
... ...
உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் றாகிப் புலன்கொளா ததுவே
அருவுரு வென்பதவ் வுணர்வு சார்ந்த
உயிரு முடம்பு மாகு மென்ப
வாயி லென்ப தாயுங் காலை

உள்ளமுறு விக்க வுறுமிட னுகும்
ஊறென வுரைப்ப துள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப
நுகர்வே யுணர்வு புலன்களை நுகர்தல்
வேட்கை விரும்பி நுகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே
பவமெனப் படுவது கரும வீட்டம்
தருமுறை யிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியின்
உறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வுருக்களிற் றோன்றல்
பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதாய்
இயற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல்
மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவும்
தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளர்ந் திடுதல்
சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்''

(30-அம் காதை, 51-103)

(துக்கநிவாரணமார்க்கம்)

புத்தர் காசியில் ஆதிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்து பேர்களுக்குத் தம்முடைய மதத்தைச் சார்ந்த வாய்மைகள் நான்கையும் உபதேசித்தபொழுது அவைகளில் நான்காவதாகிய துக்கநிவாரண மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருப்பதாகப் பௌத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

'' ஓ ஸந்யாஸிகளே ! துக்கவிநாசத்திற்குரிய மார்க்கமாகிய பரிசுத்தமான சத்தியம் இதுதான்; இதுதான் நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர்தலைப் பாடென்பனவாகிய பரிசுத்தமான அஷ்டாங்க மார்க்கம்.''

இதைத்தான் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலா வாழ்க்கையென்றுங் கூறுவர். ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்

தில் இந்த விசுத்தி மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கு முக்கிய மான மூன்று குணங்கள் வேண்டுமென்பர். அவற்றைச் சீலம் ஸமாதி பிரஞ்ஞை யென்று கூறுவர். சீலமாவது விலக்கியவற்றை ஒழித்து விதித்தவற்றையே செய்தல். சமாதியாவது மனத்தை ஒரு முகப்படுத்துகை. பிரஜ்ஞை யாவது மெய்ஞ்ஞானம். இம்மூன்றும் திரிபிடகத்தில் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒருவனுடைய உயிர்வாழ்வை நல்லொழுக்கத்தோடு செலுத்துவதாகிய பெரிய ஜீவ யாத்திரையில் இவை மூன்றும் தங்கு மிடங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த யாத் திரையின் முடிவு நிருவாணமாம்; "சீலத்தோடு கூடிய சமாதி, பயனைக் கொடுப்பதாயும் மிக்கமங்களத்தை அளிப் பதாயுமிருக்கிறது; சமாதியோடுகூடிய பிரஞ்ஞை பயனைக் கொடுப்பதாயும் மிக்க மங்களத்தை அளிப்பதாயுமிருக் கிறது; பிரஜ்ஞையோடு கூடியபொழுது ஆன்மாவானது ஆசையென்னும் மெலிவினின்றும், தோற்றமென்னும் மெலிவினின்றும், பிழையென்னும் மெலிவினின்றும் அவித்தையென்னும் மெலிவினின்றும், எல்லா மெலிவு களினின்றும் முற்றும் நீக்கப்பட்டதாக ஆகின்றது" என்று திரிபிடகத்துள் ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின் றது; கையைக் கை கழுவுதல் போலவும் காலைக் கால் கழுவுதல் போலவும் சீலம் பிரஜ்ஞையினால் சுத்தி செய் யப்படுகின்றது ; பிரஜ்ஞை சீலத்தினால் சுத்தி செய்யப் படுகின்றது; எங்கே சீலமுண்டோ அங்கே பிரஜ்ஞை யுண்டு; எங்கே பிரஜ்ஞையுண்டோ அங்கே சீலமுண்டு. சீலவான்களுடைய பிரஜ்ஞையும் பிரஜ்ஞாவான்களுடைய சீலமும் எல்லாப் பிரஜ்ஞைகளிலும் எல்லாச் சீலங்களிலும் உயர்ந்த மதிப்புள்ளன" என்று வேறோரிடத்திற் கூறப் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் சீலசமாதிப் பிரஜ்ஞைகளைக் கொண்டு முற்பிறப்புக்களின் ஸம்ஸ்காரங்களையும், இப் பிறப்பின் ஸம்ஸ்காரங்களையும் மறுபிறப்பிற்கு இடங் கொடாதபடி நீக்கிக்கொள்ள முயலவேண்டு மென்பதுதான்

மேற்கூறிய விசுத்திமார்க்கத்தின் நோக்கமென்று தெரிய வருகிறது.

சீலம் பஞ்சசீலமென்றும் அஷ்டசீலமென்றும் தசசீல மென்றும் மூன்று வகைப்படும் :—கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை, பொய்கூருமை, கள்ளுண்ணுமை யென்னுமிவை **பஞ்சசீல**மென்றும் இவை இல்லறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரியனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில் தூய்மையில்லாத உணவைப்புசியாமை, சந்தன முதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, தரையிற் பாய்மேலே படுத்தல் என்னும் மூன்றுஞ்சேர **அஷ்ட சீல**மென்றும், இவை இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபரர்களுக்கே உரியனவென்றும், இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் கான முதலியவற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தொடாமையென்னும் இவ்விரண்டும் சேரத் **தசசீல** மென்றும், இப்பத்தும் துறவிகளுக்கே யுரியனவென்றும், இப்பத்தில் வியபிசரியாமை நின்றவிடத்திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் **தார்மிகசூத்திர** மென்னும் பௌத்த நூல் கூறும்.

இப்பத்தினோடு தன் மதமே உயர்ந்ததென்று எண்ணிக் கொண்டு பிறர்மதத்தை அவமதியாமையையும் ஒரு சீலமாகக் கூறுவதுண்டு; சீலவான்களிலுயர்ந்தோர் மனைவி, மக்கள், பொருள், உயிர், பிறவி, விருப்ப மென்னும் ஐந்தையும் விட்டு விடவேண்டும். இவ்வீடு **பஞ்சத்தியாக**மென்று சொல்லப்படும்; இந்தச் சீலவான் களுக்கு அவா, பற்று, பேதைமை என்னும் மூன்று குற்றங் களும் இருத்தலாகாது.

> " குலவிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே
> அவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை "
>
> (மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 169-70)

அக்குற்றம் மூன்றும் ஆஸ்ரவமென்றும் கூறப்படும். மேற் கூறிய சீலஸமாதிப் பிரஜ்ஞைகளுக்கு விரோதமாய்

நின்று அவைகளை வளராமற் செய்யக்கூடிய மனோபாவங்கள் பத்துண்டென்பதும், அவைகளை ஒழித்தாலன்றி முடிபாகிய நிருவாணத்தை நோக்கிச் செல்லமுடியாதென்பதும் பௌத்தர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பத்து மனோபாவங்களுக்கும் **தசஸம்யோஜனங்களென்று** பெயர். ஸம்யோஜனமென்பது விலங்கு; பற்றையுண்டாக்கித் துன்பமயமாகிய உலக வாழ்வினின்றும் நிவிர்த்தியுண்டாகாதபடி ஒவ்வொருவரையும் கட்டிவைப்பதனால், இவற்றிற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று.

தசஸம்யோஜனங்களாவன :

1. ஸத்காயதிருஷ்டி - உடம்பு உண்மையுள்ளதென்னும் எண்ணம்.
2. விசிகித்ஸை - சந்தேகம்.
3. சீலவிரதம் - பயனை நாடிச் செய்யப்படும் விரதங்கள்.
4. காமம் - சப்தாதி விஷய விருப்பம்.
5. ப்ரதிகை - கோபம்.
6. ரூபராகம் - உருவம்பெற வேண்டுமென்னுமாசை.
7. அரூபராகம் - உருவம் பெறுமலிருத்தற்குரிய உலகங்களில் வாழ்தலை இச்சித்தல்.
8. மானம் - கர்வம்.
9. ஔத்தத்தியம் - நானே மேலானவனென்னும் தற்புகழ்ச்சி.
10. அஜ்ஞானம் - அறியாமை.

இவைகளைப் போக்கடித்தாலன்றி விசுத்தி மார்க்கத்திற் சென்று நிருவாணத்தைப் பெறுதல் ஒருவருக்கும் இயலுவதன்று.

இந்த ஸம்யோஜனங்களைப் போக்கடித்தற்கு வேண்டிய பிரயத்தனத்தோடு விசுத்தி மார்க்கத்திற் செல்லுவோர் நான்கு வகைப்படுவர்; ஸத்ஸங்கம், பௌத்ததர்ம ச்ரவண மனனங்கள், நல்லொழுக்கம் என்பவைகளால் ஸத்காய

திருஷ்டி, விசிகித்ஸை, சீலவிரதமென்கிற மூன்றையும் போக்கடித்துக்கொண்டு பாபம் துவேஷம் அசுத்தி ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுமில்லாமல் நீக்கி நான்கு வாய்மைகளே யும் அறிந்துகொள்ளத் தொடங்குதலுக்கு ஸ்ரோதாபத்தி யென்று பெயர்; ஸ்ரோதாபத்தியாவது ஆற்றையடைதல்; புத்ததர்மமாகிய இவ்வாற்றை மேற்கண்டபடி அடைந்தவர் கள் ச்ரோதாபன்னரென்று கூறப்படுவார்கள். அங்ஙனம் புத்தருடைய தர்மத்தையடைந்து மேற்கூறிய மூன்று ஸம்யோஜனங்களேயும் தொலேத்தற்கு முயன்று வெற்றி பெற்றவர்கள், காமம் வெகுளி மயக்கங்களே இயன்ற வரை யில் தம்மிடத்தில் இல்லாதபடி குறைத்து விடுவார்கள்; இப்படி ஜயத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு ஸக்ருதாகாமிக ளென்று பெயர்; ஸக்ருதாகாமியென்பவன் பின்பு ஒரே பிறப்பை மட்டும் பெறுதற்கு உரியவனுக இருப்பான்; அந்த மறுபிறப்பிலேயே அவன் நிருவாணத்தைப் பெறுதல் நிச்சயமென்பது இதன் கருத்து. இந்த வழியிலேயே வளர்ச்சிபெற்றுக் காம வெகுளி மயக்கங்களே முற்றும் போக்கடித்துத் தம்மைப்பற்றியாவது பிறரைப்பற்றியாவது தாழ்ந்த எண்ணம் ஒன்றுமில்லாத தசையை அடைந்தவர் களுக்கு அநாகாமிகளென்று பெயர். அநாகாமி யென்பவன் மறுபிறப்பில் தோற்றுவதற்கு உரிமையே இல்லாதவன்; பின்னும் பயிற்சி செய்வதனுல் வளர்ச்சி பெற்று எஞ்சிய ஸம்யோஜனங்களேயெல்லாம் போக்கடித் துக்கொண்டு எடுத்தபிறப்பிலேயே நிருவாணத்தைப் பெறு தற்கு உரியவனுகக் கூடியவன். அகநோக்கத்தினுல் உண்மையை அறிந்துகொண்டு ரூபாரூபராகங்களேயும் மான ஔத்தத்திய அவித்தைகளேயும் போக்கடித்துக் கொண்டு எல்லாக் குற்றங்களினின்றும் விலக்கப்பட்டவர் களாய்ப் பொருள்களே யெல்லாம் உள்ளவாறே மதிக்க வல்லவர்களாய்த் தீயவெண்ணம் ஒன்றுமே இல்லாமற் பிறரிடத்தில் தயையும் பரிசுத்தமான அன்பும் உள்ளவர் களாயிருப்பவர்கள் அருகத்துக்களென்று சொல்லப்படு

வார்கள் ; அருகத்தென்பதற்கு, பூஜையைப் பெற்றுக் கொள்ளுதற்கு உரியவரென்பது கருத்து. இப்படிப் பரி பூர்ணமான பயிற்சியைப் பெற்றவன் அத்வைதிகள் சொல்லும் ஜீவன் முக்தனுக்கு ஒப்பாகக்கொள்ளுதற் குரியன். இத்தன்மையையுடையவனுக்கு மரணம் நேரிட் டால் அவன் பரிநிருவாணமென்கிற துன்பமில்லா நிலையை அடைந்துவிடுவான்.

மேற்கூறியபடியே படிப்படியாகப் பரிபாகத்தை யடைந்து நிருவாண நிலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயல்ப வர்களுக்கு உதவியாக ஸ்மிருதிகளென்று பேருள்ள நான்கு **ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும்**, நான்கு **ஸம்யக்ப்ரதானங் களும்**, நான்கு **ருத்திபாதங்களும்**, **பஞ்சபலங்களும்**, **ஸப்தபோத்தியாங்கங்களும்** சொல்லப்பட்டிருக்கின் றன. புத்தர் தாம் நிருவாணமடைவதற்குமுன் கூடாகார மலையில் கூடியிருந்த தம் சிஷ்யர்களாகிய சங்கத்தார்க்குச் சொன்னதாகப் பின்வருமாறு **மஹாபரிநிருவாணசூத்தி ரத்திற்** கூறப்பட்டுள்ளது :—

"ஓ பிக்ஷுக்களே ! என்னுடைய சுத்தமான சமயம் நீடித்திருந்துகொண்டு ஜனங்களுடைய கூட்டத்திற் கெல்லாம் நன்மையையும் சுகத்தையும் தருவதற்கு உரிய தாய் நிலை பெற்றிருப்பதற்கும் உலகத்தாரிடத்தில் அருள் செலுத்துதற்கும் தேவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய இவர் களுக்கு லாபத்தையும் அபிவிருத்தியையும் உண்டாக்கு வதற்கும் நான் அறிந்துகொண்டு உபதேசித்துவந்த தருமத்தை நன்றாகக் கற்று ஆசரித்துத் திருத்திப் பரவச் செய்யுமின் ; அந்தத் தருமமாவது என்னவெனின், நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங் களும், நான்கு ருத்திபாதங்களும், பஞ்ச பலங்களும், ஸப்தபோத்தியாங்கங்களும், அஷ்டாங்க மார்க்கமுமாயிருக் கிறது."

ஸ்மிருதிகளாகிய நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களாவன :—

1. தேகம் அசுத்தமென்று நினைத்தல்
2. வேதனை (நுகர்வு)களிலிருந்து உண்டாகும் கேடுகளை நினைத்தல்
3. எண்ணங்களின் நிலையில்லாத் தன்மையை நினைத்தல்
4. இருப்புக்கு இயல்பான தன்மைகளை நினைத்தல்.

நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களாவன—நான்கு விதமான நன்முயற்சிகள் :—

1. கெட்ட குணங்களுண்டாகாமல் அவற்றைத் தடுக்க முயலுதல்
2. உண்டாயிருக்கும் கெட்ட குணங்களை விலக்குவதற்கு முயலுதல்
3. முன்னில்லாத நன்மையை உண்டாக்க முயலுதல்
4. உண்டாயிருக்கும் நன்மையை அதிகப் படுத்த முயலுதல்.

நான்கு ருத்திபாதங்களாவன—அருகத்துவ நிலையாகிய ஸித்தியைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய சாதனங்களாம் :—

1. இருத்தியைப் பெறவேண்டு மென்கிற நினைப்பு
2. இருத்தியைப் பெறுதற்குரிய பிரயத்தனம்
3. அதற்குரிய ஹ்ருதய பரிபாகம்
4. அதற்குரிய ஆராய்ச்சி

பஞ்சபலங்களாவன — மனத்தின் அங்கங்களுக்குள்ள ஆற்றல் :—

1. ச்ரத்தை
2. ஸாமர்த்தியம்
3. ஞாபகம்
4. மனனம்
5. ஊகை (ஊகித்தல்)

ஸப்தபோத்தியாங்கங்களாவன — உண்மையான ஞானத்தை உண்டாக்குதற்கு வேண்டிய கருவிகள் :—

1. ஸாமர்த்தியம்
2. ஞாபகம்
3. மனனம்
4. திரிபிடக ஆராய்ச்சி
5. ஆனந்தம்
6. சாந்தி
7. ஸமதிருஷ்டி.

பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்து விடுவது வருத்தமின்றிச் சாதிக்கக் கூடியதாகப் புத்தர் நினைக்கவில்லை யென்று மேற்கூறிய விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்து பார்ப்பவர்களுக்கு விளங்காமற்போகாது ; ஆகையால், பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்துவிடுதலை ஸாதாரணமான ஜனங்கள் மிகவும் கஷ்டமாக நினைப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகமென்ன ?

இப்படிப்பட்ட கடினமான பயனையடைவதற்கு இன்னும் இரண்டு விதமான சாதனங்கள் உண்டு. அவைகளாவன : ஐந்து பாவனைகளும் நான்கு தியானங்களுமாம்.

அவற்றுள், **ஐந்து பாவனைகளாவன** :—மைத்திரீ பாவனை, கருணா பாவனை, முதித பாவனை, அசுப பாவனை, உபேக்ஷா பாவனை என்பன.

இவ்வைந்தனுள், **மைத்திரீ பாவனையாவது** :—ஒரு துறவி வசதியான ஓரிடத்தை யடைந்து தக்க ஆசனத்திலிருந்த பின்பு பின்வருமாறு தியானித்தலாம் ; ‘உத்தமமான பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம் களிப்புற்று வாழ்வனவாகுக ; அவையெல்லாம் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவைகளினின்றும் விடுபட்டனவாகுக ; எல்லா மனிதர்களும் எல்லாத் தேவர்களும் நரகவாதையினாற் பீடிக்கப்படுகிறயாவரும் சந்தோஷமுடையவர்களாக ஆகுக; அவர்கள் துக்கம் வியாதி துராசை யென்னும் இவற்றினின்றும் விடுபட்டவர்களாக ஆகுக.’

கருணாபாவனையாவது :—‘வறியவர்கள் வறுமை நீங்கிச் செல்வமுடையவர்களாக ஆகுக’ என்று பாவித்தல்.

கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண்ணம்; அஃது ஒரு பிராணி துன்பமுறுவதைக் காணின், மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவிர்த்தி பண்ண வேண்டுமென்பதையும் ஒருவருக்கு உண்டாக்கும்.

முதிதபாவனையாவது:-' ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் வேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அமைந்துள்ள நல்வினைப் பயனை அடைக' என்று பாவித்தல். முதித மென்பதற்குச் சந்தோஷமென்பது பொருள்; ஆனல் அஃது உலகப் பொருள்களை யுடைமையால் உண்டாகும் களிப்பன்று; இது மைத்திரீ, கருணை யென்னும் இரண்டு பாவனைகளுக்கும் சம்பந்தமானது.

[மேற்கூறிய மூன்றுவகைப் பாவனைகளுள் ஏதாவ தொன்றை அப்பியசிக்கும் துறவி, தான் கருதிய பாவனையை முதலில் சில ஜனங்களிடத்தும் அப்பால் ஒரு தெருவில் வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால் ஒரூராரிடத்தும் அப்பால் ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையே செலுத்திப் பயிலுதல் நலம்.]

அசுபபாவனையாவது : — [அசுப மென்பதற்குப் பொருள் அமங்கலம்] நல்ல அதிர்ஷ்டமென்பதன் எதிர் மொழியா யிருப்பதோடு மகிழ்ச்சியின்மை வெறுப்பு என்பனவற்றை உண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதைப் பயிலும் ஒரு துறவி, சரீரமானது பலவகைக் குற்றங்களால் ஆக்கப்பட்டதென்றும் சாணியின் குவியலில் தோன்றி வளரும் புழுக்கள்போலக் கருப்பப் பையில் உண்டாகின்ற தென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப் போல அசுத்தத்தின் கொள்கலனயிருப்பதென்றும் அருவருப்பான கசிவு அதி லுள்ள நவத்துவாரங்களின் வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்ற தென்றும் ஜலதாரையைப் போல் வெறுத்தற்குரிய நாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்துகின்றதென்றும் பாவிக்க வேண்டும். 'சரீரத்தின் காலவளவை ஒரு நிமிஷமே; மின்னலையும் நுரையையும் நீரிற்போட்ட உப்பையும்

காய்ந்த புல்லிற்பற்றிய நெருப்பையும் கடலின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜுவாலையையும் புல் நுனியிற் பட்ட பனித்துளியையும் போலப் பிறந்தபோதே அது நாசமாம்' என்று சரீரத்தின் நிலையின்மையைப் பாவித்தலும் அசுப பாவனையின் பாற்படும்.

உபேக்ஷாபாவனையாவது :—எல்லா உயிர்களையும் சமமாகப் பாவித்தலும் விருப்புவெறுப்பின்றி இருத்தலுமாம். இது மற்ற நான்கு பாவனைகளைக் காட்டிலும் மிக வுயர்ந்தது ; அருகத்துக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவது ; இது சமசித்தத்துவமென்றுங் கூறப்படும் (உபேக்ஷை - உதாசீனம்.)

நான்கு தியானங்களுள் **முதலாந்தியானமாவது** :— பிக்ஷுவானவன் காமத்திலிருந்தும் பாவத்திலிருந்தும் தன்னை விலக்கிக் கொண்டு மனனத்தோடும் ஆராய்ச்சி யோடும் கூடியிருக்கும் பொழுது தனித்திருத்தலினு லுண்டாகும் சந்தோஷ மயமும் ஆனந்தமயமுமான தசை.

இரண்டாந்தியானமாவது :—மனனமும் ஆராய்ச் சியுமில்லாமல் அவைகள் அடக்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது சாந்தியிலிருந்துண்டாகும் சந்தோஷ மயமும் ஆனந்த மயமுமான நிலை.

மூன்றுந் தியானமாவது :—பிக்ஷுவானவன் காம வெகுளிகளை நாசஞ்செய்து சந்தோஷத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆனந்தமுடையவனுகி அறிவுள்ளவனுகி அருகத்துக்கள் கொண்டாடுவதும் பொறுமை அறிவு முதலியவற்ரேடு கூடியதுமான ஆனந்தத்தைத் தன்னுள் அனுபவித்தல்.

நான்காந் தியானமாவது :—முன்னிருந்த சுக துக்கங்களை விட்டொழித்து ஸுகதுக்க நாசங்களைப் பெற்று ஸுகமுமில்லாமல் துக்கமுமில்லாமலிருக்கிற ஸமதிருஷ்டியையும் அறிவையுமுடைய பரிசுத்தமான நிலை.

மேற்கூறிய தியானங்கள் நான்கும் சமாதிக்கு உதவியாகவுள்ளன.

இப்படிப் படிப்படியாகத் தியானங்களில் மனத்தைச் செலுத்துதலினுல் பௌத்த பிக்ஷுக்கள் ஸமாதியாகிய யோக ஸித்தியைப் பெற்று வந்தார்களென்று தெரிய வருகிறது. புத்தர் போதி விருக்ஷத்தினடியிலிருந்து தமக்கு ஞானேதயமாவதற்கு முன்பு ஓரிரவில் தியானஞ் செய்து வந்தாரென்றும், முதல் யாமத்திற்செய்த முதலாவது தியானத்திற் பூர்வஜன்ம ஸ்திதிகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன வென்றும், இரண்டாம் யாமத்திற் செய்த இரண்டாவது தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள ஜன்மத்தின் ஸ்திதிகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன வென்றும், மூன்ரும் யாமத்திற் செய்த மூன்ருவது தியானத்தில் துவாதச நிதானரூபமாகிய ஹேதுநிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்ததென்றும், நான்காம் தியானத்தில் சூரியனுதியாநிற்க எல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன வென்றும் சில பௌத்த நூல்கள் கூறும். மஹாபரிநிர்வாண ஸூத்திரத்திற் பின்வருமாறு தியானங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன :

"பிறகு பகவான் பிரதம த்யானத்தை யடைந்தான் ; அந்த முதற்படியைக் கடந்து த்விதீயத்யானத்திற்குச் சென்ருன் ; அந்த இரண்டாம் படியைக் கடந்து த்ருதீய த்யானத்திற்குச் சென்ருன் ; அந்த மூன்ரும் படியைக் கடந்து துரியத்யானத்திற்குச் சென்ருன் ; அந்த நான்காம் படியைக் கடந்து வெட்டவெளி மட்டற்ற தென்னும் அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொடுக்கும் ஆகாசாநந்தியாயதன மென்கிற தியானத்தை அடைந்தான் ; அந்த ஆகாசாநந்தியாயதன தியானத்தைக் கடந்து விஞ்ஞானம் எல்லையற்ற தென்னும் அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொடுக்கும் விஞ்ஞாநந்தியாயதன மென்கிற தியானத்தையடைந்தான் ; அந்த விஞ்ஞாநந்தியாயதன தியானத்தைக் கடந்து உண்மையாக யாதொரு வெளிப் பொருளுமில்லை யென்கிற அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொடுக்கும் ஆகிஞ்

சந்யாயதன மென்கிற தியானத்தை யடைந்தான்; அந்த ஆகிஞ்சந்யாயதன தியானத்தைக் கடந்து அறிவுள்ளதும் அறிவில்லாததும் அல்லாததாகிய **நைவஸம்ஜ்ஞாஸம் ஜ்ஞாயதன** மென்கிற தியானத்தை யடைந்தான்.''

இன்னும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தியானத்தினிலக்கணத்தை விவரித்துக்காட்டுவது கடினமாக இருக்கின்றது. இந்தத் தியானத்தின் உதவியினால் யோக ஸமாதியை அடைந்தவர்களுக்கு ஆறுவகையான **அபிஜ்ஞைகளுண்டாகு** மென்பது பௌத்தர்களின் கொள்கை; அபிஜ்ஞை யென்பதற்கு மறந்துபோன விஷயம் மீட்டும் நினைவிற்கு வருதலென்பது பொருள்.

ஆறுவகையான அபிஜ்ஞைகள் :—

1. யோகசுரோத்திரம்
2. யோகசக்ஷுசஸ்
3. பரசித்த ஞானம்
4. ஜன்மாந்தர ஸ்மரணம்
5. காமதோஷ விநாசஞானம்—காமத்தினாலுண்டாகும் தோஷங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்ளும் வழியை அறிந்து கொள்ளுதல்
6. இருத்திகள்—அற்புத சக்திகள்; அவை நிலத்தில் நடப்பதுபோல நீரில் தடையின்றி நடத்தல், நீரிற்புகுவது போல நிலத்திற் புகுதல், ஆகாயத்திற் செல்லுதல் முதலிய ஆச்சரியச் செய்கைகள்; அவை பத்துவகைப்படு மென்பாரும், எண்பத்தொன்பது வகைப்படுமென்பாரும் வேறு கூறுவாருமுளர்;

> '' நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேறிச்
> சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன் ''

(மணிமேகலை, 24-ஆம் காதை, 46-7)

ஆனால், **தியானங்கள்** வழியாக யோகஸமாதியை அடைய முயலுவதன்றி மேற்கூறிய அபிஜ்ஞைகளாகிய அசாதாரண சக்தியைப் பெறுவது பௌத்தர்களுடைய

முக்கியமான கருத்தன்று ; வாயில்களின் வழியே புறத்தே செல்லுதலில்லாதபடி சித்தத்தை உள்ளடக்கி ஊறு நுகர்வு பற்றுக்களை அறுத்துவிடுவதுதான் அவர்களுடைய முக்கிய மான நோக்கமென்று தெரிய வருகின்றது.

சீலசமாதி பிரஜ்ஞைகளைப் பெற்று அருகத்துக்க ளாகிப் பின்பு அதிகபரிபக்குவத்தை யடைந்து போதி ஸத்துவர்களுடைய நிலைமையைப் பெற்றவர்கள் புத்த பதவியை யடைவதற்கு வேண்டியவைகளான தசபார மிதைகள் பௌத்த நூல்களில் விளக்கிச் சொல்லப் பட்டுள்ளன.

தசபாரமிதைகளாவன :—தானம், சீலம், க்ஷமை, வீரியம், தியானம், பிரஜ்ஞை, உபாயம், தயை, பலம், ஞானமென்னும் பத்துமாம். இதனை,

" தானஞ்சீல மும்பொறை தக்கதாய வீரியம்
ஊனமிற்றி யானமே யுணர்ச்சியோ டுபாயமும்
மானமில் லருளினை வைத்தலேவ லிம்மையும்
ஞானமீ ரைம்பாரமிதை நாடுங்கா லிவைகளும் "

என்னும் நீலகேசி, மொக்கலவாதச் சருக்கச் செய்யுளா லுணர்க ; இப்பெயர் பாரமெனவும் வழங்கும்.

" இன்பஞ்சார் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைத்து
நன்கன நிலைபெற்ற நாதன் " எனவும்,
" தானமே முதலாகத் தசபார நிறைந்தருளி
ஊனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே "

எனவும் வருதல் காண்க. இப்பத்தும் உயிருறுப்புப் பொருணேர்ச்சி வகையால் முப்பதாமென்பர் ;

" அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப்
பொருண்முழுதும் போதிநிழ னன்குணர்ந்த முனிவரன்றன்
அருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவரே பிறப்பறுப்பார்
மருணெறியாற் பிறநூலு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ "

(சித்தாந்தத் தொகை)

பாரமிதை யென்பதற்குக் கரையை யடைந்ததென்பது பொருள். ஈண்டுக்கூறிய தான முதலிய பத்தும் நிரம்பப்

பெற்றமையின், புத்தரைத் தசபலரென்று வழங்குவர். இப்பத்தினுள், தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறித் **தானபாரமிதை** யென்று பெயர் பெற்றுள்ள ஒரு வடநூல் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது; இது **ஸ்ரீஹர்ஷ** கவி செய்த ஸம்ஸ்கிருத **நைஷதம்,** 5-ஆம் ஸர்க்கத்துள்ள 11-ஆவது சுலோகத்தாலும் அதற்கு **ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி** செய்த வியாக்கியனத்தாலு முணரப்படும்.

புத்த தர்மமாகிய நான்கு வாய்மைகள் இதுவரையிற் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன; இங்கே சீலஸமாதிப் பிரஞ்ஜைகளைப் பற்றிச் சொல்லிய விவரங்களெல்லாம் துறவறத்தை மேற்கொண்ட பிக்ஷுக்கள் மட்டுமே கைக்கொண்டு அனுஷ்டிக்க வேண்டியவைகளாகவுள்ளன; இல்லற நெறியைப் பூண்ட உபாஸகர்களுக்கும் உபாஸிகைகளுக்கும் பஞ்சசீலத்தையாவது அஷ்ட சீலத்தையாவது கைக்கொண்டு நடப்பது கடமையாகும். வேறு சீலங்களும் தியானஸமாதி முதலியவைகளும் அவர்களுக்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படவில்லை. மேற்கூறிய அஷ்டசீலங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைப் பத்து வகைத் தீவினைகளென்று சொல்லுவதுண்டு; அவைகள் தசபாபமென்றும் கூறப் படும் :—

"தீவினை யென்பதி யாதென வினவின்
ஆய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
உலையா வுடம்பிற் றோன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றோன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னி லுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்துவகையால்"

(மணிமேகலை, 24-ஆம் காதை, 123-31; 30-ஆம் காதை, 64-72)

இந்தப் பத்து வகைப் பாவங்களையும் பௌத்தரில் எவ்வறத்தோரும் ஒருபொழுதும் செய்யலாகாதென்பது விதி.

உபாஸகரும் உபாஸிகைகளுமாகிய இல்லறத்தார், சங்கத்தில் விநயபிடகம் படிக்கப்படும்பொழுது அங்கே போய் அதைக் கேட்கவேண்டுமென்றும், அஷ்டமி பூர்ணிமை அமாவாஸ்யை ஆகிய இந்தத் திதிகளிற் பட்டினியாயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், பௌத்த ஸந்யாஸிகள் வெளியே சஞ்சரிக்கக் கூடாத காலமாகிய * வருஷா காலத்திலும் விதித்தவரையில் உபவாஸஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், உபவாஸமிருந்த தினத்தின் மறுநாட்காலையில் இயன்றவளவு முதலில் பிக்ஷுக்களை உண்பித்து அப்பால் பாரணஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் பௌத்த நூல்கள் கூறும். இன்னும் இல்லறத்தார்க்குரிய நியமங்கள், ஸ்ருகாலவாதசூத்திர மென்கிற நூலிற் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன :

1.—தாய் தந்தையர்க்கும் மக்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்

தாய்தந்தையர்,

(1) மக்களைத் தீச்செய்கைகளிலிருந்து விலக்க வேண்டும்

(2) நற்செய்கைகளை அவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும்

(3) அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவேண்டும்

(4) அவர்களுக்குத் தக்க பதிபத்தினிகளைத் தேடிக் கொடுக்கவேண்டும்

(5) உரிய தாயபாகத்தை அவரவர்க்குக் கொடுக்க வேண்டும் ;

மக்கள்,

(1) தங்களைப் பாதுகாத்த தாய்தந்தைகளைத் தாங்கள் பாதுகாப்பதாகவும்,

---

* இந்தக் காலம் பௌத்தர்களாற் பிராதிஹாரகபக்ஷமென்று சொல்லப்படும்.

(2) குடும்ப சம்பந்தமாகச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை யெல்லாஞ் செய்வதாகவும்,

(3) குடும்பத்தின் சொத்தைப் பாதுகாப்பதாகவும்,

(4) குடும்பப் பொருளைப் பெறுவதற்குத் தக்கவர்களாகத் தங்களைச் செய்து கொள்ளுவதாகவும்,

(5) தாய்தந்தையர் மரணத்தையடைந்த பின்பு அவர்களை ஞாபகத்தில் வைத்துப் பாராட்டி வருவதாகவும் நிச்சயித்துத் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள் ;

2.—குரு சிஷ்யர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்

ஆசாரியன் சிஷ்யர்களை,

(1) நல்வழியிற் பயிற்றுதலாலும்,

(2) ஞானத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும்படி உபதேசித்தலாலும்,

(3) சாஸ்திரங்களிலும் காவியங்களிலும் ஞானத்தை உண்டாக்குதலாலும்,

(4) அவர்களைப்பற்றி அவர்களுடைய மித்திரர்களுக்கும் ஸகபாடிகளுக்கும் தன்னுடைய நல்ல அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுதலாலும்,

(5) அபாயத்திலிருந்து பாதுகாப்பதினாலும் அபிமானிக்க வேண்டியவனாக விருக்கிறான் ;

சிஷ்யன் ஆசாரியர்களை,

(1) அவர்களுடைய எதிரில் நிற்றலாலும்,

(2) அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தலாலும்,

(3) வணக்கத்தோடிருத்தலாலும்,

(4) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலாலும்,

(5) அவர்களுடைய உபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்தலாலும் கௌரவப்படுத்த வேண்டும் ;

3.—பதிபத்தினிகளுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்

பதியானவன் பத்தினியை,

(1) கௌரவத்தோடு நடத்துவதனாலும்,

(2) அன்புடன் நடத்துவதனாலும்,

(3) அவளைவிட்டு அதிசரணஞ் செய்யாதிருத்தலினாலும்,

(4) பிறர் கௌரவிக்கும்படி செய்தலினாலும்,

(5) அவளுக்குத் தகுந்த ஆபரணங்களையும் உடையையும் கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டு வருவதற்குரியவனாக இருக்கிறான்;

பத்தினியானவள், பதியினிடத்தில் தன் அன்பையும் கௌரவத்தையும் செலுத்துவாளானால்,

(1) வீட்டு வேலைகளைத் திறமையுடன் ஒழுங்காக நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டும்;

(2) சுற்றங்களுக்கும் நட்பினர்க்கும் நன்றாக விருந்தளிக்க வேண்டும்;

(3) கற்புடையவளாக இருத்தல் வேண்டும்;

(4) வீட்டுக்குரிய செலவை மிதமாகச் செய்ய வேண்டும்;

(5) தான் செய்யும் வேலைகளிலெல்லாம் மறவாமையும் திறமையும் உள்ளவளாகக் காணப்படவேண்டும்;

4.—நட்பினர் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் நடந்துகொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கங்கள்

சீலவானான மனிதன் தன் மித்திரர்களுக்கு,

(1) நன்கொடை அளிப்பதனாலும்,

(2) கௌரவித்துப் பேசுவதனாலும்,

(3) அவர்களுடைய நன்மையை அபிவிருத்தி செய்வதனாலும்,

(4) அவர்களைத் தனக்குச் சமானமாக நடத்துவதனாலும்,

(5) தன்னுடைய பாக்கியத்தை அவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளுவதனாலும் உபகரித்தற்குரியவனாக இருக்கிறான்; அவர்கள்,

(1) அவன் அஜாக்கிரதையாக இருக்கும்பொழுது அவனைப் பாதுகாப்பதினாலும்,

(2) அவன் பொருளைப் பாதுகாப்பதினாலும்,

(3) அவனுக்கு அபாயம் நேரிட்டபொழுது மறைவிடத்தைக் கொடுத்துப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(4) அவனுக்குக் கஷ்டம் நேரிடும்பொழுது அவனைக் கைவிடாமையினாலும்,

(5) அவனுடைய குடும்பத்தாரிடத்தில் அன்பைச் செலுத்துதலினாலும் அவனிடத்தில் தங்களுக்குள்ள சிநேகத்தைப் பாராட்டவேண்டும்;

5.—யஜமானனுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் உரிய ஒழுக்கங்கள்

யஜமானன் வேலைக்காரர்களுடைய நன்மையை

(1) அவரவர்களுடைய, சக்திக்கு இயன்ற தொழில்களை அவரவர்களுக்கு விதிப்பதனாலும்,

(2) அவரவர்களுக்குத் தக்க உணவையும் கூலியையும் கொடுப்பதனாலும்,

(3) அவர்கள் வியாதியை அடைவாராயின் மருந்து உணவு முதலியன கொடுத்து உபசரிப்பதனாலும்,

(4) (இருந்தால்) சுவையுள்ள நல்ல உணவுகளைக் கொடுத்து அவர்களை உண்பித்தலினாலும்,

(5) விடுமுறை நாட்களை அவர்களுக்கு அப்போதைக்கப்போது கொடுத்தலினாலும் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டியவனாக இருக்கிறான்;

அவர்கள்,

(1) காலம்பெற எழுந்திருப்பதனாலும்,

(2) யஜமானன் தூங்கினபின் தாம் தூங்குதற்குச் செல்லுதலாலும்,

(3) கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு திருப்தியடைவதனாலும்,

(4) யாதொரு மனக்குறைவுமின்றி ஊக்கத்துடன் வேலை செய்தலினாலும்,

(5) அவனிடத்தும் அவனைப்பற்றிப் பிறரிடத்தும் கௌரவமாக வசனித்தலினாலும் தங்களுக்கு யஜமானனிடத்துள்ள பக்தியைக் காட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள் ;

6.—உபாஸகர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்

சீலவானான உபாஸகன், பிக்ஷுக்களை

(1) வாக்கினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

(2) காயத்தினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

(3) எண்ணத்தினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

(4) கண்டவுடன் நல்வரவுகூறி அழைத்து ஏற்றுக் கொள்வதனாலும்,

(5) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பதனாலும் உபசரிக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறான் ;

அவர்கள் உபாஸகனிடத்தில் தங்களுக்குள்ள பிரீதியை,

(1) அதர்மஞ் செய்யாதபடிக்கும் தர்மம் செய்யும்படிக்கும் உபதேசிப்பதனாலும்,

(2) அன்பைச் செலுத்துவதனாலும்,

(3) மதச்சார்புள்ள நூற்பொருள்களை உபதேசிப்பதனாலும்,

(4) அவனுடைய சந்தேகங்களைத் தீர்த்தலினாலும்,

(5) அவனுக்கு வீட்டுநெறியைக் காட்டிக் கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

அந்த ஸ்ருகாலவாத சூத்திரத்தில், மேற்கூறிய வண்ணம் நடப்பவர்கள் யாவரும் இந்த ஆறு விதமான இயைபுகளிலும் சாந்தியோடும் சுகத்தோடும் வாழ்வார்களென்றும், இல்லற வொழுக்கங்களை நன்றாகச் செய்து பெருமை பெற்று வருவார்களென்றும், மரியாதை கொடை அன்பு தன்னயம்பாராட்டாமை ஆகிய இவையெல்லாம் உலக வாழ்வாகிய ஓடுந்தேர்க்கு அச்சாணியைப் போல்வனவென்றும் சொல்லி இவ்விஷயம் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

> "தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாடு மீடு துணர்சேர்
> வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய வரதன் பயந்த வறநூல்
> கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணனாகை நாளு முயல்வார்
> வீடாத வின்ப நெறிசேர்வர் துன்ப வினைசேர்த லாளு மிலரே"

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், 3-ஆம் கலித்துறையுதாரணம்.)

பௌத்த சங்கம்

பௌத்த சந்நியாஸிகளுடைய கூட்டத்துக்கு ஸங்கமென்று பெயர். புத்தர், தர்மம், சங்கம் என்று சொல்லுகிற திரிமணி [மும்மணி]களுள் மூன்றுவது இது. ஞானோதயமான பின்பு கௌதம புத்தர் காசிக்குப் போய், முன்பு தம்மோடுகூடத் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தவர்களான ஐந்து சந்நியாஸிகளுக்கும் தமக்குத் தெரியவந்த நான்கு சத்தியங்களையும் உபதேசித்து அவர்களைத் தம்முடைய சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்த காலந்தான் இந்தச் சங்கத்துக்கு உற்பத்திக் காலம். பின்பு, கௌதம புத்தருடைய வாழ் நாளிலேயே இன்னும் எத்தனையோ பலர் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாகித் துறவு பூண்டு இந்தச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள். பிராமண க்ஷத்திரிய வருணத்தவர்களிலும் பலர் கௌதம புத்தருடைய உபதேசத்தினால் வைராக்கியமடைந்து துறவு பூண்டதாகவும் தெரிய வருகிறது. கௌதம புத்தர் ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடஞ் சென்று தருமோபதேசஞ் செய்து கொண்டு வந்த நாடுகளிலெல்லாம் பெண்பாலார், "உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்த பிள்ளைகளையெல்லாம் இவன் துறவிகளாக்கிக்கொண்டு போய்விட வந்தான்" என்று பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிதலால் கௌதம புத்தருக்குச் சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிற ஆற்றல் மிகவும் இருந்ததாக நினைக்க இடமுண்டு. இந்த ஆற்றலுக்கு அவருடைய மிகுந்த கருணையும் பிரசித்தமான வைராக்கியமுமே காரணங்கள். அவர் தமது தர்மத்தை உபதேசித்துவிட்டுச் சிஷ்யர்களுடைய கூட்டமாகிய சங்கத்தை நியமியாதிருந்தால், அவருடைய காலத்துக்குப் பின்பு பௌத்த மதம் நடைபெற்றிராது. அவருடைய தருமம் உலகத்தில்

நிலைபெற்றதற்கு முக்கிய காரணம் சங்கந்தான். பௌத்த பிக்ஷுக்களுக்குரியனவாகிய நியமங்களுக்கும் ஹிந்துக்களுடைய ஸ்மிருதிகளில் சொல்லியிருக்கும் சந்நியாச நியமங்களுக்கும் பல விஷயங்களில் ஒற்றுமையிருத்தலால், புத்தர் சங்கமுண்டாக்கியதைப் பற்றிப் புதுமை ஒன்றுமில்லை யென்பர்; அஃதாவது முன்பு இருந்த சந்நியாச தருமங்களிற் பெரும்பாலனவற்றையே புத்தர் தமது மதத்துக்கும் உரியனவாக உபயோகித்துக்கொண்டாரென்றபடி. பிருஹதாரணியகோபநிஷத்தில், "பூர்வ காலத்து ஞானிகள், சந்ததியில் ஆசையுள்ளவர்களல்லர்; 'ஆத்மாவை வீடாகப்பெற்ற எங்களுக்குச் சந்ததியினுல் என்ன பிரயோசனம்?' என்று அவர்கள் புத்ரேஷணை வித்தேஷணை லோகேஷணைகளை விட்டுத் துறந்து பிக்ஷை யெடுத்துப் பிழைக்கிறுர்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறது; ஆகையால், பண்டைக் காலத்திலேயே ஸந்யாஸ ஸம்பிரதாயம் பிரபலமாக இருந்ததென்று தெரியவருகிறது. கௌதமபுத்தரும் அவருக்குச் சிறிது காலத்திற்கு முன்பிருந்த ஜிநனென்கிற மஹாவீரனும் தங்கள் மதத்தைப் பரவச் செய்துகொண்டு வந்தகாலத்தில், அநேகவிதமான சித்தாந்தங்களைச் சார்ந்தவர்களாகிய பல சந்நியாசிகளின் கூட்டங்கள் ஆரியாவர்த்தத்தில் அங்கங்கே இருந்தனவென்று பாலிபாஷையிலுள்ள பௌத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப்படியிருந்த சந்நியாசிகளைக் கூட்டங் கூட்டமாகவே புத்தர் தமக்குச் சிஷ்யர்களாக்கிக்கொண்டு தம்முடைய சங்கத்தை வளரவைத்தாரென்று பௌத்த நூல்களால் விளங்குகின்றது. கிருஹஸ்தாச்சிரமத்திலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை யடைந்து காட்டில் கிருஹஸ்த தருமநியமங்களுக்கு உட்படாமல் சுயேச்சையைப் பெற்றுத் தத்துவங்களை ஆராய்ந்துவந்த மகான்களுடைய ஞானத்துக்குப் புலப்பட்ட உண்மைகளே வேதத்தின் ஆரணிய பாகத்திலுள்ள உபநிஷத்துக்களில் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வாறு தத்துவத்தைத் தேடிக்கொண்டு வந்த காலத்தில்

அநேகர்கள் அநேகவிதமான மதங்களைச் சார்ந்து வந்தார்களென்பது பலருடைய கருத்து.

ஓல்டன்பர்க் (Oldenberg) என்பவர் புத்தர் விஷயமாக எழுதிய நூலில், பண்டைக்காலத்தின் நிலைமையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்: "உறுதியில்லாத பொருள்களைக்கொண்டு மதத்திற்குப் பின் மதத்தை அக்காலத்தில் உண்டாக்கி வந்தார்கள். அவைகளைப் பற்றிக் குறிப்பான சில விஷயங்கள் தெரியவருகின்றனவேயன்றி அதிகமாக ஒன்றும் நமக்குத் தெரியவில்லை. உலகம் எப்பொழுதும் உள்ளதா? அன்று? ஆத்மா நித்தியமா? அநித்தியமா? ஒரு வழியில் நிலைமையற்றதாயும் வேறொரு வழியில் நிலைமையுள்ளதாயும் தோன்றுகிற தத்துவத்தை ஒப்ப நாடித் துணிவது எவ்வாறு? உலகம் அளவுபட்டதா? அளவு படாததா? அல்லது, ஒரே காலத்தில் அளவுபட்டதாயும் அளவுபடாததாயுமுள்ளதா? அல்லது அளவு பட்டதும் அளவுபடாததும் அல்லாததா? என்கிற அநேக விஷயங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி அக்காலத்தில் நடைபெற்று வந்தது. அப்பொழுது, தருக்க நூலைத் தழுவி ஸம்சய பரிசோதனை செய்ய வந்தனவாகிய, 'தோற்றுவன வெல்லாம் உண்மை' 'தோற்றுவன வெல்லாம் உண்மையல்ல' என்று சொல்லுகிற முக்கியப் பிரதிக்ஞைகளோடு கூடிய இருவகைக் கொள்கைகள் பிறந்தன. இங்கே 'தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மையல்ல' என்று சொல்லும் தார்க்கிகனை நோக்கி, 'எல்லாம் உண்மையல்ல என்று சொல்லுகிற சித்தாந்தம் உன்னுடைய கொள்கையைப்பற்றியும் இயலுமா? அக்கொள்கையும் உண்மையல்லாததா?' என்று கேட்பார்கள். மறுமையுலகமொன்று உள்ளதென்றும் மரணத்துக்குப் பின்பு ஸ்திதியுண்டென்றும் மனிதனுடைய சங்கற்பத்துக்கு நிர்ப்பந்தமொன்றுமில்லை யென்றும் நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்க பயன் கிடைக்குமென்றும் அக்காலத்து மனிதர்கள் வாதஞ்செய்து வந்தார்கள். தீயவழிகளை உபதேசித்து

வந்தவர்களில் மிகவுங் கொடியவனென்று புத்தரால் நினைக்கப்பட்ட 'மக்கலிகோஸாலன்' என்பவன், நோதன சக்தி [தூண்டும் ஆற்றல்] ஆகிய சங்கற்பத்துக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லை யென்று சொன்னதாகத் தெரியவரு கிறது; மனிதனுக்குச் சக்தியில்லை; சாமர்த்தியமில்லை; அதிகாரமில்லை; எல்லா வஸ்துக்களும் உயிரோடு கூடிய ஒவ்வொரு ஜந்துவும் ஆகிய இவைகளுக்குச் சக்தி அல்லது சாமர்த்தியம் ஒன்றுமில்லை; விதியினாலும் ஸ்வபாவத்தினா லும் ஒவ்வொன்றும் தன்னுடைய கதியை அடையத் தூரத் தப்படுகிறது. ஞானியும் அஞ்ஞானியும் முடிவில் ஒரு நிகராகத் துன்பத்தை அனுபவித் தொழித்து விடுகிறார்கள். உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் நியாயமான தெய் விகச் செங்கோலுக்கு உள்ளடங்கியிருக்கின்றன வென்பது கூட விலக்கப் பட்டிருந்தது. **புராணகசிபரென்பவர்**, 'ஒருவன்' கங்கையின் தென்கரையில் படையெடுத்துக் கொண்டு வந்து உயிர்க்கொலையைச் செய்தும் செய்வித் தும் உலகத்தைப் பாழாக்கியும் பாழாக்குவித்தும் தீக் கொளுவியும் கொளுவித்தும் தான் குற்றஞ் செய்ததாகத் தோஷத்தைத் தன்னில் ஆரோபித்துக் கொள்வதில்லை; குற்றத்துக்குச் சிக்ஷை யாதுமில்லை. மற்றொருவன் கங்கை யின் வடகரையிற் சென்று தருமதானங் கொடுப்பதனாலும் கொடுக்கச் செய்வதனாலும் யாகங்களைச் செய்வதனாலும் செய்விப்பதனாலும் நற்காரியமொன்றுஞ் செய்தவனாக மாட்டான். நற்காரியத்துக்கு நற்பயன் யாதுமில்லை' என்று உபதேசித்துக் கொண்டு வந்தாரென்பதும், 'ஞானி யும் அஞ்ஞானியும் உடல் விழுந்தவுடனே நாசத்தை யடைந்து சூனியமாய் விடுகிறார்கள்; இறந்த பின்பு அவர் களில்லை' என்கிற கொள்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தன வென்பதும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.''

இங்ஙனம் பலவகைச் சித்தாந்திகள் பலவாறு பல வழிகளில் புத்தியைச் செலுத்தித் தத்துவத்தைத் தேடிப் பிடித்து உண்மையான தருமத்தை அநேகருக்கு உப

தேசித்துவர வேண்டுமென்கிற ஆசையோடுகூடி இல்வாழ்வைத் துறந்து கூட்டங் கூட்டமாக இருந்துகொண்டு தருமவிசாரஞ் செய்து வந்த காலத்தில் உண்டான புத்த மதம் தனக்கோர் அங்கமாகச் சங்கத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டது ஒரு விதத்திலும் புதியதாகவாவது வியப்பாக வாவது நினைத்தற்கு இடமில்லையென்பதில் ஐயமுண்டோ?

'ஹர்மன்ஜாகோபி' என்கிற ஐரோப்பிய வித்துவான் ஒருவர், ஜைனசூத்திரங்களைப் பற்றி எழுதும்பொழுது, ஜைனமதம் பௌத்தமதத்துக்கு முன்பிருந்ததா, பின்புண் டானதா என்ற விசாரஞ் செய்து, ஜைனமதம் பௌத்த மதம் என்னும் இரண்டும் முக்கியமாகப் பிராமண சந்யாஸி களிடத்திலிருந்து உண்டாயினவென்று வெளியிட்டிருக் கிறார். இவ்வாறு தாம் நினைத்தற்கு ஜைனசம்பிரதாயத் திலும் பௌத்தசம்பிரதாயத்திலும் பிராமணர்களுடைய ஸ்மிருதிஸம்பிரதாயத்திலும் உள்ள சந்யாஸ தருமங்களை அவர் ஒத்திட்டுப் பார்த்திருக்கிறார் :—புத்த சந்நியாசிகளுக் குரிய *தசசீலங்கள் முன்னமே தருமத்திற் கூறப்பட் டுள்ளன. கொல்லாமை முதலிய ஐந்தும் பௌத்தர்களில் உபாசகர்களெல்லோரும் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய பஞ்ச சீலங்களென்று தெரிவிக்கப்பட்டன. இந்த ஐந்தும் ஜைன சந்நியாசிகளுக்குரிய ஐந்து சீலங்களுக்கு ஏறத் குறையச் சமானமாகவுள்ளன. ஜைனசந்நியாசிகளுக் குரிய சீலங்களாவன :—அஹிம்ஸை (கொல்லாமை), ஸூந்ருதம் (மெய்ம்மையாயும் பிரியமாயுமுள்ள சொல்), அஸ்தேயம் (கள்ளாமை), பிரமசரியம் (காமமின்மை), அப்ரதிக்ரஹம் (இரவாமை) என்பவை. 'பிராமண சந்நி யாசிகளுடைய முக்கியமான பஞ்சப்பிரதிஜ்ஞை [விரதம்] கள் :—அஹிம்ஸை, ஸூந்ருதம், அபரிக்ரஹம், பிரம சரியம், ஔதாரியம் என்று **போதாயனதர்மசூத்திரம்**

---

* தசசீலங்களைப் பௌத்ததருமம் 120-ஆம் பக்கத்திற் பார்க்க.

தெரிவிக்கின்றது. பிராமண சந்நியாசிகளுக்கு இன்னும் ஐந்து விரதங்களுண்டு. அவைகளாவன :—சினமின்மை, குருபத்தி, ஆராயாது செய்தலில்லாமை, தூய்மை, ஆஹார சுத்தி என்பவை. 'மாக்ஸ்முல்லர்,' 'புகளர்', 'கரன்' முதலிய ஐரோப்பிய வித்துவான்கள் அநேகர்கள், ஜைனசந்நியாசிகளும் பௌத்த சந்நியாசிகளும் பிராமண சந்நியாசிகளுடைய வழியை அனுசரித்துத் தங்களுடைய நியமங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டார்களென்று சொல்லு கிறார்கள். பிராம்மணர்களுடைய சந்நியாச நியமங்கள் அவர்களுடைய ஆச்சிரம விபாகங்களுண்டான காலத்திலேயே உண்டாயிருக்கவேண்டும். பௌத்த சந்நியாசிகளும் ஜைன சந்நியாசிகளும் தங்களுடைய மதங்கள் உண்டான ஆதிகாலத்திலே ஆரியாவர்த்தத்தில் சிற்சில பாகங்களில் சிற்சிலராகவிருந்தனரென்று அவர்களுடைய சமய நூல்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. அந்தக் காலத்தில் பிராமண சம்பிரதாயத்தை அனுசரித்த சந்நியாசிகள் தேசமெங்கும் பரவியிருந்தார்கள். மேலும் பிராமணர்களுக்குரிய ஆச்சிரமதருமங்களை இக்காலத்தில் கௌதம தரும சூத்திரங்களென்று வழங்கி வருகிற சூத்திரங்களால் வெளியிட்ட கௌதம முனிவர் கௌதமபுத்தருடைய காலத்துக்கு முந்தியே இருந்தனரென்பதற்கு நல்ல ஆதாரங்கள் உள்ளனவென்று ஐரோப்பிய வித்துவான்கள் உறுதியாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

பிராமண சந்நியாசிகளுடைய நியமங்களில் சிலவற்றைச் சொல்லுவோம் : அவர்கள், தனதானியாதிகளில் ஒன்றையும் தாம் சேர்த்துவைத்துக் கொள்ளலாகாது ; ஐம்பொறிகளையும் வென்றவர்களாகவிருத்தல் வேண்டும் ; மழைக்காலத்தில் இடம் விட்டுச் சஞ்சரிக்கக்கூடாது ; அன்ன பிக்ஷைவாங்குவதற்கு மட்டுமே கிராமங்களினுள்ளே பிரவேசிக்கலாம் ; கேட்ட விடத்திலேயே மறுபடியுங்கேளாமலே சாதாரணமாக எல்லோரும் போசனஞ் செய்தற்குரிய காலமானபின்பு அவர்கள் அன்னத்தைப்

பிக்ஷையெடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு இன்சுவையுணவில் ஆசையிருத்தல் கூடாது; வாயின் தொழிலையும் கண்ணின் தொழிலையும் அடக்க வேண்டும்; நக்நனுயில்லாமலிருப்பதற்காகவே உடைதரித்தல் வேண்டும்; ஒரு கிராமத்தில் ஓரிரவிற்கு மேல் தங்குதல் கூடாது; தமக்கு நன்மை செய்தாலும் தீமைசெய்தாலும் எல்லாப் பிராணிகள் விஷயத்திலும் அவர்கள் உபேக்ஷையோடு கூடியிருக்க வேண்டும்; அவர்கள் குடுமிவைத்துக் கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; மழித்துக்கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; ஸ்வப்ரயோஜனத்துக்காக (அந்தப் பயன்கள் இம்மையனவாயிருந்தாலுஞ்சரி மறுமையனவாயிருந்தாலுஞ் சரி) ஒன்றும் செய்யலாகாது; தண்டம் கமண்டலம் பிக்ஷாபாத்திரம் நீர்வடிக்கட்டும் துணியொன்று கிணற்றிலிருந்து நீரெடுக்குங் கயிறென்று இவைகளே சந்நியாசிகள் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கவேண்டிய பொருள்கள். இப்படிப்பட்ட நியமங்களெல்லாம் ஜைனர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கு முள்ளன; ஆனல் துறவிக்கு முதன்மையான இலக்கணம் மனத்திலுள்ள அடக்கமும் அவாவின்மையுமேவென்பது எல்லா மதத்தாருடைய துணிபு.

தர்மபதமென்கிற புத்தநூலில் உத்தமபிக்ஷுவின் இலக்கணமாவது அவனுடைய வேஷத்திலும் உடையிலும் இல்லையென்றும் வைராக்கியத்திலும் சாந்தியிலும் சுத்தியிலும் உள்ளதென்றும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—" தன்னுடைய வாக்கை நியமத்துக்குள் அடக்கிச் செருக்கில்லாமல் விவேகத்தோடே பேசி இம்மை மறுமைகளை விளக்கிக்கொண்டு எவன் வருகிருனே அவனுடைய உபதேசம் மதுரமாயிருக்கும்; அன்பையே உயிராகவும் புத்ததருமத்தையே ஆனந்தமாகவுமுடைய பிக்ஷுவானவன் சாந்தி நிலையை அடைந்து ஸம்ஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் முடிவைத்தரும் நிர்வாணனந்தத்தைப் பெறுவான்; ஸ்கந்தங்களுடைய உற்பத்தியையும் முடிவையும் அறிந்துகொண்டவுடனே ஞானிகளுக்கு அமிருதரூ ா

யிருக்கிற நிர்வாணமென்கிற சந்தோஷத்தின் ஆனந்தத்தை அவன் பெறுவன். தயையே அவனுக்கு ஜீவனோபாயமாக இருக்கக்கடவது; நேரான விசுத்திமார்க்கமே அவனுக்கு ஒழுக்கமாக இருக்கக்கடவது; இப்படியிருந்தால் பரிபூரணுனந்தத்தை அடைந்து அவன் துன்பத்தை நாசமடையச்செய்வான். வர்ஷிகையென்கிற செடியானது வாடிப்போன மலர்களைக் கீழேயுதிர்ப்பதுபோல, பிக்ஷுக்களே! நீங்கள் காமத்தையும் தீய எண்ணங்களையும் முற்றும் துறந்துவிடுமின்; முற்றுமுணர்ந்தவனுன புத்தனுல் உபதேசிக்கப்பட்ட தருமத்தை அறிந்துகொண்டவன், வேள்வித்தீயை எப்பொழுதும் அந்தணர் ஆராதித்து வருவதுபோல, அதனை ஆராதித்துக் கொண்டுவரக்கடவன்; பிராமணனுக்கு நலிவு செய்யலாகாது; அவனும் தன்னை நலிவுசெய்ய வந்தவனை அடித்தற்குப் போகக்கூடாது; பிராமணனை அடிக்கிறவனுக்குக் கேடு உண்டாகும்; தன்னையடித்தவனை எதிராக அடிக்கிறவனுக்கு இன்னும் அதிகமானகேடு உண்டாகும். பேதையே! மயிரைச் சடையாகத் திரித்துவைத்துக் கொள்வதனுல் என்னபயன்? தோலுடையால் என்ன பயன்? உன்னுடைய துராசைகளெல்லாம் உன் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன. நீ வெளியை மாத்திரம் சுத்தம்பண்ணிக்கொள்ளுகிருய்.''

இவ்வாறு அநேக வகையாகத் துறவிகளுக்குத் தூய்மையே முக்கியமென்று பின்னும் அந்நூல் தெரிவிக்கின்றது; இப்படியிருந்தும் பிக்ஷுக்களுக்குரிய சில நியமங்கள் தார்மிகசூத்திரமென்ற பௌத்த நூலில் பின்வருமாறு புத்தர் சொன்னுரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன :— ''பிக்ஷுக்களே! கேளுங்கள்; பாவத்தையொழிக்கும் தருமத்தை நான் உங்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறேன்; அதை உள்ளத்தில் உறுதியாக வைத்துக் கொண்டிருங்கள்; நன்மையை அடையத் தேடுகிற ஞானியானவன் சங்கத்தாருக்கு உரிய அடக்க நெறியை [ஹ்ரியாபதம்] க்கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும். பகலில் அகாலத்

தில் கிராமங்களுக்கு அன்னபிக்ஷைக்காகப் போகக் கூடாது; இராத்திரியிலும் போகக்கூடாது. அகாலத்தில் பிக்ஷையெடுக்கச் செல்வதனால் தீங்கு நேரிடுமென்றறிந்து விவேகிகள் அவ்வாறு செய்வதில்லை. ஐம்புலன்களும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் மயக்கத்தை உண்டாக்குகின்றன. அப்புலன்களைப்பற்றிவரும் ஆசையை நீக்கி விடுங்கள். பிக்ஷுவானவன் தன்னுடைய மத்தியான்ன போசனத்தை உரியகாலத்தில் பண்ணவேண்டும்; அவன் தக்க காலத்தில் தன்னுடைய உணவைப் பெற்றுத் தமியனாக மீண்டுவந்து ஏகாந்தமாக இருந்து தியானஞ் செய்ய வேண்டும். அவன் தன் சித்தத்தை எவ்விதமும் பரவவிடக்கூடாது. மனத்தை நன்றாக அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும்; உபாசகர்களோடாவது பௌத்த பிக்ஷுக்களோடாவது பேசும்போது பௌத்ததருமத்தினுடைய பெருமையைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்; பிறரைப்பற்றிப் பழிமொழியாகவாவது புறங் கூறலாகவாவது பேசலாகாது. பிக்ஷுக்களில் சிலர் வாதஞ் செய்வதற்கு வேண்டிய வல்லமையைப் பெறுதற்கு முயலு கிறார்கள். அவர்களுடைய மனம் சிறுமையுள்ளது. அவர்களை நான் பாராட்டுகிறதில்லை. இப்படிச் செய்பவர் களுக்கு அநேக வழியாகத் தீங்கிற் பற்று உண்டாகும். அவர்களுக்கு வாதத்தில் முயற்சி இருக்கும்பொழுது, அவர்கள் உண்மையாகத் தங்கள் மனத்தை நெடுந்தூரஞ் செலுத்திவிடுகிறார்கள். பௌத்த பிக்ஷுவானவன் உணவு படுக்கை ஆசனம் உடலாடைகளின் தூய்மைக்கு வேண்டிய நீர் இவைகளை யெல்லாம் பெற்றுக்கொள்வதில் புத்தராலிடப்பட்ட கட்டளை யொன்றையும் கடக்கலாகாது. அவன் இவைகளைப் பற்றிப் பரபரப்புள்ளவனாகவிருக்கக் கூடாது. தாமரையிலுள்ள தண்ணீர் போலப் பற்றில்லா தவனாக இருக்க வேண்டும்.''

புத்தர் உயிர்வாழ்ந்திருக்கும் காலத்தில் அவரை ஆசிரயித்த சிஷ்யர்களே சங்கத்தின் உற்பத்திக்குக் காரண மென்பது முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; புத்தருக்

கும் அவருடைய சிஷ்யர்களுக்குமிருந்த சம்பந்தம், இந் தத் தேசத்தில் தொன்றுதொட்டுப் பிரசித்தமாக ஆரியர் களில் நடைபெற்று வந்த குருசிஷ்ய சம்பந்தத்தை யொத் ததுதான். முதலில் சிஷ்யர்களையடையும்பொழுது, "பிக்ஷுவே! இங்குவா; தருமத்தை உபதேசம் செய் கிறேன். பிரமசரியானுஷ்டானம் செய்துகொண்டு துன் பத்தை முடித்துவிடு" என்று அவர்களுக்குச் சொன்னதா கச் சொல்லியிருக்கிறது; இதனால், ஹிந்து மதத்தாருடைய தர்ம சாஸ்திரங்களிலுள்ளவாறு பௌத்தர்களும் நான்கு ஆச்சிரமங்களைப் பாராட்டி வந்ததாக நினைக்கக்கூட வில்லை; பிரமசரியாச்சிரமத்திலிருந்து கிருஹாஸ்தாச்சிர மத்துக்கும் கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச் சிரமத்துக்கும் அதிலிருந்து சந்நியாசத்துக்கும் படிப்படி யாகச் செல்லுகிற சம்பிரதாயம் பௌத்தர்களாலேயே பங்கப்படுத்தப்பட்டதென்பது சிலருடைய கொள்கை. அதனாலும், எல்லாச் சாதியாருக்கும் சந்நியாசத்தைப் பெற யோக்கியதை உண்டென்று ஒத்துக்கொண்டு அவ் வாறு நடத்தி வந்ததனாலும், ஸ்மிருதி சம்பிரதாயத்தை அனுஷ்டிக்கிற வைதிக மார்க்கத்தாருக்கும் பௌத்தர்களுக் கும் அனுகூலம் குறைந்து வந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் பிரமசரிய சப்தத்துக்குக் காம மின்றி ஆஹாராதி நியமங்களுக்கு உட்பட்டிருத்தலே பொருளென்று அறிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஆரம்ப காலத்தில் இஷ்டமுள்ளவர்களெல்லாரும் சங்கத்தைச் சேரலாமென்ற விதியிருந்தது. வரவரச் சில நியமங்கள் விதிக்கப்பட்டன. சங்கத்தைச் சேர்வதற்கு விருப்பமுள்ள வன் ஒட்டுவியாதி யொன்றும் தனக்கில்லையென்றும், க்ஷயரோகம் தனக்கில்லை யென்றும், மூர்ச்சாரோகம் தனக்கில்லையென்றும், தான் ஒருவருக்கும் அடிமை யல்லனென்றும், தனக்குக் கடனில்லையென்றும், தான் போர்ப்படைச் சேவகனல்லனென்றும், தான் சந்நியாசி யாவதில் தன் தாய் தந்தையர்களுக்கு உடன்பாடு உண்

டென்றும் தெரிவித்தல் வேண்டும். இவைகளெல்லாம் பின்புதான் உண்டான விதிகளாம். ஆரம்ப காலத்தில் ஒருவன் தலையை மொட்டையடித்துக்கொண்டு துவரா டையையுடுத்துத் தனியே யிருப்பானாயின், அவனுக்குப் பிக்ஷுத்தன்மை கிடைத்ததாக நினைத்து வந்தார்கள். பின்பு சங்கப்பிரவேசத்துக்கு வேண்டிய நியமங்கள் உண் டாக்கப்பட்டன.

சங்கப்பிரவேசத்துக்கு இரண்டுவழி:—ஒன்று இரு பது பிராயத்துக்குக் குறைவில்லாதவர்கள் நேராகவே சந்நி யாசத்தையடைந்து சங்கத்தைச் சேரலாமென்பது; மற் றொன்று எட்டு முதல் இருபது இறுதியான பிராயமுள்ள வர்கள் பிற்காலத்தில் சந்நியாசத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைப்பெற முயன்று சங்கத்தை ஒட்டி னவர்களாக விருக்கலாமென்பது. சந்நியாசங் கொடுக்கிற முறையில் இரண்டு படிகளுண்டு; அவற்றில், தாழ்ந்த (முதல்) படிக்கு ப்ரவ்ரஜ்யையென்றும், உயர்ந்ததான (இரண்டாம்) படிக்கு உபஸம்பதை யென்றும் பெயர். ப்ரவ்ரஜ்யையாவது பழைய நிலையிலிருந்து நீங்குதல். உபஸம்பதையாவது பிக்ஷுக்களின் நிஷ்டையைப் பெற் றுக்கொண்டு சங்கத்தாரில் தானும் ஒருவனாகி அச்சங் கத்தை யடைதல். ப்ரவ்ரஜ்யைப் பெற்று உபஸம்பதை யைப் பெறாத சந்நியாசி வெளியாருக்குச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டாலும் சங்கத்தில் அவ னுக்கு உள்ள பதவி தாழ்ந்ததே. சிலருக்கு ப்ரவ்ரஜ்யா ஸம்ஸ்காரமும், உபஸம்பத ஸம்ஸ்காரமும் ஒரே காலத்தில் நடத்தப்படும். ஆனால், சாதாரணமாக, ப்ரவ்ரஜ்யாஸம் ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட சில காலத்துக்குப் பின்பு தான் உபஸம்பதா ஸம்ஸ்காரத்தைத் கொடுப்பது வழக்கம். ப்ரவ்ரஜ்யைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவன், சங்கத்தா ரெதிரில் சென்றாவது முதியவனான ஒரு பௌத்த சந்நி யாசியினிடமாவது அந்த ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்; அந்த ஸம்ஸ்காரத்துக்கு அதிகமாகச்

செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை; அந்த ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய மனிதன் துவராடையை உடுத்திக் கொண்டு தலைமுழுவதையும் முகமுழுவதையும் சிரைத்துக்கொண்டு தனக்கு ப்ரவ்ரஜ்யைக் கொடுக்கிற சந்நியாசியினிடத்தில், மூன்று தரம் வணக்கத்துடனும் பக்தியுடனும்* "புத்தம் சரணம் கச்சாமி", "தர்மம் சரணம் கச்சாமி", "ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி" என்று சொல்லவேண்டும். இதைச் சொன்ன பின்பு பௌத்த சந்நியாசிகளுக்குரிய தசசீலங்களையும் தான் அனுஷ்டித்து வருவதாகவும் அவன் சங்கற்பம் செய்து கொள்ள வேண்டும்; பின்பு உபஸம்பதையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொழுது, அவன் சங்கத்தார்க்குமுன் சென்று பணிந்து தலைமேற்கூப்பிய கையனாய்ச் சங்கத்தைப் பார்த்துப் பின் வருமாறு சொல்லுதல் வேண்டும்:—"பூஜ்யர்களே! எனக்கு சந்நியாசங் கொடுக்கவேண்டுமென்று சங்கத்தாரை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னையும் தங்களிலொருவனாகச் செய்துகொள்ள வேண்டுகிறேன்; என்மேல் சங்கத்தார் தயையுள்ளவர்களாகவிருக்கும்படி வேண்டுகிறேன்; பூஜ்யர்களே! எனக்கு நீங்கள் சந்நியாசம் தந்தருளவேண்டுமென்று இப்படியே இரண்டுதரம் மூன்றுதரம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னை உயர்த்தித் தங்களில் ஒருவனாகச் செய்துகொள்ள வேண்டும்; என்னிடத்தில் கருணையுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும்." இப்படி அவன் சொன்ன பின்பு சில கேள்விகள் கேட்டு அவனைப் பரிசோதித்து அவனுக்குச் சங்கத்தைச் சேர்தற்குத் தகுதியுண்டென்று சங்கத்தார் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள்; அக்கேள்விகளாவன:— (வந்தவனைப் பெயர் கூறியழைத்து) "நான் சொல்வதைச்

---

* "முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
சரணா கதியாய்ச் சரண்சென் றடைந்தபின்"
(மணிமேகலை, 30-ஆம் காதை, 4-5)

செவி கொடுத்துக் கேட்கின்றனேயா? சத்தியமாகவும் வஞ்சனேயில்லாமலும் நீ பேசுவதற்கு இதுதான் சமயம். உன்னேப் பற்றிய நிலேமைகள் எப்படி யிருக் கின்றனவோ, அவற்றைப்பற்றிக் கேட்கப் போகிறேன்: நீ உள்ளதை உள்ளதென்றே சொல்லவேண்டும். இல்லா ததை இல்லேயென்றே சொல்லவேண்டும். உனக்குப் பெருவியாதி, கண்டமாலே, வெள்ளேக்குஷ்டம், க்ஷயம், மூர்ச்சாரோகம் இவைகளுள் ஒன்றுமில்லேயா? நீ வஞ் சனே வேடம் பூணுத உண்மையான மனிதன்தாஞ? நீ ஆண்மகஞ? நீ யாருக்கேனும் அடிமையாக இருக்கின் றனேயா? நீ கொடுக்கவேண்டிய கடன் ஒன்றுமில்லேயா? நீ இராஜசேவை செய்பவஞ? சந்நியாசத்தை அடைவதற் குத் தாய் தந்தையர்களின் கட்டளே பெற்றிருக்கின் றனேயா? உனக்குப் பூரணமாக இருபது பிராயமாயிற்ரு? உனக்கு வேண்டிய பிக்ஷாபாத்திரமும், காஷாய வஸ்திரங் களும் இருக்கின்றனவா? உன் பெயரென்ன? உன் ஆசிரி யன் பெயர் என்ன?'' (என்று சங்கத்தாரில் ஒருவன் பரிசோதகஞக முன் நின்று கேட்பான்.) இக்கேள்விகளுள் இறுதிக்கேள்வியால், ப்ரவ்ரஜ்யையை யடைந்தவன் உப ஸம்பதையையடையு முன் சங்கத்தாருள் ஒரு பிக்ஷுவைக் குருவாக அடைந்து அவனிடம் பௌத்த தருமங்களேயும் ஆசாரங்களேயும் அறிய வேண்டுமென்று தெரிகிறது. இந்தக் கேள்விகளேக் கேட்ட பரிசோதகன், அந்தக் கேள்வி களுக்கெல்லாம் நேரான விடை வந்தவுடனே சங்கத்தாரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுவான்:—"பூஜ்யர்களே! சங்கத்தார் நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டுகிறேன்; (குரு சிஷ்யர்களுடைய பெயர்களேச் சொல்லி) இன்ஞ ருடைய சிஷ்யஞன இங்கேயுள்ள இன்ஞன் சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தைச் சேர விரும்புகிருன்; இவன் சங்கத்தைச் சேர்வதற்கு விரோதமான தடையொன்று மில்லே; இவனுக்குப் பிக்ஷாபாத்திரமும் துவராடைகளும் இருக்கின்றன. இவன் இன்ஞருடைய சிஷ்யஞக இருந்து

கொண்டு தானும் சங்கத்தைச் சேரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறான்; இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு பிக்ஷுவாகிச் சங்கத்தைச் சேரலாமென்று சங்கத்தார் கட்டளையிடக் கருதுகிறார்கள். இச் சங்கத்திலுள்ள பெரியோர்களில், இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இவன் இருந்துகொண்டு சங்கத்தைச் சேரலாமென்று எண்ணங் கொண்டவர்கள் மௌனமாக இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு எண்ணங் கொள்ளாதவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிட வேண்டும்; இவ்வாறு மூன்றுதரம் சொன்ன பின்பு ஒருவரும் பேசாமலிருந்தால், அந்தப் பரிசோதகன் சபைக்குத் தலைவனான ஸ்தவிர [முதியோ]னைப் பார்த்து வணங்கி (குருசிஷ்யர்களுடைய இயற்பெயர் சொல்லி), "இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாகவிருந்து கொண்டு சங்கத்தைச் சேர்தற்கு நியமனம் பெற்றுக் கொண்டான். சங்கத்தாரெல்லாரும் இதற்கு உடன்பட்டவர்கள். அதனாலே தான் எல்லாரும் மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன்" என்று சொன்னபின்பு, அந்தச் சிஷ்யன் சங்கத்தில் ஒருவனாகி விடுகிறான். பின்பு பிச்சையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்ட அன்னந்தான் அவனுக்குத் தகுதியான அன்னமென்றும், பிறர் விட்டெறிந்த கந்தைகளைச் சேர்த்துத் தைத்துக்கொண்ட ஆடைதான் அவனுக்குத் தக்க உடையென்றும், காட்டிலுள்ள மரங்களின் அடிதான் அவனுக்கு இருப்பிடமென்றும், கோமூத்திரந்தான் அவனுக்குத் தக்க மருந்தென்றும், உபாசகர்கள் நல்ல ஆடை உணவு இருப்பிடம் மருந்து ஆகிய இவற்றைக் கொடுப்பார்களாயின் அங்கீகரிக்கலாமாயினும் அவைகளையெல்லாம் மேற்கூறிய விதமாகவே அவன் பெற்றுக்கொள்வது உத்தமமென்றுங் கூறுவர். பின்னும் காமமின்மை, கள்ளாமை, கொல்லாமையென்னும் விரதங்களிலிருந்து தவிர்ந்தாலும், யோகத்தாற் கிடைக்கும் இருத்தி சக்திகள் தனக்கிருப்பனவாகப் பெருமை பாராட்டினாலும் சங்கத்திலிருந்து விலக்கி விடுவதற்கு இடமுண்டாகுமென்றும்

சொல்லுவார்கள். இவ்வாறு சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் தன்னுடைய ஆசிரியனோடு கூடவேயிருந்து தருமத்தையும் சீலத்தையும் அவன்பால் அறிந்து தந்தையினிடத்தில் மைந்தன் இருக்கும் மாதிரி நடந்துகொள்ள வேண்டும். இங்ஙனம் துறவியானவனுக்கு அந்த நிலைக்குரிய நியமங்களை நடத்த முடியாவிட்டால் அவன் அதிலிருந்து இல்லற நிலைக்கு வந்துவிடலாம்.

பிக்ஷுக்களுக்குரிய ஆகாரநியமங்கள் :—சூரியோதயமான பின்பு * மத்தியான்னத்துக்குள்ளாகவே அன்னரூபமான ஆகாரத்தை உட்கொள்ளலாம். இந்த ஆகாரத்தை வீடு வீடாகச் சென்று பிச்சை யெடுத்துத் தொகுக்க வேண்டும். வீட்டு வாயிலிற் போய் மௌனமாகப் பிக்ஷா பாத்திரத்தோடு † சும்மா நிற்கவேண்டும். கொடுத்தாற் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; கொடாவிட்டால் அப்பாற் போய்விடவேண்டும். இன்னார் வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்று தெரிந்தெடுத்து உத்தேசத்தோடு போகக்கூடாது. தனக்கு ஒரு வேளைக்கு வேண்டியவளவு உணவு கிடைத்த பின்பு பிச்சை வாங்கக்கூடாது. பிச்சையெடுத்த ஆகாரத்தை ‡ உண்பதற்கு முன் அசுபபாவனை செய்து கொண்

* "ஒண்டுவ ரார்துகி லாடை மெய்போர்த் துச்சிகொளாமை யுண்டே யுரைக்கும், குண்டர்க ளோடரைக் கூறை யில்லார் கூறுவ தாங்குண மல்ல கண்டீர்" என்பது திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்; கீழைத் திருக்காட்டுப் பள்ளி.

† "மனையகம் புகுந்து மணிமேகலை தான், புனையா வோவியம் போல நிற்றலும்" என்றதனால், பிக்ஷையிரத்தற்குச் சென்ற பிக்ஷுணிகளும் மௌனமாய்ச் சும்மா நிற்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது (மணிமேகலை, 16-ஆம் காதை, 130-31)

‡ நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், 52-ஆம் பாட்டுரை:— 'தலைசிரைத்தலே, புருவஞ்சிரைத்தலே, அத்யுஷ்ணமும் அதிபாரமும் அதிதுர்க்கந்தியுமாகிய சீவரம் போர்த்தலே, ஸர்வமும் அசுசியென்று பாவித்துண்டலே, காமஸந்தாபமே, பொழுது செகுத்துண்டலே என்றிவை முதலாயின என்பதனாலும் பௌத்த பிக்ஷுக்கள் உண்பதற்கு முன்பு அசுபபாவனைபண்ண வேண்டுமென்று தெரிகின்றது.

டிருந்து, பின்பு தான் இறவாமலிருப்பதற்கு வேண்டுமளவே உண்ணவேண்டும். செல்வவான்களான உபாசகர்கள் தாமாகவே பிக்ஷைக்கு அழைத்தால் போய் உண்ணலாம். உண்ணலாகாதென்கிற நிர்பந்தமில்லை; அப்பொழுது கூடப் பகலில் ஒரு வேளை யுணவுக்கே போகலாம். உபாசகர்கள் பெரும்பாலும் பூர்ணிமையில் அழைப்பது வழக்கம். தாம் இருக்கிறவிடத்துக்கு உபாசகர் யாரேனும் தாமாக வந்து உணவளித்தால் அதை உண்ணுகிற வழக்கமும் உண்டு. சில பிக்ஷுக்கள் ஆகார விஷயத்தில் சில கடுமையான நியமங்களைக்கூட அனுஷ்டிப்பதுண்டு. மாம்ஸாஹாரத்தை உண்பதில்லையென்றும், பிச்சையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டதை யன்றி வேறொன்றையும் உண்பதில்லை யென்றும், * பிக்ஷாபாத்திரத்திற் கிடைத்ததை எறிகிறதில்லை யென்றும் இப்படிச் சில நியமங்கள் அவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிகிறது. பிக்ஷைக்குப் போகும்பொழுது ஊரிலுள்ளவர்கள் உண்டுவிட்ட செய்தியை இயன்றவரையில் தெரிந்துகொண்டு பின்பே போகவேண்டும்; தமக்கு உணவைக் கொடுத்துவிட்டு உபாசகர் பட்டினியிருக்கும்படி முன்பு செல்லலாகாது.

பிக்ஷாபாத்திரம், † மூன்று வஸ்திரம், இடையிற் கட்டுங் கச்சை, கந்தைகளைத் தைத்தற்குவேண்டிய

---

* "கொள்ளு மாறுந்தங் கோரகை யுட்கஞ்சி மொள்ளு மாறு முதுகு நெளித்துண்டு" (நீலகேசி, அருக்க சந்திரவாதச் சருக்கம், 6-ஆம் பாட்டு) எனவும், "வழிக்கு மாறுந்தம் மண்டையினுண்டு" (நீலகேசி, அருக்கசந்திர வாதச்சருக்கம், 7-ஆம் பாட்டு) எனவும் வருவனவற்றால், பௌத்த பிக்ஷுக்களுடைய பிச்சைப் பாத்திரம் கோரகையென்றும் மண்டையென்றும் கூறப்படுமென்றுணர்க.

† மூன்று வஸ்திரங்கள்—அந்தரவாஸகம், ஸங்காடி, உத்தராசங்கமென்பன; "மருதின் வாழ்பகை யானவிம் மாந்தர்" (நீலகேசி, குண்டலகேசி வாதச்சருக்கம், 64-ஆம் பாட்டு) எனவும், "புடைவை கொண்டு கிழித்து மகதநாட்டுச் சதிரவரைக் கண்ணுறு போலத் துன்னஞ்செய்து மருதந்துவர் தோய்த்துக்கொட்டி இவ்

ஊசி, க்ஷௌரக்கத்தி, நீர் வடிக்கட்டுகிற துணி என்னும் * எட்டுமே பிக்ஷுக்களுக்குரியவை ; இவற்றையன்றித் தமதென்று வேறொன்றையும் வைத்திருத்தல் கூடாது. அப்படி ஏதாவதொரு பொருளை வைத்திருந்தால், அது நிருவாணமடைவதற்குப் பெருந்தடையாகுமென்பது அவர்கள் கருத்து. பக்ஷிகள் தாம் பறந்து செல்லுமிடங்களுக்குச் சிறைகளையன்றி வேறொன்றையும் எப்படி உடன்கொண்டு செல்லுவதில்லையோ, அப்படியே பிக்ஷுக்கள் காஷாயத்தையன்றி வேறொன்றையும் கொண்டு செல்லலாகாதென்று பௌத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பணத்தை அவர்கள் தொடவுங் கூடாதென்பது விதி.

உபாசகர்களில் யாராவது பிக்ஷுக்களுக்குப் பணங் கொடுக்க விரும்பினால் பணமாகக் கொடாமல், அவர்களுக்கு உரிய வஸ்திர முதலிய பொருள்களை வாங்கிக் கொடுத்தல் முகமாகவே சேர்ப்பிக்கக் கடவர். ஒரு பிக்ஷு பணம் வாங்கினனென்று தெரிந்தால், அவனைச் சங்கத்தார் விசாரித்துக் † குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவித்து

வாறு பகுக்லேசத்தாற் போர்க்கின்றது மோக்ஷார்த்தம்'' (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், 6-ஆம் பாட்டுரை) எனவும், ''துவராடைகண் மூடியசேடன்'' (நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம் 21-ஆம் பாட்டு) எனவும், ''நிலம்பொய் நீர்பொய் நெடுநகர் தாமும்பொய், கலம்பொய் காற்றொடு தீயும் பொய் காடும்பொய், குலம்பொய் பேயெனக் கூறுஞ் செங்கூறையாய்'' (நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், 73-ஆம் பாட்டு) எனவும் வருவனவற்றால், பௌத்த பிக்ஷுக்களின் ஆடைகளின் இலக்கணமும், அவை 'துவராடை', 'செங்கூறை' என்று கூறப்படுதலும் அறிக.

* கிழிக்கத்தி, கத்திரிகை, சுண்ணம்புச் செப்பு, வெற்றிலைப் பெட்டி, பாக்குப்பை, பல்லுத் துடைக்கப் பாளை முதலியனவும், தலைவழிக் கத்தி, தீட்டுக்கல், குடை, செருப்பு, மண்டை, கெண்டி முதலியனவும் பிக்ஷுக்கள் கைக்கொள்ளுதற்குரியனவென்பர் நீலகேசி உரையாசிரியர் ; அருக்கசந்திர வாதச்சருக்கம், 19.

† பிக்ஷுக்களுக்கு ஏதேனுங் குற்றம் நேரிடுமாயின், அதற்குப் பரிகாரம் நந்தவனத்துக்கு நீரிறைக்கையென்று தெரிகிறது ; இதனை, 'பிக்ஷுணிக்களுக்குப் பிழை புகுந்தாற் பிராயச்சித்தம் புத்

அவனைக்கொண்டு அந்தப் பணத்தை அருகிலுள்ள உபாச கனுக்குக் கொடுத்துவிடச் செய்வதும், அங்ஙனம் பெற்றுக் கொள்ள அந்த உபாசகன் உடன்படாவிட்டால், அவனைக் கொண்டாவது வேறு உபாசகனைக் கொண்டாவது அதனை எடுத்தெறிந்துவிடச் செய்வதும், எந்த உபாசகரும் எறி தற்கு உடன்படாவிட்டால் சங்கத்தார் ஒரு பிக்ஷுவை அதற்கென்று நியமித்து அவனைக் கொண்டு அந்தப் பணத்தை எடுத்தெறிந்துவிடச் செய்வதும், அந்தப் பிக்ஷு தான் பணத்தையெறிந்த இடத்தைக் கருத்தில் வைத்து வெளியிடலாகாதென்பதும் அவர்களுடைய நியமங்கள்.

வஸ்திரம் :—பௌத்த பிக்ஷுக்கள் எப்பொழுதும் வஸ்திரமில்லாமலிருக்கக்கூடாதென்றும், திகம்பரர்களாக விருந்தால் அவர்களுக்கு விரத பங்கம் நேரிடுமென்றும் சொல்லுவார்கள். சாதாரண ஜனங்கள் உடம்பு முழுவ தையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளாத தேசங்களிற்கூடப் பிக்ஷுக்கள் உடம்பு முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக் கொள்ள வேண்டுமென்பது நியமம். இந்தக் கொள்கை ஜைனர்களுடைய **திகம்பரவாதத்**துக்கு முழுவதும் எதி ராக வுண்டாயிற்றென்று தோற்றுகின்றது. ஒவ்வொரு பிக்ஷுவுக்கும் அந்தரவாஸகமென்றும், ஸங்காடியென் றும், உத்தராஸங்கமென்றும் மூன்று காஷாய வஸ்திரங்கள் இருக்கவேண்டும். அந்தரவாஸகம் - உள்ளாடை; ஸங் காடி - அரையிற் கட்டும் ஆடை; உத்தராஸங்கம் - மேற் போர்வை. இந்த மூன்றையும் தோய்த்து உலர்த்தி உப யோகித்துக் கொள்வதற்கு உபகாரமாக வேறு மூன்று வஸ் திரங்களே இருக்கலாம். உள்ள வஸ்திரங்கள் மலினமாக வும் சிதிலமாகவும் போய்விட்டால் வேறு வஸ்திரம் பெற்றுக் கொள்வதற்குத் தாமாகவே முயலலாகாது. இல்லாததைப்

தர் கோயில் முற்றத்துக்கு மணற் சுமக்கை; பிக்ஷுக்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் நந்தவனத்துக்கு நீர் இறைக்கை' (நீலகேசி, அருக்க சந்திரவாதச்சருக்கம், 25 - ஆம் பாட்டுரை) என்பதனு லுணர்க.

பார்த்து யாராவது தாமாக வஸ்திரம் கொடுத்தாற் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இருப்பிடம் :—காட்டில் மரத்தடியில் தனித்து வாசஞ் செய்வது இந்திரிய நிக்கிரகத்துக்குச் சிறந்த வழி யென்பது பௌத்தர்கள் கருத்து ; ஆனால், கௌதமபுத்தர் தாம் தருமோபதேசஞ் செய்யத் தொடங்கின நாள்முதல் கிராமங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் அருகில் வாசஞ் செய்து கொண்டு வந்தார் ; அநேக பிக்ஷுக்கள் தனியே காட்டிற்குச் சென்று மரத்தினடியில் வாசஞ்செய்து வந்தார்கள் ; சில பிக்ஷுக்கள் தமக்கு இருப்பிடமாகப் பிறராற் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட விஹாரங்களில் கூட்டங் கூட்டமாக இருந்தார்களென்றும் தெரிகிறது. *விஹாரங்கள் ஊருக்கு அருகிலுள்ள பெரிய தோட்டங்களில் பிக்ஷுக்கள் தங்குவதற்காக உபாசகர் கட்டி அமைத்தவை. கௌதமபுத்தரது காலத்திலேயே சில விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவென்றும், அவர் காலத்துக்குப் பின் அங்கங்கே பற்பல விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டன வென்றும் சொல்லுவர். மலைக்குகைகளிலும், மலைகளில் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் சிற்பிகளாற் குடைந்தமைக்கப் பட்ட செயற்கை முழைகளிலும் பிக்ஷுக்கள் தனித்தனி யாகவாவது கூட்டங்கூட்டமாகவாவது தங்குவதுமுண்டு. அத்தன்மையனவாகிய குகைகள் பல நம்முடைய தேசத்தில் இப்பொழுதும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இப்

---

*'பள்ளியுட் சங்கத்தாரோடு கிடந்த உபாஸகன் நித்ராவசத்தாற் சங்கத்தார்மேற் காலேறட்டு விழித்தால் அதற்குப் பச்சாத்தாபப்படுவது பாவமுண்டென்று அஞ்சியன்றோ' (நீலகேசி, 'புத்தவாதச்சருக்கம், 65-ஆம் பாட்டுரை), 'ஒரு பள்ளியுளிருந்த சங்கத்தார் பலருட் சிலரைத் தோஷவான்களென்றும் ஸஹபோஜன ஸஹவாஸங்களுக்கு யோக்கியரல்லரென்றும் கழித்தால் ஒழிந்தாரெல்லாரும் யோக்கிய ரென்றவாறுபோலக் குற்றமென்று உன்னாற்கழிக்கப்பட்ட நான்குசொல்லுமொழித்து ஒழிந்தன புண்ணியகாரணமாம்' (69-ஆம் பாட்டுரை) என்பனவற்றால், சங்கத்தாருறைதற்கு உரிய விஹாரமென்பது தமிழிற் பள்ளி யென்று சொல்லப்படுமென்று தெரிகிறது.

படிப்பட்ட விஹாரங்களிலாவது குகைகளிலாவது பிக்ஷுக்கள் வருஷமுழுவதும் வசிக்கிற வழக்கம் இல்லை. அவர்கள் சாதாரணமாக வருஷாகால மொழிந்த மற்றகாலங்களில் ஒரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் பெயர்ந்து சஞ்சரித்துக் கொண்டே யிருத்தல்வேண்டும். வருஷாகாலத்தில் மாத்திரம் ஓரிடத்திலேயே யிருத்தல்வேண்டும். வருஷா காலத்தில் வெளியில் மரத்தினடியில் வாசஞ் செய்யக் கூடாது ; ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குச் செல்லவுங் கூடாது.

பிக்ஷுக்களின் தினசரியை :—புதிய பிக்ஷுவாய்க் குருவினிடத்தில் பணிவிடைசெய்து வருபவன், சூரியோதயத்துக்கு முன்னமே எழுந்து ஸ்நானஞ் செய்து, தானும் தன் ஆசிரியனும் இருக்கும் விஹாரத்தைச் சுத்தி செய்து *தாம் தொழும் அசுவத்த விருக்ஷத்தின் அடியையும் சுத்தி செய்து ஒருநாள் முழுதும் தாம் பருக வேண்டிய நீரை யெடுத்து வடிக்கட்டி வைத்தல் வேண்டும். அப்பால் ஏகாந்தமாகவிருந்து புத்ததருமத்தைத் தியானஞ் செய்ய வேண்டும். பின்பு † தாது கோபத்தையாவது

---

* பௌத்தர்களால் அரசமரம் தொழப்படுதலை, "புத்தர்கட் பத்தியிற்போதி மரந்தொழின்" நீலகேசி, மொக்கலவாதச் சருக்கம், 62-ஆம் பாட்டு) என்பதனாலும், "அருள் அறிவு துறவில்லாத போதிமரத்தை நீ தொழுதல் என்னை? புத்த பக்தியால், அவனிருந்த போதிமரம்போலும் போதிமரந் தொழுகின்றனையாயின், அவனிறந்த மண்டை போலு மண்டையையும் அவன் தொட்ட செருப்புப்போலுஞ் செருப்பினையும் அவன் குடை போலுங் குடையினையுந் தொழுக" என்னும் அதனுரையாலு முணர்க.

† தாதுகோபம் - (புத்தருடைய) தாதுக்களைப் பாதுகாத்தற்குக் கட்டிய கட்டிடம் ; தாது - என்பு முதலியன ; 'புத்தனுடைய என்பாகிய தாது ஆழ்வார்' (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச் சருக்கம், 24-ஆம் பாட்டுரை) எனவும், 'நீ தாதுவினைத் தொழுவது புத்த தாது வென்றன்றே' (நீலகேசி, மொக்கலவாதச் சருக்கம், 82-ஆம் பாட்டுரை) எனவும் வருவனவற்றால், புத்ததாது பூசிக்கப்பட்டு வந்ததை யறிந்துகொள்க.

போதி விருக்ஷத்தையாவது மலரால் அருச்சித்துத் தொழுது ஒரு பிக்ஷாபாத்திரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஆசிரியனுடன் பிக்ஷை யெடுக்கச் செல்லவேண்டும். பிக்ஷை யெடுத்துக் கொண்டுவந்த பின்பு ஆசிரியன் காலைக் கழுவிக் கொள்வதற்கு நீர்கொடுத்துப் பிக்ஷாபாத்திரத்தை அவன் முன் வைத்து அவனும்தானுமுண்ட பின்பு பிக்ஷாபாத்திரத்தைச் சுத்திசெய்ய வேண்டும். மறுபடியும் புத்தரைத் தொழுது தியானம் செய்யவேண்டும். பின்பு பௌத்த சமய நூல்களைப் படிக்கிறதும் எழுதுகிறதும் தனக்குத் தெரியாதவற்றை ஆசிரியினிடம் கேட்டு அறிகிறதும் சாயங்காலம் வரையில் அவன் செய்யவேண்டிய தொழில்கள் ; சாயங்காலமானவுடனே விஹாரத்தை தூத்துச் சுத்திசெய்து விளக்கேற்றி அன்று தான் பௌத்த நூல்களிலிருந்து நெட்டுருப்பண்ணிய பகுதிகளைக் குரு முன்பே ஒப்பித்து, தான் ஏதாவது குற்றஞ்செய்திருந்தால் அதை ஆசிரியனுக்கு அறிவித்து க்ஷமிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும் ; நிரம்பிய மனமுடையவனாய் இந்திரியங்களை வெல்ல முயன்றுகொண்டு திரிகரணங்களாலும் சுத்தனாய்ச் சாந்தியுடன் வளர்ச்சியடைந்து வரவேண்டும். *ஸ்தவிரர்களான பிக்ஷுக்கள், இவ்வாறு சிஷ்யர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு, தங்களுக்குள்ள காலத்தை சீலானுஷ்டானத்திலும் ஐந்துவிதமான பாவனைகளிலும் தியானத்திலும் சமாதியைப் பெறுவதிலும் செலுத்தி வருவார்கள். ஆசையை வென்று பற்றையறுத்து முற்பிறப்புக்களிலும் இப்பிறப்பிலும் செய்துவந்த கருமங்களின் ஸம்ஸ்காரங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்துவிட்டு நிருவாணத்தைப் பெறுவதுதான் இவர்களுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் பயன். இவ்வாறு சீலபாவனைத்தியான சமாதிகளால், முறையே ஸ்ரோதாபந்ந

---

* ஸ்தவிரர் - முதியபிக்ஷுக்கள் ; இப்பெயர், 'சிங்கதத்தரென்பாரோரு ஸ்தவிரர் ஸங்காவாஸத்துப்போதியின்கணின்ற பிக்ஷுணியைத்தயாசெய்யப்புக' (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச் சருக்கம், 14-ஆம் பாட்டுரை) என்பதில் வந்திருத்தல் காண்க.

ரென்றும் ஸக்ருதாகாமி யென்றும் அநாகாமி யென்றும் அர்ஹத்தென்றும் படிப்படியாக உயர்ந்திருக்கும் வகை நான்குண்டு; அசேஷரென்கிற ஐந்தாம் வகையொன்றும் இருப்பதாகச் சொல்வார்கள்.

"சங்கத்திலுறைபவன் வேறு செய்தியைப் பற்றியும் அற்ப விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசமாட்டான்; தன்னுடைய சமய நூலையே விவரித்து வெளியிட்டு வருவான்; அல்லது வேறொருவரை அவ்வாறு செய்யத் தூண்டுவான்; அல்லது தூய்மையான மௌனத்தை அதிக கௌரவத்துடன் பாராட்டி வருவான்" என்று திரிபிடகத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

மாதத்தில் இருமுறை பருவகாலங்களில் சமீபித்த இடங்களிலுள்ள பிக்ஷுக்களெல்லாரும் ஒருங்கு சேர்ந்து உபவஸதவிரதானுஷ்டானஞ் செய்துவருவது வழக்கம். உபவஸதமாவது:உபவாஸம் (பட்டினியிருத்தல்.) கூடியிருக்கிற பிக்ஷுக்களுள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கடமைகளையும் ஆசாரத்தையும் முறைப்படி நடத்திக் கொண்டு வந்தார்களாவென்று விசாரித்தறிந்து கொள்ளுதலும், குற்றஞ் செய்தவர்களெல்லாம் தத்தம் குற்றத்தை அனுதாபத்துடன் வெளியிட்டுச் சங்கத்தாருடைய க்ஷமையைப் பெற்றுக்கொள்வதுமே உபவஸதானுஷ்டானத்தின் முக்கியமான நோக்கம். ஒரெல்லைக்குட்பட்ட இடத்திலுள்ள பிக்ஷுக்களில் மூத்தவனுக்கு இந்த உபவஸதபிக்ஷு சங்கத்தைச் சேர்க்க அதிகாரம் உண்டு. அச்சபைக்கு வரவேண்டிய பிக்ஷுக்களெல்லாரும், அந்த மூத்தவன் நியமித்தபடி சமீபத்திலுள்ள விஹாரத்திலாவது மலையிலுள்ள குகையிலாவது வந்து சேரவேண்டும். ஒரு பிக்ஷுவாவது வராமலிருத்தல் கூடாது. பைத்தியம் பிடித்திருந்தால் மட்டுமே வராதிருக்கலாம். வரக்கூடாதபடி நோயை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், தாங்கள் விதியைக் கடந்து குற்றமொன்றும் செய்யவில்லையென்று வேறொரு பிக்ஷுவைக் கொண்டு சங்கத்துக்குத் தெரி

விக்கக் கூடுமானல் வாராமல் நின்றுவிடலாம்; இப்படிச் செய்ய முடியாவிடின் நோயாளியைச் சபைக்குத் தூக்கிக் கொண்டு வரவேண்டும்; அதுவும் முடியாவிட்டால் சபையே அவனிருக்குமிடம் செல்லவேண்டும்; இவ்வாறு வரவேண் யடிவர்களெல்லாரும் வந்தாலொழிய அந்தச் சபையை நடத்த ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை.

சூரியாஸ்தமனமான பின்பு தீபவொளியில் பிக்ஷுக்க ளெல்லாரும் உரிய இடங்களில் இருப்பார்கள். உபாஸகர் கள் ஒருவரும் அச்சபை கூடும் காலத்தில் அங்கேயிருத்த லாகாது. பின்பு, சபையில் எல்லாருக்கும் கேட்கும்படி ஸ்தவிரன் பிராதிமோக்ஷ வாக்கியத்தைச் சொல்லுவான்; பிராதிமோக்ஷமென்பது குற்றங்களை அனுதாபத்துடன் ஒத்துக்கொண்டு அவைகளின் பந்தத்திலிருந்து விடுதி பெறுதல்; “பூஜ்யர்களே! நான் சொல்வதைச் சங்கத்தார் அன்புடன் கேட்கவேண்டும்; இன்று, பக்ஷத்தின் பதினைந்தாவதாகிய உபவஸத தினமாயிருக்கிறது; சங்கத் தார் ஸித்தராயிருந்தால் உபவஸதானுஷ்டானஞ் செய்து பிராதிமோக்ஷத்தைக் கேட்கலாம். பூஜ்யர்களே! உங்க ளுடைய பரிசுத்தியைப்பற்றிச் சங்கத்தாருக்குத் தெரிவி யுங்கள்; நீங்கள் குற்றம் செய்திருந்தால் அதை ஒப்புக் கொள்வதற்கு வேண்டிய வாக்கியங்களை நான் சொல்லு கிறேன்; கேளுங்கள்” என்று ஸ்தவிரன் சொன்னவுடன், சபையிலுள்ள பிக்ஷுக்கள் யாவரும், “நாங்களெல்லாம் நீ சொல்வதைக் கேட்டு அதற்கு ஏற்றவாறு நடந்து கொள்வோம்” என்று சொல்லுவார்கள்; பின்பு ஸ்தவிரன் பின்வருமாறு கூறுவான்:—எவன் குற்றம் செய்திருந் தாலும் அதை அவன் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்; குற்றம் செய்யாதவன் மௌனமாயிருக்கலாம். பூஜ்யர்களே! உங்க ளுடைய மௌனத்திலிருந்து நீங்கள் குற்றஞ் செய்ய வில்லை யென்று நான் அறிந்துகொள்வேன். தனியே ஒருவனை வினவினால் அவன் எப்படி விடைபகர்வானே, அப்படியே இச்சபையை நோக்கி மூன்றுமுறை நான்

கேட்கும் கேள்விகளுக்கு இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் தக்கவண்ணம் விடையளிக்க உரிமை யுள்ளவர்களா கிருர்கள்.'' இப்படி ஸ்தவிரன் மூன்றுதரம் கேள்வி கேட்டபின் தான்செய்த குற்றம் தன் ஞாபகத்திலுள்ள பொழுது அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக் கொள்ளாத பிக்ஷு அந்ருதவாத தோஷத்தை [பொய் சொன்ன குற்றத்தை] அடைவான். மனப்பூர்வமாகச் செய்யும் அந்ருதவாதம் நாசத்தைத் தருமென்று ததாகதர் சொல்லியிருக்கிருர். ஆகையால், செய்த குற்றத்தை மறவாதிருந்து அதன் தோஷத்தினின்றும் நீங்குதலைத் தேடும் ஒவ்வொரு பிக்ஷுவும் தன் குற்றத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக் கொண்ட தோஷத்தின்பாரம் மிகவும் குறைந்து விடும். பிரமசரிய விரதபங்கம், அஸ்தேய விரதபங்கம், அஹிம்ஸா விரதபங்கம், இருத்தி சக்தியைப் பாராட்டாமையாகிய விரதத்தினின்று வழுவுதலாகிய இவற்றைப்பற்றியும் வேறு உள்ள விரத பங்கங்களைப்பற்றியும் ஸ்தவிரன் மூன்றுமுறை கேட்டபின்பு, சபையில் எல்லோரும் மௌனமாயிருந்தால், அப்பொழுது அவன், ''பூஜ்யர்களெல்லோரும் தோஷ மில்லாமல் சுத்தராயிருக்கிருர்கள் ; ஆகையினுலேதான் அவர்கள் மௌனமாயிருக்கிருர்களென்று நினைக்கிறேன்'' என்று சொல்லிப் பின்பு அந்த ஸ்தவிரன் சபையோரை நோக்கி, ''நீங்கள் என்னிடத்தில் ஏதாவது ஒரு குற்றத் தைக் கண்டாவது கேட்டாவது அறிந்திருந்தாலும் என்னைப்பற்றி ஏதாவது உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தா லும் அவற்றைத் தயைசெய்து வெளிப்படையாக எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். நான் என் குற்றங்களை அறிந்து கொண்டு அவைகளுக்குரிய பரிகாரத்தைத் தேடுவேன்'' என்று சொல்லிச் சபையாருடைய அனுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு சபையை முடித்துவிடுவான். உபவஸத தினத் தில் சாயங்காலத்துக்கு முன்பு பிக்ஷுக்கள் சேர்ந்திருக்கு

மிடத்திற்கு உபாஸகர்களும் பிக்ஷுணிகளுமாகிய எல்லோ ரும் வந்து திரிபிடகத்தில் ஒரு பாகமாகிய விநயபிடகத் தைப் பிக்ஷுக்கள் படிக்கப் பக்தியுடன் கேட்பது வழக்கம். உபவஸதை தினங்கள் ஆதிகாலத்தில் மாதத்துக்கு இரண்டா யிருந்தன. பின்பு அஷ்டமி திதிகளையும் சேர்த்து நான்காக்கினார்கள். இந்த உபவஸதானுஷ்டானமும் வருஷகால நியமுமாகிய இவ்விரண்டுமே பிக்ஷுக்க ளெல்லோரும் ஒன்றாயிருந்து செய்யவேண்டியவை. முன்புகூறிய சீலம் தியானம் பாவனை முதலாகிய தம்மை நல்வழிப்படுத்துதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை ஒவ்வொரு வரும் தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்றபடி நடத்தி வரவேண்டும். புத்தர் பிறந்த கபில வாஸ்துவுக்கும் அவருக்கு ஞானோதய மான புத்தகயைக்கும் அவர் தருமசக்கரப் பிரவர்த்தனம் செய்யத் தொடங்கிய இடமான காசிக்கும் அவர் பரி நிர்வாணத்தையடைந்த இடமான குசீ நகரத்துக்கும் பௌத்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் உபாஸகர்களும் உபாஸிகைகளுமாகிய எல்லோரும் யாத்திரையாகச் செல்லுகிற வழக்கமுண்டு. ஸ்தூபங்கள், தாதுகோபங்கள், *சைத்தியாலயங்கள் முதலியவற்றில் வழிபடுதலும் நித்திய நைமித்திகங்களை நடத்துதலும் உபாஸகர்களுக்குரிய வழி யென்று புத்தர் தம்முடைய பரிநிர்வாணத்துக்கு முன்பு ஆநந்தனென்கிற சிஷ்யனுக்குச் சொன்னாரென்று தெரிய வருகிறது.

---

* சைத்தியாலயங்கள் — புத்தப்படிமையுள்ள கோவில்கள்: இதனை, "சைத்தியங் காணிற் றலையினை, முட்டும், பைத்தியங் கொண்டவர்" (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், 23-ஆம் பாட்டு) என்பதனாலும், 'புத்தப்ரதிமையது ஆலயந்தொழுப' என்னும் அதனுரையாலும், புத்தப்படிமை பூசிக்கப்படுதலை, 'ஏத்தினரேத்துக வென்றிறை போல்வன, பாத்தில பைம்பொற் படிமை செய்தாலவை, ஏத்துநர் பெய்தவ ரெய்துவர்" (மொக்கல வாதச்சருக்கம், 65) என்னுஞ் செய்யுளாலும், 'புத்தப்ரதிமை செய்தார்க்கும் அதுகண்டு உபேக்ஷியாது ஸத்கரித்துப் பூசை செய்து தொழுதார்க்கும் புண்ணியமுண்டு' என்னும் அதனுரை யாலுமுணர்க.

பெண்பாலார்க்குச் சந்நியாசயோக்கியதை உண்டென்பதும் அவர்களுக்குச் சந்நியாசத்தைக் கொடுப்பதும் பௌத்தசமயத்திலேதான் விசேஷமாக உள்ளனவென்று சொல்லுவதற்கு இடம் உண்டு. இந்தத் தேசத்திலுள்ள பிற மதங்களில் பெண்பாலாரும் வைராக்கியத்தைப் பாராட்டலாம்; அதனால் அவர்களுக்கு மேன்மையுண்டென்கிற அபிப்பிராயம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒருவிதமான நியமத்துக்கும் உட்படாமல் தம்முடைய அந்தக்கரணத்தையே தமக்கு அதிகாரியாக வைத்துக் கொண்டு ஆசை யொன்றுமில்லாமல் தோஷங்களை யெல்லாம் விட்டுச் சாந்திபெற்று ஸர்வஸ்வதந்திரமான நிலையாகிய சந்நியாச வழியில் இருப்பதற்கு இயற்கையான தகுதி பெண்பாலார்க்கு இல்லையென்றும், அந்தச் சந்நியாச நிலைமைக்குரிய ஸ்வாதந்திரியத்தைக் குற்றமில்லாமற் பாதுகாத்து வருவதற்கு அவர்களால் இயலாதென்றும், இத்தேசத்தில் தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்கள் அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் புத்தர் தமது செவிலித் தாயின் சொல்லை மறுத்தற்கு மனமில்லாதவராய்ப் பெண்பாலார்க்கும் சந்நியாச அதிகாரத்தைக் கொடுத்தார். சந்நியாசினிகளின் சமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷுணீ ஸங்கமென்றும், சந்நியாசிகளின் சமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷு ஸங்கமென்றும், இவ்விரண்டின் சமுதாயத்துக்கு உபயதாஸங்கமென்றும் பெயர்.

புத்தர் பிக்ஷுணிகளுக்கு நியமித்த கட்டளைகள் எட்டுண்டு:

1.—பிக்ஷுணியானவள் தான் நூறு வருஷத்துக்கு முன் சந்நியாசம் பெற்றவளாகவிருந்தாலும் அன்று சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்ட பிக்ஷுவைக்கண்டால் கௌரவித்து அவனை வணங்கி எழுந்து நின்று கைகூப்பித் தொழுது பாராட்டவேண்டும். இந்த நியமத்தை ஒவ்வொரு பிக்ஷுணியும் பரிசுத்தமானதாக எண்ணிக் காப்பாற்றிக்

கௌரவித்து வாழ்நாளிலே எப்பொழுதும் கடவாமற் கைக்கொண்டொழுக வேண்டும்.

2.—பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுக்களுள் ஒருவருமில்லாத விடத்தில் மழைக்காலத்தைக் கழிக்கக்கூடாது. இந்த நியமத்தை......வேண்டும்.

3.—பிக்ஷுணிகள் பக்ஷத்திற்கொருமுறை பிராதிமோக்ஷானுஷ்டானமும், தருமோபதேசம் பெறுதலுமாகிய இரண்டு காரியத்துக்காகப் பிக்ஷுக்களிடம் செல்ல வேண்டும். இந்த நியமத்தை...வேண்டும்.

4.—வருஷாகாலம் முடிந்தவுடனே பிக்ஷுணிகள் சங்கத்தின் * உபயபாகத்தாரையும் அழைத்துத் தம்மிடத்தில் யாரேனும் ஏதாவது குற்றத்தைக் கண்டிருந்தாலும் கேட்டிருந்தாலும் தம்மிடத்தில் யாருக்காவது ஏதாவதொரு விதமான சந்தேகம் இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தெரிவிக்கவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். இந்த நியமத்தை...வேண்டும்.

5.—பெருங்குற்றம் ஏதாவது செய்திருக்கிற பிக்ஷுணி, பக்ஷத்துக்கு ஒருமுறை சங்கத்தின் உபயபாகத்தாருடைய முன்னிலையில் அவர்கள் விதித்த பிராயச்சித்தத்துக்கு உட்படவேண்டும். இந்த நியமத்தை...... வேண்டும்.

6.—பெண்பாலார் இரண்டு வருஷகாலம் பஞ்சசீலம், அகால போஜனத் தியாகமாகிய ஆறு தருமங்களையும் கைக்கொண்டொழுகிய பின்புதான் தமக்குச் சந்நியாசத்தைத் தரும்படி சங்கத்தின் உபயபாகத்தாரையும் வேண்டிக் கொள்ளலாம். இந்த நியமத்தை......வேண்டும்.

7. எப்பொழுதும் எவ்விதமான நிலைமையிலும் பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுவை வைதலும் கடுமொழி கூறலும் ஆகா. இந்த நியமத்தை........வேண்டும்.

---

* உபயபாகங்களாவன :-ப்ரவ்ரஜ்யை, உபஸம்பதையென்பன.

8.—(சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்ட) அன்று முதல் பிக்ஷுக்களுக்கு விரோதமாகப் பிக்ஷுணிகள் யாதொன்றும் பேசலாகாது. பிக்ஷுணிகளுக்கு எதிராகப் பிக்ஷுக்களின் சொற்கள் அவ்வாறு தடுக்கப்படா. இந்த நியமத்தை......வேண்டும்.

இந்த எட்டு நியமங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், பௌத்த மதத்தில் சந்நியாசத்தால் பெண்பாலார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் அதிகமாகக் கிடைத்ததென்று நினைக்க இடமில்லை. பிக்ஷுணிகளுக்கு உபவஸதானுஷ்டானம் இன்றியமையாதது; பிக்ஷுணிகளுக்கு உபதேசம்பண்ண வேண்டுவது பிக்ஷுக்களின் கடமை. சாதாரணமாகப் பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் தனித்தனியே இருக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமுண்டு. பிக்ஷுணிகளின் இருப்பிடத்துக்கு அவர்களுக்குத் தருமோபதேசம் செய்தற்குரிய பிக்ஷுகூட எந்தப் பிக்ஷுணிக்கேனும் தேக அசௌக்கியமிருந்தாலல்லது போகலாகாது. பிக்ஷுணிகளோடுகூட வழிக்கொள்ளுதலும் ஓரிடத்திற்குச் செல்லுதலும் ஒருவருமில்லாத பொழுது அவர்களோடு ஏகாந்தமாக இருத்தலும் பிக்ஷுக்களுக்குத் தகாதனவாம். பிக்ஷுக்களின் தினசரியைக்கும் பிக்ஷுணிகளின் தினசரியைக்கும் மிக்க வேறுபாடில்லை. எந்தக்காலத்திலும் பிக்ஷுக்களைக்காட்டிலும் பிக்ஷுணிகள் கணக்கிற் குறைவாக இருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

புத்தருடைய காலத்துக்குப்பின்பு பௌத்த மதத்துக்கு மூலாதாரம் சங்கந்தான். இப்பொழுதும் பௌத்தமதம் விளங்கிவரும் தேசங்களிற் பிக்ஷுக்களே அந்த மதத்தைப் பாதுகாத்து எல்லோர்க்கும் தருமங்களை உபதேசித்துப் பரவச்செய்து வருகிறார்கள். உபாஸகர்களுக்கும் உபாஸிகைகளுக்கும் சாதாரணமாக எல்லா மதத்தாரும் மதித்துக் கைக்கொண்டிருக்கிற பஞ்ச சீலானுஷ்டானம் அல்லது அஷ்டசீலானுஷ்டானத்தை யன்றி இவர்கள் பௌத்தர்களென்று எடுத்துக்காட்டக் கூடிய விசேஷ நியமம்

ஒன்றும் எப்பொழுதுமேயில்லை. இதனாலே தான் பௌத்த சமயம் அதிகமாகச் சங்கத்தைப் பின்பற்றி வளரவேண்டிய தாயிற்று. ஒரு தேசத்தில் பௌத்த சங்கத்தைச்சேர்ந்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் வேறு மதத்தை அடைந் தால், அத்தேசத்தாரெல்லாரும் பௌத்த மதத்தை விட்டு விட நேரும்.

இதனாலே பௌத்தர்களுடைய திரிமணியாகிய புத்ததரும சங்கங்களில் சங்கத்துக்குள்ள பெருமையையும் முதன்மையையும் அறிந்துகொள்க.

அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி

(எண்-பக்க எண்)

அக்கினி காசியபர் - உருவேலா வனத்தில் அக்கினியை வழி பட்டு வந்த ஒரு முனிவர், 30
அங்கம் - என்பு, 63
அங்குலி மாலன் - ஒரு திரு டன், 48
அசுவஜித், 21
அசோகம் - சோகத்தைத் தீர்ப் பது, 4
அசோகமரம், 4, 6
அசோகன் - ஒரு பௌத்த சக்கரவர்த்தி; சீவகாருணியம் மிகுந்தவன், 71
அஞ்சனன், 2
அஞ்ஞானி, 103 [62
அடியிணை - இரண்டு கால்கள்,
அணுகுதல் - நெருங்குதல், 3
அத்வைதிகள், 78
அந்தக் கரணம் - மனம், 152
அந்தோ - ஐயோ, 18
அந்ருதம் - பொய், 150 [44
அநகன் - தோஷ மில்லாதவன்,
அநாகாமி, 111
அநாத பிண்டகன், 33
அநோம நதி, 15
அப்பிரத்யக்ஷமான - காணக் கூடாத, 79
அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் - தேவ மகளிர், 39
அபிஞ்ஞைகள் ஆறுவகை, 118
அமிருதை, 1
அமிருதோதனன், 1
அயிலுதல் - உண்ணுதல், 22
அராளராம முனிவர், 18, 21
அருகத்தசை, 32
அருகத்துக்கள், 111
அருந்தி - குடித்து, 55
அருவருப்பு-வெறுப்பு, 15
அவாவுதல் - விரும்புதல், 11
அவித்தை, 103
அழுக்காறு - பொறுமை, 2
அளகம் - முன்னெற்றிமயிர், 19
அறுவகை வாயில்கள், 92
அனாத்மாக்கள், 105
அனுப்பிரியா, 40
அனுமானம் - காரியத்தால் காரணத்தை யறிதல், 79
அனுருத்தன், 40
அஷ்டாங்க மார்க்கம், 83
அஸ்தமயகிரி, 6
அஸிதர் - ஒரு முனிவர், 7, 9
அஜாதசத்ரு - சத்ரு வில்லாத வன், 54
ஆகாசா நந்தியாயதனம், 117
ஆகார நியமங்கள், 141
ஆகிஞ்சின்யாயதனம், 117
ஆணை - கட்டளை, 65
ஆத்மதத்துவ ஞானம், 74
ஆத்மதத்துவம், 74, 86
ஆதித்திய பரியாய சூத்திரம், 30
ஆம்ரவனம் - மாஞ்சோலை, 54
ஆர்வம் - ஆசை, 72
ஆரண்யக பாகம், 76
ஆரியர்கள், 76
ஆரியாவர்த்தம், 77
ஆரோபித்து - சுமத்தி, 130
ஆலவி - ஓர் ஊர், 46
ஆற்றல் - அரிய செய்கை, வன்மை, 72, 127 [மல், 19
ஆற்றொணாது - சகிக்க முடியா

ஆறு தரிசனங்கள், 76
ஆனந்தன், 40, 47
ஆனந்தாதிசயம் - சந்தோஷ மிகுதி, 6
இணங்காதது - சம்மதியாதது, [16
இந்திரன், 105
இம்மை - இப்பிறப்பு, 36
இராகுல சூத்திரம், 46
இராகுலன், 38
இராசகிருக நகரம், 20, 40
இருத்தி - அற்புத சக்தி, 32
இருப்பு, 103
இல்லறத்தார்க் குரிய நியமங்கள், 121
இளவள ஞாயிறு - பால சூரியன், 67
இற்றைக்கு-இக்காலத்துக்கு, 1
இன்னுயிர் வைத்தல் - இறத்தல், 6
இக்ஷ்வாகு, 1
இக்ஷ்வாகு குலசிகாமணி, 18
ஈன்றோள் - தாய், 6
ஈனும் - கொடுக்கும், 83
உடைவாள் - அரையில் தரிக்கும் சிறுகத்தி, 16
உத்தரகோசல தேசம், 1
உதாயி, 10 [13
உபச்ருதி - உதவியான சொல்,
உபநந்தன், 5
உபநிடதங்கள், 74
உபவனம் - நகரத்தை அடுத்த சிங்காரத் தோட்டம், 65
உபவஸித்தல் - பட்டினி இருத்தல், 23
உபாசகர் - பௌத்தரில் இல்லறத்தோர், 29, 71
உபாசகர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்கும் உரிய ஒழுக்கங்கள், 125
உபாலி, 40
உபோஷிகன் - மாந்தாதாவின் தந்தை, 4
உய்வித்தல் - ஈடேற்றுதல், 46
உரகர் - நாகர், 70
உரவோர் - அறிவுடையோர், 1
உருத்திரகர், 21, 27
உருவேலா வனம், 21, 27
உரையாடி - பேசி, 32
உரோகிணி நதி, 41
உலக சுகானுபவங்கள், 85
உலக நோன்பு - உலக சீலம், 69
உலகம் முப்பத்தொன்று, 95
உலகரக்ஷகன் - உலகத்தைக் காப்பவன், 7
உலும்பினி - ஒரு பூஞ்சோலை, [3,9
உலும்பினிவனம், 9
உலோகவசனம் - ஒரு நூல், 6
உற்பத்தி - ஆரம்பம், 127
உறுவது - அடைவது, 77
உறைவிடம் - இருப்பிடம், 5
ஊதியம் - செல்வம், லாபம், 6
எவ்வம் - துன்பம், 52
என்கோ - என்பேனோ, 66
எஜமான் வேலைக்காரர்க்குரிய ஒழுக்கங்கள், 124
ஏமம் - பாதுகாவல், 66 [19
ஏவல் மகளிர் - வேலைக்காரிகள்,
ஏழு போத்தியாங்கங்கள், 114
ஏனையோர் - மற்றவர், 34
ஐம்புலப்பற்று, 82
ஒருமுகப்படுத்துகை - ஒரு வழிப்படுத்தல், 108
ஓல்டன்பர்க், 74
ஔர்வர், 4
கடப்பாடு - கடமை, 29
கடிதல் - வெறுத்தல், 47
கடைப்பிடி - உறுதி, 25
கண்டகம், 14
கண்டசரம் - கழுத்தில் அணியும் ஆரம், 16
கபிசரஸ், 56
கபிலர், 32
கபிலவாஸ்து, 34
கயாகாசியபர், 30

கரகம் - குண்டிகை, 64
கருவுயிர்த்தல் - பிரசவித்தல், 3
கலவிங்கம்-ஒரு வகைப் பறவை; ஊர்க்குருவி, 4
கலாபம் - தோகை, 4
கலை - வித்தை, 7
கழுநீர்த்தார் - செங்கழு நீர் மாலை, 19
கற்பம், 96
கனிதோதனன், 1
கக்ஷீவான், 4
காசி, 46
காசியபர், 31
காசியபர் அக்கினிதத்தர் - ஒரு துறவி ; மகா காசியபர் என்றும் கூறப்படுவர், 33
காமர் - அழகிய, 24
காயக்கிலேசம் - உடல் வருந்தல், 27
காலச்ரேஷ்டி, 37
காவிரிப்பூம்பட்டினம், 65
கிருசா கௌதமி, 49
கிருத்திரகூடம், 64
குகுஷ்டை - ஓர் ஆறு, 58
குசீநகரம், 58
குண்டலகேசி, 79
குண்டன், 58
குணவதி, 37
குரு சிஷ்யர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள், 122
குருளை - குட்டி, 5
குழல் - கூந்தல், 24
குழாம் - கூட்டம், 37
குழு - கூட்டம், 1
குற்றம் மூன்று - காமவெகுளி மயக்கங்கள், 70
குறளை-கோட்சொல்லுதல், 120
கூடாகார விஹாரம், 41
கோசல தேசம், 33
கோதமர், 2
கோலியதேசம், 15
கோலியர்கள், 40
கௌண்டின்யகுல புத்திரர், 21
கௌசாம்பி, 42
கௌதம தர்ம சூத்திரம், 132
கௌதம பிக்ஷு, 21
கௌதம புத்தர், 74
கௌதமர், 2, 15, 23, 24
கௌதமி, 2, 3, 5, 6
ச்ரமணன், 11
ச்ராவஸ்தி, 33, 46, 81
சக்கரவாளம், 95
சக்ருதாகாமிகள், 111
சங்கம் - கூட்டம், 31
சங்கருஷம், 43
சங்கவிதிகள், 137
சத்தியங்கள் நான்கு, 127
சத்திய சதுஷ்டயம், 26
சத்தியப்பிரியை-கோசல தேசத்திலுள்ள ஒரு நகரம், 46
சதுஷ்கம் - நான்கு தெருக்கள் கூடுமிடம், 104
சந்தகன் - ஒரு தட்டான், 10, [18.
சந்தன், 58
சந்நியாச தர்மங்கள், 131
சம்புத்தீவு, 46
சம்யுக்த நிகாயம் - ஒரு பௌத்த நூல், 81
சமந்தம், 65
சமயம் - மதம், 148
சமுதாயம் - கூட்டம், 152
சரண் - அடைக்கலம், 44
சாக்காடு - மரணம், 9
சாக்கியர், 2
சாகாயந்யர், 84
சாகேத நகரம், 81
சாங்கியர், 79
சாதனம் - கருவி, 76
சாரீபுத்திரன், 32, 38, 103
சாலியை - ஓர் ஊர், 48
சாளரம் - சன்னல், 38
சிஞ்சுமாரம், 43
சிஞ்சை, 43 [45
சித்தசமாதானம் - மனஅமைதி,

சித்தாந்தத் தொகை, 119
சித்தாந்தம் - தேர்ந்தகொள்கை, [28
சித்தார்த்தன், 7
சிலப்பதிகாரம், 22
சிவஞானசித்தியார், 83
சீலசமாதி - நல்லொழுக்கத் தோடு கூடிய உறுதி நிலை, 24, 47, 57
சீலம் மூவகை, 109
சீவரதாரி, 33
சுக்கிலோதனன், 1
சுடர் - சூரியன், 67
சுடரொளி - ஜோதி, 65 [17
சுத்தாவாசதேவர், 10, 11, 13,
சுத்தோதனன், 2, 20, 34, 35, 38, 39, 41, 46
சுதேக்ஷ்ணைதேவி, 4
சுப்பிரபுத்தன், 8, 9, 46
சுபத்திரர் - ஒரு பிராமண சந்நியாசி, 61
சுபூதி - ஒரு சிஷ்யன், 104
சூத்திராந்தம், 104
சூளன், 33
சூனியநிலை, 80
சூனியப்பிராந்தம், 48
செவிலித்தாய் - வளர்த்த தாய், [152
சேவக சந்நிபாதம், 33
சைத்தியம் - விடுதி, 64
சைத்தியாலயங்கள், 151
சௌத்திராந்திகர், 79
ஞானதீபம், 31
ஞாஞரணியம், 21
ஞெகிழ்தல் - நெகிழ்தல், 23
தக்கயாகப்பரணி, 36
தசசம்யோசனங்கள், 110
தசபல காசியபர், 21
தசபாபம், 120
தசபாரமிதைகள், 119
தஞ்சம் - அடைக்கலம், 29
தட்பம் - குளிர்ச்சி, 5, 19
தண்ணளி சுரத்தல் - இரக்கங் காட்டல், 31
தத்துவங்கள் பன்னிரண்டு, 88, [90
தத்துவ விசாரம், 76
ததாகதர் - அப்படிமேலான நிலையை யடைந்தவர், 26, 27, 30, 55, 61, 150
தர்சனம் - சமயம், 72
தர்மபதம் - ஒரு நூல், 87, 105,
தவிசு - ஆசனம், 19 [133
தறுகண்ணன் - அஞ்சாதவன், [48
தாதுகோபம், 63, 64
தாபதர் - முனிவர், 15, 22
தாமம் - மாலை, 23
தார்மிக சூத்திரம்-ஒரு பௌத்த நூல், 134
தாரா - நீர்ப்போக்கு, 94
தாராசந்தானம், 94
தாற்றுக்கோல், 45
திகம்பரவாதம், 144
தியானங்கள் நான்கு, 116
திரயஸ்திரிம்சலோகம், 43
திரிகரணம் - மனம், வாக்கு, காயம், 147
திரிபிடகம் - 15, 80, 104, 105,
திருக்குறள், 57, 60, 83 [148
திருமுகம் - கடிதம், 9
தின்மை - தீமை, 44
தீபசந்தானம், 94
தீர்க்க நிகாயம், 102
துக்கநிவாரண மார்க்கம், 13,
துயிலும் - தூங்கும், 14 [107
துவராடை, 17
துவாதச நிதானரூபம், 26, 37
துறவிகள், 133, 134
துன்பத்திற்குக் காரணங்கள், [88
துஷித லோகம், 2
தூத்து - பெருக்கி, 147
தூய்மை - பரிசுத்தம், 5
தெய்வ விமானம், 2
தெருள் - தெளிவான ஞானம், [44
தேவதத்தன், 40
தேவர்கள், 15
தைவருதல் - தடவுதல், 8

தொல்காப்பியம், 23
தோஷாரோபணம் குற்ற மேற்றுதல், 43
தௌதோதனன், 1
நகுலன், 43
நட்பினர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள், 123, 124
நதீகாசியபர், 30
நந்தன், 5, 39
நரகர், 95
நள்ளிரவு - நடுராத்திரி, 13
நறுநீர் - சுகந்த ஜலம், 19
நறுமலர் - வாசனையுள்ள பூ, 3
நறுமொறுப்பு - பொறுமை, 3
நன்னிமித்தம் - நல்ல சகுனம், [13
நாகர்கள், 15
நாமரூபம் - பெயரும் வடிவமும், 25
நாவல் மரம், 11
நான்கு சத்தியங்கள், 82
நித்திய நைமித்திக கருமங்கள் - ஒவ்வொரு நாளிலும் விசேஷ நாளிலும் செய்ய வேண்டிய கிரியைகள், 76
நிபுணர்கள் - மேதாவிகள், 71
நிமித்திகன் - சோதிடன், 8
நியக்குரோதவனம், 34, 38, 46
நியதி - கடமை, 2
நியமியாது-ஏற்படுத்தாது, 127
நிருவாணம் - முத்தி, 30, 45, 48, 61, 62, 73, 78, 111
நிஷ்டாபரர் - மேலான ஒழுக்கத்தையுடையவர், 109
நீலகேசி, 2, 6, 22, 23, 28, 36, 39, 48, 51, 53, 119, 142, 143, 144, 145, 151
நீலகேசித்திரட்டு, 48
நுகர்தல் - அனுபவித்தல், 45
நைரஞ்சரை, 22-6
நைவசம்ஜ்ஞானு ஸம்ஜ்ஞாயதனம், 118
நோதன சக்தி, 130
ப்ரவ்ரஜ்யை - சந்நியாசம் கொடுக்கும் முறையில் முதற்படி, [139
ப்ரஹதாருணிய கோபநிஷத், [128
பகவதி, 81
பஞ்சத்தியாகம், 109
பஞ்சபலங்கள், 113
படிமம் - தெய்வவடிவம், 7
பண்டனதேவர், 6
பண்டைக்கால நிலை, 129
பணை - கிளை, 22
பத்திரகன், 46
பதிபத்தினிகளுக்குரிய ஒழுக்கங்கள், 123
பரதகண்டம், 1
பரமார்த்த தத்துவப் பொருள், [31
பரமததிமிரபானு, 83
பரிசாரங்கள் - குற்றேவல் செய்வோர், 3
பரிசுத்தமார்க்கம், 105
பரிபாகம் - பக்குவம், 46
பரிபூரணானந்தம், 88
பலன் - ஓர் இடையன், 23
பளிக்கறை மண்டபம் - பளிங்கு மண்டபம், 65
பன்னிரண்டு தத்துவங்கள், 88, [90
பாங்கன் - துணைவன், 7
பாசடை - பசுமையான இலைகளையுடைய, 23
பாசிலை - பசுமையான இலை, [22
பாடலீபுத்திரம், 54
பாண்டாரமலை, 17
பார்க்கவர், 15
பாரத்துவாசன், 45
பாரமிதை, 119
பாரிலேயகம், 44
பாலிபாஷை, 78, 104
பாவனைகள் ஐந்து, 114
பாஷ்பர், 21, 32
பிணங்கி - கோபமுற்று, 32
பிணி - நோய், 9, 10
பிணி மூப்புச்சாக்காடு, 14

பிபீலிகை - எறும்பு, 94
பிம்பசாரன், 21, 30, 31, 42
பிரக்கிரியை - விதி, 76
பிரகிருதி, 103
பிரச்சன்ன பௌத்தர்கள் - வேறு வேறு இடங்களில் மறைந்த பௌத்தர்கள், 78
பிரஞ்ஞாபாரமிதை : ஒரு நூல், [103
பிரபாபாலர், 2, 4
பிரமசரியம், 136
பிரமிதை, 1
பிரயாகை, 42
பிரஜாவதி, 2
பிரஸேனஜித் - கோசலதேசத்து அரசன் 41, 81
பிராணஹானி - உயிர்ச் சேதம், [41
பிராதி மோக்ஷம், 33, 149
பிராதி மோக்ஷானுஷ்டானம், [153
பிராமணமதம், 74
பிருது, 4
பிருஹத்ரதன், 84
பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பு, 11-2
பிறப்புப்பிணி மூப்புச் சாக்காடு, 12
பிறவிப் பிணி, 80
பிக்ஷாபாத்திரம், 36
பிக்ஷுக்கள், 145, 146
பிக்ஷுக்களிருப்பிடம், 145
பிக்ஷுக்களின் தினசரியை, [146
பிக்ஷுக்களுக்குரியவை எட்டு, [142-3
பிக்ஷு கௌதமர், 21
பிக்ஷுணிகளுக்கு உரிய நியமங்கள் எட்டு, 143, 152-3
பீடிகை - பீடம், 65
புத்தகயை, 151
புத்தப் படிமம், 64
புத்தர், 32, 35, 41, 45, 48, 52, 56, 62
புத்தர் சிஷ்யர் பதின்மர், 32
புத்தர் நிருவாணமடைந்த காலம், 62
புத்திரர், 21
புத்ரேஷணை - சந்ததியில் விருப்பம், 128
புரவலர் - அரசர், 62
புராணகசிபர், 130
புராதனம் - பழமை, 74
புலம்பு - வருத்தம், 68
பூட்கை - மேற்கோள், 65
பூதங்கள் ஆறு, 102
பூமகன் - பிரமன்,44
பூர்வாராமம் : ஒருசோலை, 47
பெண்பாலார் சந்நியாசத்திற்கு உரியர், 152
பெலுவம் : ஒரு கிராமம், 56
பேணிலர் - விரும்பவில்லை, 26
பேதைமை - அறியாமை, 25
பேறு - பாக்கியம், 2
பொறி ஐந்து, 102
பொறை உயிர்த்தல் - குழந்தை பெறுதல், 5
பொன்றக் கெடுதல் - முழுதும் அழிதல், 2
போகம் - இன்பம், 9
போதாயன தர்மசூத்திரம், 131
போதி - அரசமரம், தத்துவ ஞானம், 4, 62, 70, 82
போதி சத்துவர், 2
போதி விருக்ஷம் - அரசமரம், [25, 38
பௌத்த சங்கம், 127
பௌத்த சமயம், 75
பௌத்த பிக்ஷு, 74
பௌத்த மதத்திற்கு மூலாதாரம் சங்கம், 154
பௌத்த மதம், 73, 154
பௌராணிகர், 78
மக்கலிகோசாலன், 130
மகத்து - ஒரு தத்துவம், 103
மகத தேசம், 45, 47
மகாகாசியபர், 33
மகாவர்க்கம் - ஒரு பௌத்த நூல், 86
மகுளம், 42

மஞ்சனம் செய்வித்தல் - நீராட்டுதல், 5
மணமகன் - மாப்பிள்ளை, 39
மணி - மாணிக்கம், 65
மணிபல்லவம், 66
மணிமேகலை, 77, 138
மத்தியமநிகாயம், 104
மது - கள், 55
மமகாரம் - எனது என்னும் எண்ணம், 26
மரபு - சந்ததி, 2
மருங்கு - பக்கம், 52
மருங்குல் - இடை, 6
மருள் - அஞ்ஞானம், 62
மல்லர்கள், 58
மல்லிநாதசூரி, 120
மறுமை - மறுபிறப்பு, 136
மஹாத்வீபங்கள், 15
மஹாநாமன், 46
மஹாப்பிரஜ்ஞா சூத்திரம், 37
மஹாப்ரஜாவதி கௌதமி, 18, [42
மஹாப்பிரஹ்மா, 26
மஹாபரி நிருவாண சூத்திரம், [112
மஹாபிநிஷ்கிரமணம், 15, 22
மஹாபோதி, 56
மஹாயானம், 78
மஹாராகுல சூத்திரம், 46
மஹாவனம், 42
மஹாவீரன், 128
மாக்ஸ் முல்லர், 74
மாசு - குற்றம், 5
மாத்தியமிகர், 79
மாதிரம் - திக்கு, 5
மாந்தாதா, 4
மாயாதேவி, 2, 4, 5, 43
மாயை, 103
மாரன், 5, 15, 23, 24, 56
மாலங்கன், 91
மானித்தல் - கௌரவித்தல், 73
மானியர் வில்லியம்ஸ், 74
மித்திரர், 7
மிருகதாவம் - மான்காடு, 27
முடிமணி - கிரீடத்தில் உள்ள மாணிக்கம், 16
மும்மணி, 28 [78
முரணியது - மாறுபாடானது,
மூப்பு - முதுமை, 9
மூவகைத்துன்பம், 77
மைத்திராயணி உபநிடதம், 83
மைத்து - கறுத்து, 5
மௌத்கல்யாயனன், 32
மௌத்கலி, 43
யசன், 28 [46
யசோதரை, 8, 14, 37, 38, 41,
யஷ்டிவனம், 31
யோக சமாதி, 118
யோகாசாரர், 79
ரப்தி, 40
ரைஸ்டேவிட்ஸ், 71 [126
லோகேஷணை - உலகப்பற்று,
லௌகிகம் - உலக சம்பந்தமானது, 87
வசீகரித்தல் - கவர்தல், 28
வண்ணம் - அழகு, 20
வயா - கருப்பிணிகளுக்குரிய மயற்கை (மசக்கை), 3
வருணாச்சிரம தர்மங்கள், 75
வருஷாகாலம் - மழைக்காலம், 54, 121, 153
வளி - காற்று, 5
வஸ்திரங்கள் மூன்று, 142
வாய்மை - சத்தியம், 88
வாய்மைகள் நான்கு, 104, 105
வாயில் - ஞானேந்திரியங்களும் மனமும், 88
வாயுசந்தானம், 94
வானம் பொய்யாது - மழை தவறாது, 5
விகாரம் - பௌத்தர்கள் தங்குவதற்குரிய இடம், கோயில், [31, 52
விசாகை, 47
விசுத்தி மார்க்கம், 110
விசுவாமித்திரர், 7

விஞ்ஞான நந்தியாயதனம், [117
விடையேறு, 18
விநயபிடகம், 121, 151
விம்பசார கதை, 6
விமானம் - வாகனம், 2
வியப்பு - ஆச்சரியம், 131
விரதங்கள், 140
விரதபங்கங்கள், 150
விலங்கி - மாறுபட்டு, 24
விழைதல்-விரும்புதல், 11
விளிப்பறை போகாது - ஓசையை வெளிப் படுத்தாமல், 65
வீரசோழியம், 24, 44, 62, 80, [104, 126
வெகுளல்-கோபித்தல், 120
வேட்கை (திருஷ்ணை) - விருப்பம், 83
வேணுவனம் - மூங்கிற் காடு, [32, 54
வேதாந்தம், 74
வேய்ங்குழல் - புல்லாங்குழல், [19
வேற்றுமை - வித்தியாசம், 30
வேனராஜா, 4
வைசாக சுத்த பூர்ணிமை, 4
வைசாலி, 41, 46, 54, 56
வைடூரியன், 34
வைபாஷிகர், 79
ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஒரு யாகம், 76
ஜன்மாந்தர வாசனை, 105
ஜாதக கதை, 31, 38
ஜேதன விகாரம், 43
ஷட்கோணம் - ஆறுகோணம், [3
ஷடாயதனங்கள், 88
ஸ்கந்தம் - பிரிவு, 87
ஸ்கந்தங்கள், 86-7
ஸ்கந்தங்கள் ஐந்து, 92, 103
ஸ்தவிரர், 147
ஸ்மிருதி, 75
ஸ்வாதந்திரியம் - சுயேச்சை, [152
ஸ்ரோதாபன்னர், 111
ஸகஸ்ரார சக்கரரேகை, 7
ஸப்தபோத்தியாங்கங்கள், 114
ஸம்சய பரிசோதனை - சந்தேக ஆராய்ச்சி, 129
ஸம்யக்ஸம்போதி, 74
ஸம்யக்த்ருஷ்டி, 104
ஸாக்ஷாத்கரித்தல் - கண்ணுக்கெதிரே காட்டல், 117
ஸுஜாதை, 23
ஸேக்ரட்புக்ஸ் ஆப்-தி ஈஸ்ட் 74, [84
க்ஷமித்தல் - மன்னித்தல், 147
க்ஷமை - மன்னிப்பு, 148
க்ஷேமை, 42, 81
ஹர்ஷகவி, 120
ஹிரண்யவதி - ஒரு நதி, 59
ஹீனயானம், 78

இந்நூலாசிரியர் இயற்றியுள்ள
வசன நூல்கள்

உதயணன் சரித்திரச் சுருக்கம்	2-00
சங்கீத மும்மணிகள் (கனம் கிருஷ்ணையர், மகாவைத்தியநாதையர், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்)	20-00
புதியதும் பழையதும்	10-00
சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்	6-00
என் சரித்திரம்	64-00
நல்லுரைக் கோவை—4 பாகங்கள்	60-00
நினைவு மஞ்சரி—2 பாகங்கள்	35-00

கிடைக்குமிடம் :

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

(தொலைபேசி எண் : 411697)

பெசன்ட் நகர், சென்னை-90